

Jamsai

พานพบฟ้าบาท ในห้วงกาล

광해의
연인

1

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

พานพบฟ้าบาท ในห้วงกา

광해의
연인

1

พานพบฝ่าบาทในห้วงกาล 1

EUODIA เขียน LoUKpLa แปล

Gwanghae's lover #1

By EUODIA

Copyright © 2015 EUODIA

All rights reserved

Thai language copyright © 2019 JAMSAI PUBLISHING CO.,LTD

Thai language edition arranged through Eric Yang Agency Inc.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2439-3

ภาพประกอบ Byutt

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

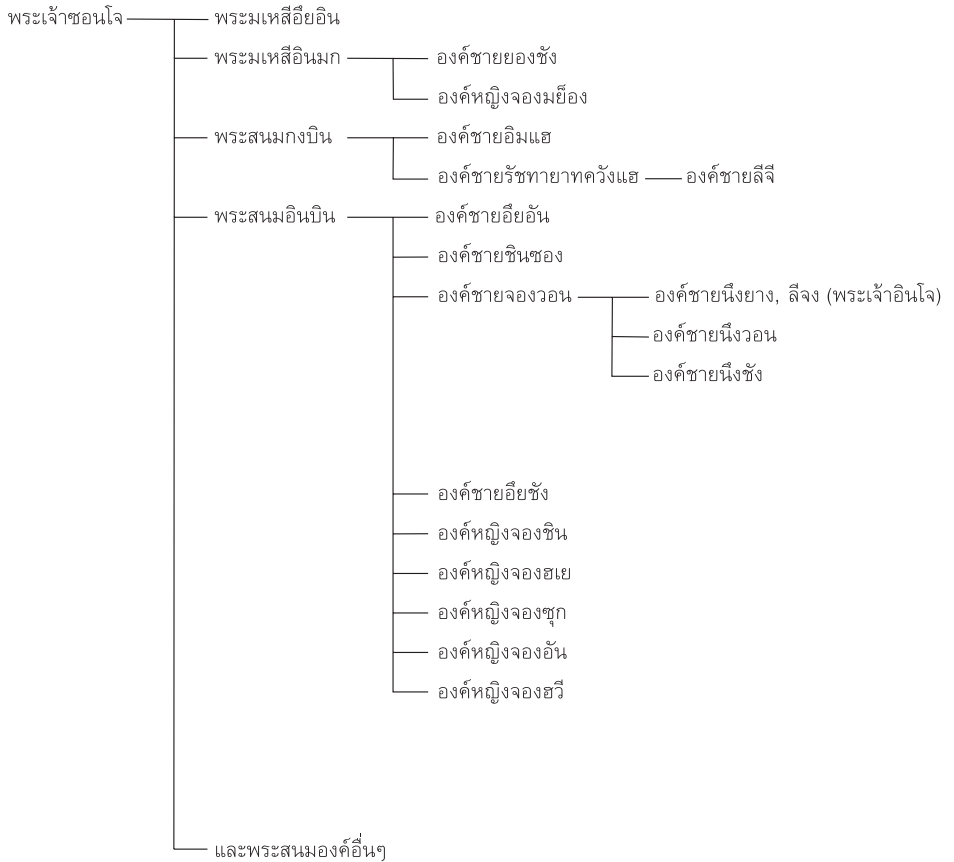
www.greenread.com

คำนำ

หากคุณเป็นอีกคนหนึ่งที่ชื่นชอบนิยายรัก คุณไม่ควรพลาดหนังสือเรื่องนี้ เพราะ 'พานพบฝ่าบาทในห้วงกาล' จะนำคุณเข้าไปสัมผัสกับเรื่องราวของกษัตริย์ผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นทรราชกับหญิงสาวจากโลกปัจจุบันที่เดินทางข้ามเวลามาพบและรักกัน โดยนิยายรักที่แสนโรแมนติกและย้อนยุคเรื่องนี้เคยได้รับความนิยมอย่างล้นหลามที่เกาหลี รวมถึงสร้างความประทับใจให้กับผู้อ่านไว้อย่างดีเยี่ยม ทางสำนักพิมพ์จึงเลือกนำมาตีพิมพ์เป็นภาษาไทยให้ท่านผู้อ่านได้หวนคิดถึงนิยายรักแปลเกาหลีกัน ซึ่งมีทั้งสิ้น 3 เล่มจบพร้อม 1 เล่มพิเศษค่ะ

โดยหนังสือเล่มนี้จะพาทุกท่านเดินทางจากยุคปัจจุบันไปอยู่ในยุคโชซอนด้วยการนำทางของ 'คิมคยองมิน' หญิงสาวผู้อยู่ในตระกูลนักเดินทางท่องเที่ยวในวันที่พ่อของเธอข้ามมิติเวลาและหายไปนั่นเธอได้พบกับ 'เขา' ชายหนุ่มจากยุคโชซอนที่มาปรากฏตัวในห้องหนังสือของพ่อเธอ ด้วยต้องการตามหาพ่อ เธอจึงต้องข้ามมิติเวลาไปกับเขา และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ที่เรียวร้อยกันจนเกิดเป็นความรักที่ลึกซึ้ง ส่วนความสัมพันธ์ของทั้งสองจะเป็นอย่างไร เขาจะจดจำช่วงเวลาที่ได้พบเธอในโลกยุคปัจจุบันได้หรือไม่ และเธอจะได้เจอกับพ่ออีกครั้งหรือไม่ เชิญทุกท่านพลิกหน้าต่อไป พานพบกับความรักที่น่าประทับใจ รวมถึงการต่อสู้กับเวลาและประวัติศาสตร์นี้ไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แผนภูมิแสดงเชื้อสายของพระเจ้าชอนโจ

สำนักพิมพ์ฟ้าใหม่ใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

วันหนึ่ง

"เจ้าหลงทางรี..."

วันนั้นของวัยเด็กคือวันที่ฉันได้รู้จักช่วงเวลาห้าปีอันโหดร้ายที่สุดในชีวิต

[นี่! ตื่นได้แล้ว ถ้าไม่รีบตื่นพ่อจะไม่อยู่เฉยแล้วนะ!]

ฉันสะดุ้งลืมตาตื่นเพราะเสียงปลุกอันน่าหวาดหวั่นที่ดังจากมือถือ ขณะนี้เป็นเวลาเก้าโมงเช้า แต่ฉันต้องไปโรงเรียนกวดวิชาตอนบ่ายโมง ฉันรู้สึกผิดที่ตัวเองรีบตั้งนาฬิกาปลุกเอาไว้เร็วเกินไป แต่ตอนนี้ก็ตาสว่างเกินกว่าจะนอนต่อแล้ว

พอเดินออกมาจากห้องนอนก็พบกับบรรยากาศอันเงียบสงัดของบ้าน หากเป็นบ้านอื่น ลูกก็คงจะเอ่ยถามว่า 'แม่ไปไหนหอรคะ' หรือไม่กี่ 'พ่อไปทำงานแล้วหอรคะ' ทว่าบ้านหลังนี้กลับต่างออกไป

ถ้าจะให้พูดถึงพ่อละก็ พ่อน่าจะเป็นนักประวัติศาสตร์มากกว่าที่จะเป็นนักเขียนเสียอีก เพราะพ่อเอาแต่เก็บตัวอยู่ในบ้านทั้งวันเพื่อศึกษาหนังสือประวัติศาสตร์เหล่านั้น ส่วนแม่นะหอร ตอนนี้นั้นไม่มีแม่หอรอก เพราะแม่

เสียชีวิตตั้งแต่วันที่ฉันล้มตายโลกแล้ว

พ่อหาเลี้ยงครอบครัวโดยการเขียนหนังสือเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ซึ่งแน่นอนว่าค่าต้นฉบับเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในบ้านทั้งหมด ดังนั้นบางครั้งบางครั้งพ่อจึงต้องรับงานเป็นอาจารย์พิเศษตามมหาวิทยาลัย ฉันซึ่งเป็นลูกสาวเพียงคนเดียวจึงไม่ได้เติบโตมาอย่างยากลำบากมากนักภายใต้การดูแลเช่นนี้ของพ่อ และถึงแม้ว่าตอนที่ฉันยังเด็กฉันจะเคยเผชิญกับเรื่องสะเทือนใจมากก็ตาม แต่ตอนนี้เวลาผ่านมาระยะหนึ่งแล้ว ฉันคิดว่าเรื่องสะเทือนใจในตอนนั้นได้จางหายไปแล้ว

หลังจากที่ร่างกายเคลื่อนไหวได้สักพัก ความหิวก็เริ่มมาเยือนในห้องครัว มีอาหารเช้าที่พ่อทำเตรียมไว้ให้ มันไม่ใช่อาหารพิเศษอะไรมากมายหรอก ก็แค่เครื่องเคียงไม่กี่อย่าง ซุป ไชทอด แล้วก็ข้าวเปล่า มันเป็นอาหารเช้าอันแสนธรรมดาที่มีกระดาศไนต์แผ่นเล็กวางอยู่ข้างๆ

'พ่อจะกลับบ้านไม่เกินสามทุ่ม รักนะจ๊ะ ลูกสาวของพ่อ'

แม้จะเป็นข้อความที่อ่านแล้วรู้สึกเลี่ยนชอบกล แต่ตอนนี้ฉันก็เริ่มคุ้นเคยกับการแสดงความรักแบบนี้ของพ่อที่เริ่มทำมาเมื่อไม่กี่ปีก่อน

เช้านี้ช่างเป็นเช้าที่โดดเดี่ยวเสียจริงๆ แทบไม่ได้ยินเสียงใดๆ เลย นอกจากเสียงรถยนต์ที่อยู่ภายนอกอพาร์ตเมนต์ ฉันนั่งลงแล้วหยิบช้อนขึ้นมา ซุปที่อยู่ตรงหน้าเย็นชืดหมดแล้ว แต่การอุ่นซุปให้ร้อนก่อนกินก็เป็นเรื่องที่น่าเบื่อหน่ายมากสำหรับคนเพิ่งตื่นนอน และขณะที่ฉันกำลังตักข้าวคำโตชิ้นมานั้น

โครม!

เสียงบางอย่างก็ดังมาจากห้องหนังสือของพ่อ ถ้าเป็นบ้านอื่น คนในบ้านคงคิดว่า 'ขโมยเหรอ รีบแจ้งตำรวจดีกว่า' แต่สำหรับบ้านของฉันนั้น

แตกต่างออกไป ฉันสายหัว ยัดข้าวใส่ปากหนึ่งคำ แล้วลุกเดินไปยัง
ห้องหนังสือของพ่ออย่างเหนื่อยหน่าย

โครม! โครม!

เสียงโครมครามดังขึ้นอีกครั้ง ห้องหนังสือของพ่อมีขนาดเล็กแค่
สองพยางค์* แต่ฉันเรียกห้องนั้นว่า 'โกดัง' เพราะมีหนังสือมากมายเต็ม
ไปหมด มันแคบถึงขนาดที่เข้าไปได้แค่คนเดียวแล้วก็ขยับตัวเดินไปต่อ
ไม่ได้อีก และยังเป็นสถานที่ที่อันตรายมาก เนื่องจากไม่รู้ว่ากองหนังสือ
เหล่านั้นจะพังลงมาเมื่อไหร่ เสียง 'โครม' ที่ได้ยินจึงเป็นเสียงกองหนังสือ
พังลงมาอย่างไม่ต้องสงสัย ฉันถอนหายใจอีกครั้งแล้วเอื้อมมือไปเปิดประตู

"ไหนพ่อบอกว่าจะกลับมาตอนมืดไงคะ"

แต่ทว่าภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้ากลับทำให้ฉันถึงกับอ้าปากค้าง
ภายในห้องอันแสนคับแคบที่รายล้อมไปด้วยหนังสือนั้นมีคนยืนอยู่ และ
คนคนนั้นไม่ใช่พ่อ แต่เป็นชายชาวโซซอน** อายุประมาณสิบปลายๆ
ใส่เสื้อคลุมยาวสีกรมท่า สวมหมวกทรงสูงสีดำ และถือดาบที่มีฝักดาบ
ห้อยอยู่ที่เอว ทุกครั้งที่ชายผู้นั้นขยับตัว ฝักดาบที่เอวก็จะกวาดกองหนังสือ
ล้มครืนลงมา พ่อเอี้ยวตัวไปทางนั้นที่ทางโน้นที่ก็ยิ่งทำให้หนังสือล้มลงมา
เรื่อยๆ ฉันมองภาพนั้นด้วยสายตาเวทนา ก่อนจะตะโกนเสียงดัง

"เดี๋ยว! หยุดก่อน!"

ฉันยกข้อนิ้วชี้ในมือชี้ไปที่หน้าของเขา

"อย่าเพิ่งขยับตัว!"

เขาหยุดชะงัก

"ก่อนอื่นนายต้องใจเย็น! แล้วเอาฝักดาบที่เหน็บเอวนั้นออกก่อน
เห็นมั้ยว่ามันแหว่งโดนหนังสือล้มหมดแล้ว ไม่ใช่สิ เอาดาบเก็บใส่ฝัก
เสียก่อน นั่นดาบของจริงใช่ไหม? ตายแล้ว! ดาบของจริงนี่นา เก็บเดี๋ยวนี้เลย!

* 1 พยางค์ = 3.3058 ตารางเมตร

** อาณาจักรที่ปกครองคาบสมุทรเกาหลีช่วงปี ค.ศ. 1392-1897

มันอันตรายนะรู้มั๊ย"

ในคำพูดที่ยืดยาวของฉันทูเหมือนจะมีแค่เพียงคำเดียวเท่านั้นที่เขา
เข้าใจ

"เก็บรี"

"ใช่ ฉันทบอกให้เก็บดาบ มันอันตราย!"

เสียงตะโกนปนกรีดร้องของฉันททำให้เขามองไปยังดาบที่ตัวเอง
กำลังถืออยู่ก่อนจะเก็บดาบลงในฝักรวากับเพิ่งคิดได้ว่าไม่ควรถือดาบ
ต่อหน้าผู้หญิง หรือไมก็เพิ่งจะรู้สึกตัวว่าสิ่งที่คุกคามตัวเองอยู่ในตอนนี้ไม่ใช่
ศัตรู แต่เป็นแค่หนังสือเท่านั้น ฉันทจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก แต่ทันใดนั้นเอง
ขณะที่เขากำลังปลดฝักดาบออกจากเอว ฝักดาบก็ไปโดนเข้ากับกองหนังสือ
ที่ใหญ่ที่สุดจนกองหนังสือนั้นโยกเยกและทำท่าจะพังครืนลงมา ฉันทจึงรีบ
ขว้างซ่อนทั้งเล่มวิ่งไปประคองกองหนังสือนั้นเอาไว้

"เฮ้ย!"

กองหนังสือสูงกว่าตัวฉันทมาก แต่คนก่อเรื่องกลับยืนมองด้วยสีหน้า
เรียบเฉย

"นี่ ยืนป้ออยู่ได้ มันจะล้มแล้ว!"

อายุของเขาดูใกล้เคียงกับฉันท ฉันทจึงกล้าใช้คำที่ไม่ค่อยสุภาพเท่าไรนัก

"ช่วยมาจับหน่อยสิ! มันจะล้มแล้วเห็นมั๊ย"

มือของเขาเริ่มขยับตามคำสั่งของฉันท จนในที่สุดกองหนังสือ
ประวัติศาสตร์ก่องโตก็ไม่ล้มลงมา ฉันทจึงถอนหายใจอย่างโล่งอกอีกครั้ง
ส่วนเขายังคงหันไปมองรอบห้องที่ไม่คุ้นเคยด้วยสายตาที่งุนงง

"ที่นี่..."

"ฉันทรู้อยู่แล้วว่านายต้องถามคำถามนี้ จะถามว่าที่นี่คือที่ไหนใช่มั๊ย"

คิ้วของเขาขมวดแน่นราวกับไม่พอใจกับคำพูดอันแสนห้วนและไร้ซึ่ง
ความสุภาพของฉันท ดูจากการแต่งตัวแล้ว อย่างน้อยก็คงเป็นขุนนาง

สมัยโซซอน คำพูดห้วนๆ ธรรมดาๆ ของผู้หญิงที่ไม่สามารถระบุชั้นวรรณะได้คงแสดงให้เห็นว่าเขาไม่น้อยสินะ

"อืม ที่นี้ละ" พ่อเคยสอนวิธีรับมือกับสถานการณ์แบบนี้ "สวรรค์หรือโลกบนท้องฟ้าไง! หมายถึงเมืองแห่งท้องฟ้านะ รู้จักเมืองแห่งท้องฟ้ามั๊ย"

"เมืองแห่งท้องฟ้ารี..."

"ดูรอบๆ ตัวสิ เคยเห็นมั๊ย เพิ่งเคยเห็นครั้งแรกใช่มั้ยละ ไม่รู้ใช่มั้ยว่าอะไรเป็นอะไร นี่แหละคือหลักฐานที่แสดงว่าที่นี้คือเมืองแห่งท้องฟ้า"

"เมืองแห่งท้องฟ้ารี ถ้าเช่นนั้นข้าก็สิ้นลมแล้วนะสิ"

"เอ่อ...จะพูดยังไงดี นายยังไม่ตาย เดี่ยววันนี้ตอนค่ำๆ ฉันจะส่งนายกลับไปยังที่ที่นายมาจากมา เพราะฉะนั้นอยู่ตรงนี้เฉยๆ ก็แล้วกัน"

"ข้าทำอะไรผิด เหตุใดท่านเทพจึงลงทัณฑ์ข้าเช่นนั้น"

"เรื่องนั้นเอาไว้รอให้ท่านเทพกลับมาแล้วค่อยคุยกันเถอะนะ"

แน่นอนว่าท่านเทพก็คือพ่อของตนเอง ถ้าพ่อรู้ว่าคนจากโซซอนเรียกท่านว่าท่านเทพ พ่อจะชอบหรือเปล่านั้น

"ท่านเทพรี ที่แห่งนี้คือเมืองแห่งท้องฟ้าของท่านเทพจริง ๆ รี"

เขาทำหน้าที่เหมือนไม่เชื่อคำพูดของฉัน ดังนั้นวิธีรับมือกับเรื่องนี้จึงมีเพียงแค่วิธีเดียว ฉันหันไปเปิดหน้าต่างที่มีเพียงแค่บานเดียวในห้องหนังสือ วิธีนี้เป็นวิธีสุดขั้วที่พ่อเคยบอกให้ระวังและถ้าเป็นไปได้ก็ไม่ควรทำ แต่ถึงกระนั้นมันก็เป็นวิธีที่ดีมากที่จะสื่อสารให้คนที่มาจากยุคโซซอนเข้าใจ

"ดูข้างนอกโน่นสิ"

เขามองไปนอกหน้าต่างตามคำพูดของฉัน บ้านของฉันอยู่บนอาคารตึกสามสิบ ชั้นที่ที่เขามองเห็นผู้คนด้านล่างที่เคลื่อนไหวราวกับกองทัพนวด สีหน้าของเขาก็พลันซีดเผือด

"เป็นไปได้..."

เขาจ้องมองเบื้องล่างอยู่พักใหญ่ราวกับไม่อยากที่จะเชื่อ จนในที่สุด

ก็ทรุดลงไปนั่งกองกับพื้น อาการช็อกขนาดนี้คงจะพอให้สงบนิ่งนั่งรอพอจนถึงหัวค่ำได้นะ

"เออละ ใจเย็นๆ นะ อยู่แต่ในห้องนี้ อย่าไปไหน แล้วนายจะได้กลับไปยังที่เดิม คอแห้งมัย ที่นี้มีทั้งน้ำเปล่า น้ำผลไม้..."

เขาเอาแต่นั่งหน้าซีดเผือดไม่ยอมพูดยอมจา ซึ่งฉันเข้าใจอาการช็อกแบบนี้เป็นอย่างดี เพราะฉันเคยสัมผัสกับอาการนี้เมื่อเก้าปีที่แล้วที่ตัวเองไปโผล่ในยูทูปโซซอน ฉันจึงสามารถเรียกตัวเองได้ว่าเป็นผู้มีประสบการณ์ตรง และตอนนั้นฉันอายุเพียงแค่เก้าขวบ ซึ่งเด็กกว่าเขาในตอนนั้นเยอะมาก

"เฮ้อ..."

ฉันคิดจะปล่อยเขาให้นั่งอยู่เพียงลำพัง แต่จังหวะที่กำลังจะก้าวออกจากห้องหนังสือ เขาก็นั่งขึ้นแล้วเรียกฉัน

"แล้วแม่นางคือใคร"

ฉันรู้สึกลำบากใจกับคำถามนี้ ที่ผ่านมามีพ่อเคยพาคนจากยูทูปโซซอนมายังโลกปัจจุบันหลายต่อหลายคน แต่ทุกครั้งพ่อจะอยู่ด้วย ฉันจึงไม่จำเป็นต้องแนะนำตัวว่าฉันคือใคร เพราะพ่อได้อธิบายเรื่องราวต่างๆ ไปเรียบร้อยแล้ว หน้าที่ของฉันมีเพียงแค่เล่าประสบการณ์การใช้ชีวิตในโซซอนเมื่อวัยเด็กเพื่อให้คนเหล่านั้นรู้สึกผ่อนคลายและปลอดภัย แต่สำหรับเขาคนนี้ฉันไม่ค่อยอยากเล่าเรื่องสมัยที่ฉันอยู่โซซอนให้ฟังสักเท่าไร เพราะเขาดูเหมือนที่ถือตัวว่าเป็นผู้สูงศักดิ์

"ฉัน...เป็นแค่คนที่อาศัยอยู่ที่นี้"

"อาศัยอยู่ที่นี้?"

"รู้แค่นี้ก็พอแล้ว" ฉันพูดพลางก้มหยิบซองขึ้นมาจากพื้นและอดไม่ได้ที่จะเอ่ยถาม "ว่าแต่นายอายุเท่าไรหรือ"

"สิบแปดปี"

อายุเท่าฉันเลย ฉันพยักหน้าให้กับความจริงที่เพิ่งรับรู้ แล้วเดินออกมา

จากห้องหนังสือเจียบๆ พอถึงห้องครัวก็ล้างช้อนแล้วนั่งกินข้าวต่อ

พ่อของฉันเป็นนักท่องเวลา แน่หนอนว่าตระกูลของเราคือตระกูลของนักท่องเวลาที่ถ่ายทอดกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า ถ้าจะถามฉันถึงเรื่องประวัติของตระกูลตัวเองล่ะก็ ฉันไม่รู้เลยแม้แต่หน่อย และคิดว่ามันคงจะไม่สนุกและน่าสนใจเลยสักนิด

ฉันรู้แต่เพียงว่าผู้หญิงทุกคนในตระกูลของเราเดินทางข้ามเวลาได้ แต่จะแตกต่างจากผู้ชายในตระกูลตรงที่ไม่สามารถเดินทางย้อนกลับมาเวลาเดิมได้ถ้าไม่ได้รับการช่วยเหลือจาก 'ผู้ชาย' ในตระกูล พุดง่าย ๆ ก็คือผู้หญิงในตระกูลไม่สามารถเดินทางข้ามเวลาตามอำเภอใจได้ และไม่สามารถกำหนดวันเวลาเองได้

เพราะข้อจำกัดที่ไม่เป็นธรรมนี้ฉันจึงต้องเผชิญกับเรื่องราวอันโหดร้ายในวัยเด็ก ตอนนั้นฉันอายุเก้าขวบ วันนั้นเป็นวันหยุดที่พ่อვნอนอยู่กับการทำสปาเกตตี้ของโปรดฉันอยู่ในครัว ส่วนฉันกำลังอ่านพระราชประวัติพระเจ้าเซงฆมหาราช* อยู่ในห้องนอนของตัวเอง

ในสายตาของฉันที่เป็นเด็ก พระเจ้าเซงฆมหาราชนั้นเท่มาก ฉันอ่านพระราชประวัติของพระองค์จนจบพร้อมมีความปรารถนาเล็กๆ ในใจว่าอยากเจอพระองค์สักครั้ง ซึ่งตอนนั้นฉันยังไม่รู้ว่าตระกูลของตัวเองเป็นตระกูลนักท่องเวลา พ่อบอกว่าถ้าไม่เกิดเรื่องนี้ พ่อก็ไม่คิดที่จะบอกความจริงนี้ให้ฉันฟังไปตลอดชีวิต

ในตอนนั้นฉันเพียงแค่คิดเฉยๆ ว่าอยากเจอพระเจ้าเซงฆมหาราชแต่ไม่น่าเชื่อว่าเพียงแค่คิดก็สามารถเปิดประตูแห่งกาลเวลาและย้อนกลับไปสู่อดีตได้ วินาทีนั้นฉันรู้สึกถึงสายลมอุ่นๆ พัดมากระทบที่ใบหูอย่างแผ่วเบา

และนั่นคือการเดินทางข้ามเวลาครั้งแรกของฉัน

* พระมหากษัตริย์องค์ที่ 4 แห่งราชวงศ์โชซอน (ค.ศ. 1397-1450) ทรงประดิษฐ์อักษรเกาหลีฮันกิล และทรงเป็นหนึ่งในสองกษัตริย์เกาหลีที่ได้รับสมัญญาว่าเป็นมหาราช

ฉันได้เดินทางไปยังยุคโซซอนใน ค.ศ. 1447 และได้พบกับพระเจ้าเซจงมหาราช พระองค์ทรงเป็นคนตัวอย่างที่ฉันคิดเอาไว้ไม่มีผิด พระองค์ทรงมีพระวรกายท้วมเล็กน้อยต่างจากภาพวาดในหนังสือ ท่าทางการทรงพระดำเนินก็ดูแข็งแรง มองเผินๆ 'ไม่ค่อยสะดุดตา

'เจ้าหลงทางรี...'

พระองค์คิดว่าฉันเป็นเด็กหลงทาง จึงให้ฉันอยู่ในความดูแลของซังกุง* ส่วนพระองค์ หากฉันย้อนเวลาไปยังโซซอนแล้วไม่ได้เจอกับพระองค์ ฉันอาจจะถูกขับไล่ออกจากวัง ขึ้นเลวร้ายที่สุดคือถูกสอบสวนและซังกุง

พระเจ้าเซจงทรงอนุญาตให้ฉันพำนักอยู่ในวังได้ในฐานะนางในฝึกหัด ทั้งที่ฉันไม่มีหลักฐานใดๆ ที่ระบุเกี่ยวกับตัวตนและชนชั้นวรรณะของตัวเองเลย ไม่เพียงแค่นั้น พระองค์ยังให้ฉันได้ร่ำเรียนหนังสือกับเหล่าองค์หญิงอีกด้วย สิ่งนี้เป็นสิทธิพิเศษที่พระองค์ทรงอนุญาตให้ฉันเพียงคนเดียวเท่านั้น

จนในที่สุดฉันก็ได้กลายเป็น 'หญิงสาวแห่งโซซอน' ไม่ได้เป็นคนธรรมดาอีกต่อไป ฉันไม่สามารถมีเพื่อนได้ แม้จะเป็นคนที่อายุเท่ากันก็ตาม แถมยังต้องใช้ภาษาในวังซึ่งไม่ใช่ภาษาที่ฉันคุ้นเคย ฉันไม่รู้ว่าจะตัวเองจะได้กลับไปยังโลกอนาคตเมื่อไหร่ จะต้องอยู่ที่นี้ไปอีกนานแค่ไหน ดังนั้นฉันต้องยอมรับในโชคชะตานี้ มันถือเป็นประสบการณ์ที่โหดร้ายยิ่งนักสำหรับเด็กนักเรียนประถมที่ใช้ชีวิตอย่างอิสระในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดอย่างฉัน

ฉันใช้ชีวิตที่โซซอนนานถึงห้าปีจนลืมชีวิตของโลกอนาคตที่เคยใช้มาเก่าๆไปแล้ว ฉันกลายเป็นหญิงสาวโซซอนเต็มตัว และในที่สุดพ่อก็ตามหาฉันจนเจอ แม้จะไม่ว่าตามหาฉันเจอได้อย่างไร แต่พ่อก็สามารถพาฉันกลับมายังโลกอนาคตได้

* ตำแหน่งสูงสุดของนางรับใช้ในวัง

แต่มันไม่จบเพียงเท่านั้นนะสิ เนื่องจากฉันไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับ ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดที่ฉันเกิดและเติบโตได้ ฉันใช้ภาษาเกาหลีแบบโบราณ และเขียนตัวอักษรจีนได้คล่องกว่าตัวอักษรเกาหลี และที่โชซอนฉันถูกสอน มาว่าการนั่งเฉย ไม่แสดงตนออกนอกหน้า มีกิริยานอบน้อมนั่นคือมารยาท อันดีของผู้หญิง ดังนั้นจึงเป็นไปได้เลยที่ฉันจะปรับตัวให้เข้ากับชีวิต นักเรียนและเพื่อนรุ่นเดียวกันได้ สุดท้ายฉันก็โดนเพื่อนแกล้งและ เรียนไม่ทันเพื่อน พ่อจึงทำอะไรไม่ได้นอกจากให้ฉันลาออก แล้วสอน หนังสือฉันที่บ้านด้วยตัวเอง นี่คือวิธีในการปรับตัวและเรียนรู้การใช้ชีวิต ในโลกปัจจุบันที่ดีที่สุดสำหรับฉันที่ไปใช้ชีวิตในยุคโชซอนมาถึงห้าปี

จนถึงตอนนี้เวลาก็ผ่านมาสี่ปีแล้ว ฉันสามารถปรับตัวได้แล้ว แต่ก็ยัง ไม่มีเพื่อนเลยสักคน ในขณะที่เพื่อนรุ่นเดียวกันใส่ชุดนักเรียนไปโรงเรียน ฉันก็หมกมุ่นกับการสอบเทียบวุฒิการศึกษา การสวมชุดนักเรียนเป็นเพียง แค่ความฝันสำหรับฉันที่ไม่มีวันเป็นจริง

โครม!

จำได้ว่าเมื่อไม่กี่เดือนเสียง 'โครม' ไปแล้ว ครั้งนี้ก็ยังมียเสียง 'โครม' ดังแว่วมาจากห้องหนังสืออีกรอบ เสียงนี้ทำให้หงุดหงิดใจเสียจริง ฉัน พยายามจะไม่หันไปมองทางห้องหนังสือโดยทำเป็นไม่สนใจเสียงนั้น

อายุสิบแปดเป็นวัยแห่งการอยากรู้อยากเห็น แต่ฉันไม่รู้ว่ายายหนุ่ม วัยสิบแปดปีที่มาจากยุคโชซอนนั้นมีความคิดความอ่านอย่างไร คนส่วนใหญ่ ที่พ่อเคยพามาจากอดีตมักอยู่ในวัยกลางคน และแทบทั้งหมดจะเป็น ชาวบ้านหรือทาสที่ไม่รู้แม้กระทั่งตัวหนังสือ พวกเขามายังศตวรรษที่ ยี่สิบเอ็ดพร้อมกับพ่อ พักอยู่เพียงแค่ชั่วคราว ก่อนจะกลับไปอย่างเงิบๆ ภาพในโลกอนาคตที่พวกเขาเห็นนั้นเขาจะจำได้เพียงแค่มันคือ 'โลกแห่ง ท้องฟ้า' หรือไม่ก็คิดเพียงแค่ว่ามันคือ 'ความฝัน' เท่านั้น แต่ครั้งนี้ ต่างออกไป เพราะเขาเป็นคนที่มียศถาบรรดาศักดิ์

เสียงดังโครมครามเสียบหายไปจนกระทั่งฉันกินข้าวจนหมด แต่ขณะที่กำลังเก็บถ้วยชามนั้น จู่ๆ ฉันก็ปวดหัวจี๊ดขึ้นมาจนต้องทรุดลงไปนั่ง

"โอ๊ย..."

ขาเริ่มกลับมามีเรียวแรงบ้างแล้ว แต่หัวยังปวดอยู่ ทันใดนั้นฉันก็จุกคิดขึ้นมาได้ว่าอาการปวดหัวนี้ต้องมีที่มาจากเขาที่อยู่ในห้องสมุดแน่นอน ฉันจึงตรงไปยังห้องสมุดทันที

พอเปิดประตู เขาก็เงยหน้าขึ้นมองอย่างตกใจ ตอนนั้นเขาถอดหมวกทรงสูงไว้ข้างๆ ในมือมีหนังสือเล่มหนึ่ง ดูเหมือนกำลังหมกมุ่นอยู่กับการอ่านหนังสือ ฉันจึงรีบสาวเท้าเข้าไปแย่งหนังสือมาทันที

"พ่อแม่ไม่เคยสั่งเคยสอนหรือว่าห้ามหยิบของของคนอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต"

เขาทำหน้าหงายกับน้ำเสียงหงุดหงิดของฉัน พอฉันก็อ่านชื่อหนังสือที่เขาอ่านอยู่เมื่อก็ก็พบว่าบนปกมีตัวอักษรจีนเขียนเอาไว้ว่า 'พงศาวดารพระเจ้าอินโจ*' ซึ่งหนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือปกแข็งที่จัดทำขึ้นมาใหม่โดยคณะกรรมการเรียบเรียงข้อมูลทางประวัติศาสตร์ ไม่ใช่หนังสือที่ถูกเขียนขึ้นในยุคโชซอน ดังนั้นจึงยากสำหรับเขาในการทำความเข้าใจภาษาปัจจุบัน แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ควรอ่าน

ในช่วงที่นักท่องเวลาได้อยู่ใกล้กับคนที่มาจากอดีต ถ้าคนจากอดีตได้รู้ 'อนาคต' ที่ยังไม่เกิดขึ้นในยุคสมัยของตัวเอง นักท่องเวลาก็จะมีการปวดหัวอย่างรุนแรง พ่อพาเขามาจากอดีตก็จริง แต่พ่อไม่ได้อยู่ด้วยในตอนนั้น ดังนั้นฉันที่เป็นนักท่องเวลาที่อยู่ใกล้เขามากที่สุดจึงรู้สึกปวดหัวแทนพ่อ ซึ่งพ่อมักบอกเสมอว่าอาการแบบนี้คือ 'คำเตือน' คือการเตือนเพื่อป้องกันไม่ให้คนในอดีตรู้ความจริง เพราะถ้าคนในอดีตรู้ความจริง มันจะส่งผลถึงการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์แน่นอน

* พระมหากษัตริย์องค์ที่ 16 แห่งราชวงศ์โชซอน (ค.ศ. 1595-1649)

ฉันไม่ได้ใส่ใจเรื่องคำเตือนนั้นสักเท่าไร ฉันใส่ใจแค่ว่าการกระทำของเขาทำให้ฉันต้องปวดหัว ฉันอยากชกหน้าเขาสักหมัดจริงๆ

"บอกแล้วไงว่าให้อยู่เฉยๆ!"

"ข้าขอโทษ..." เขาเอ่ยปากขอโทษพร้อมกับทำหน้าสลด

ตอนนี้ฉันไม่ได้สวมหมวก ฉันจึงพบว่าเขาหล่อมาก หล่อจนอยากจะมีปิ่นหนังสือกลับคืนไปให้เลยละ ถึงแม้ฉันจะไม่ใช่ว่าพวกบ้าผู้ชายหล่อ แต่ฉันก็ลดความแข็งของน้ำเสียงลงไปอีกหลายระดับ

"ถ้าเบื่อก็อ่านหนังสือเล่มอื่นนะ อ่านแค่เล่มที่ฉันเลือกให้อ่านก็พอ"

ทันทีที่น้ำเสียงของฉันอ่อนลง เขาก็พยักหน้ารับช้าๆ

"ว่าแต่ นายอ่านหนังสือออกด้วยหรือ"

คำถามของฉันทำให้เขาขมวดคิ้วทันที

"ข้าจำเรียนมาจึงรู้หนังสือ ว่าแต่เจ้ารู้หนังสือด้วยรี"

"ฉันก็เรียนมาเหมือนกัน"

แน่นอนว่าฉันได้เรียนทุกตำราของโซซอนเมื่อตอนที่ฉันข้ามเวลาไปเมื่อสี่ปีก่อนหลังจากที่พ่อพาฉันกลับมายังยุคปัจจุบันและได้ไปโรงเรียน ฉันก็บอกกับเพื่อนๆ ว่าฉันไปเจอพระเจ้าเซจงมหาราชมา และได้เรียนทุกตำราของโซซอน ซึ่งนั่นเป็นสาเหตุให้ฉันเข้าสู่เส้นทาง 'การโดนเพื่อนกลั่นแกล้ง'

"กษัตริย์พระองค์ก่อนคือใครหรือ"

ที่ถามเพราะจะได้หยิบหนังสือที่อยู่ในยุคที่เขาอาศัยอยู่ออกมาให้อ่าน แม้หนังสือในยุคนั้นจะมีไม่มากนักก็ตาม

"หมายถึงพระนามหลังสวรรคตของกษัตริย์พระองค์ก่อนอย่างนั้นรี"

"ใช่"

"เจ้าถามเรื่องนั้นทำไม"

ฉันถอนหายใจยาวออกมาก่อนจะตอบ "ฉันเห็นว่านายดูเบื่อกๆ ก็เลย

จะหาหนังสือให้อ่านนะ ไม่อยากอ่านก็ตามใจ"

เขาลังเลอยู่ชั่วครู่จึงเอ่ยออกมา "พระเจ้ามยองจง*..."

"โอเค"

ฉันรีบพูดตัดบท แล้วเริ่มหาหนังสือในกอง

"ถ้าเป็นพระเจ้ามยองจงล่ะก็..."

หากพระเจ้ามยองจงเป็นกษัตริย์องค์ก่อน เท่ากับว่าเขามาจากยุคพระเจ้าซอนโจ** สិនะ มาคิดดูแล้ว ช่วงหลายปีที่ผ่านมาพ่อหมกมุ่นอยู่กับการศึกษาประวัติองค์ชายควังแฮ*** เขาคงน่าจะเกี่ยวข้องกับองค์ชายควังแฮแน่นอน พ่อจึงพามาถึงที่นี่

"เล่มนี้ดีกว่า" ฉันหยิบหนังสือให้อีกฝ่าย "หนังสือพยากรณ์น่าจะสนุกดีนะ"

"หนังสือพยากรณ์รี"

"น่าจะแพร่หลายในหมู่ชาวบ้านยุคพระเจ้ามยองจง เคยอ่านมั๊ย"

เขาอ่านชื่อบนปกที่เขียนด้วยตัวอักษรจีนก่อนตอบว่า

"หนังสือไร้สาระพรรคนั้นข้าไม่เคยได้อ่าน ไม่เคยเห็นหรอก"

ดูเหมือนเขาจะหงุดหงิดกับคำพูดของฉัน มันก็น่าหงุดหงิดอยู่หรอก มาอยู่ในสถานที่ประหลาด แถมยังได้ยินคำพูดไม่สุภาพจากผู้หญิงที่แต่งตัวประหลาดอีกด้วย ดูท่าทางเขาจะเป็นขุนนางที่เย่อหยิ่งอวดดีไม่น้อยเลยล่ะ ชุติก็เป็นผ้าแพรที่มีราคา มองแวบเดียวก็รู้ว่าไม่น่าใช้ขุนนางธรรมดา แต่ก็ไม่มีเหตุผลที่ฉันจะต้องกลัว เพราะตอนนี้ฉันอยู่ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ไม่ใช่ยุคโชซอน

"ไม่เคยอ่านหนังสือพวกนี้ แสดงว่ายังไม่ผ่านช่วงสงครามอิมจิน****"

* พระมหากษัตริย์องค์ที่ 13 แห่งราชวงศ์โชซอน (ค.ศ. 1534-1567)

** พระมหากษัตริย์องค์ที่ 14 แห่งราชวงศ์โชซอน (ค.ศ. 1552-1608)

*** พระโอรสของพระเจ้าซอนโจ และเป็นพระมหากษัตริย์องค์ที่ 15 แห่งราชวงศ์โชซอน (ค.ศ. 1575-1641) แต่ไม่ได้รับพระนามกษัตริย์เนื่องจากถูกยึดอำนาจจากฝ่ายตะวันตก

**** สงครามที่ญี่ปุ่นรุกรานเกาหลี เกิดขึ้นในปี ค.ศ.1592-1598

ที่ญี่ปุ่นเข้ามาถูกรานะสิ"

แล้วทันใดนั้นเองฉันก็รู้ว่าพลาดไปแล้ว สงครามอิมจินเกิดขึ้นในสมัยพระเจ้าซอนโจ แต่เขาอาศัยอยู่ในช่วงก่อนเกิดสงครามอิมจินก็เท่ากับว่าฉันได้ทำผิดพลาดร้ายแรงที่พูดถึงสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของเขาออกไป

ฉันรีบหลับตารอคอยอาการปวดหัว แต่รอหลายวินาทีก็ยังไม่รู้สึkpวดหัวเลยสักนิด คำว่า 'ญี่ปุ่นเข้ามาถูกรานะ' ที่ออกมาจากปากของฉันเป็นคำพูดที่ร้ายแรงมาก แต่แทนที่เขาคงตกใจแล้วถาม เขากลับนิ่งเฉยซึ่งนั่นหมายความว่าเขาผ่านช่วงสงครามอิมจินมาแล้ว

เขาคงรู้จักสงครามที่กินเวลายาวนานเจ็ดปีเป็นอย่างดี ฉันรู้สึกผิดและหดหู่อย่างบอกไม่ถูก พอลืมตาขึ้นมาก็พบว่าตอนนี้ใบหน้าของเขากำลังแดงก่ำ ยุคที่เขาอาศัยอยู่น่าจะเป็นช่วงระหว่างเกิดสงครามหรือไม่กี่ช่วงหลังสงครามแน่ๆ สงครามอันตรายจะตาย ทำไมพ่อต้องเดินทางข้ามเวลาไปยุคนั้นด้วยนะ

พ่อมักจะท่องเที่ยวไปยังช่วงที่ไม่มีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์ และจะไม่เสี่ยงพาคนที่เกี่ยวพันกับประวัติศาสตร์โดยตรงหรือเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์มายังยุคปัจจุบัน ถ้าอย่างนั้นเขาคงนึกคงจะไม่น่าเกี่ยวพันกับประวัติศาสตร์มากนัก พ่อจึงพามา

หลังจากปล่อยให้ความเงิบปกคลุมได้พักใหญ่ เขาก็นั่งลงบนพื้นห้องที่คับแคบแล้วเปิดหนังสือพยากรณ์อ่าน

"ผมทรงนี้เท่าเจียงเลยนะ"

ฉันพยายามพูดทำลายบรรยากาศที่ชวนอึดอัด ทว่าไม่มีคำตอบใดๆ เขาเอาแต่เปิดหนังสือโดยไม่ใส่ใจฉันเลยแม้แต่หน่อย ฉันจึงเอื้อมมือไปแตะผมของเขาเบาๆ

หมับ!

เขาคว่าข้อมือของฉันเอาไว้ทันที อะไรกัน อายุก็เท่ากันแท้ๆ ทำเป็น
เจ้ายศเจ้าอย่างไปได้

"ไร้มารยาท!"

"โธ้ย! เจ็บ..."

แต่เขากลับยิ่งบีบแรงขึ้นอีก

"เจ็บนะ! ฉันบอกว่าเจ็บไงเล่า"

ทันทีที่ฉันตะโกนด้วยน้ำเสียงหมดความอดทน เขาก็ปล่อยมือออก
ฉันรู้สึกเจ็บราวกับข้อมือจะหลุด

"ถ้าฉันพูดจาแรงไปก็ขอโทษด้วย แต่นายไม่เห็นต้องโกรธแล้วทำ
ถึงขนาดนี้เลยนะ"

พอสายตาเหลือบไปเห็นดาบที่วางอยู่ข้างกายเขา ฉันก็พูดเสียงอ่อน
เสียงหวานทันที ถ้าเขาโกรธจนระงับอารมณ์ไม่อยู่จนหยิบดาบขึ้นมาล่ะก็
ฉันต้องแย่แน่ๆ

"ขารู้แล้ว เจ้าออกไปเสียเถอะ"

น้ำเสียงและท่าทางของเขาดูเย่อหยิ่งจองหองราวกับกำลังพูดจา
กับข้าทาสบริวาร ฉันจำท่าทางและน้ำเสียงแบบนี้ได้ดีในสมัยที่ฉันเป็น
นางในฝึกหัด ช่างคุ้นเคยชอบท่าทำและพูดจาแบบนี้กับฉันราวกับฉันเป็น
ลูกสุนัขเล็กๆ ตัวหนึ่ง

ขณะที่ฉันคิดว่าน่าจะโยนหนังสือไว้ให้แกเหงาอีกสักเล่มเพื่อไม่ให้เขา
ฟังช้าน

จ๊อก...

ฉันพยายามค้นหาที่มาของเสียงนั้น พอเดินเข้าไปใกล้เขาและ
เงี่ยหูฟัง ฉันก็ได้ยินเสียงนั้นดังอีกครั้ง

จ๊อก...จ๊อก...

ใบหน้าของเขาแดงก่ำพร้อมกับเสียงที่ดังยิ่งกว่าเดิม

"อะแฮ่ม! อะแฮ่ม! อะแฮ่ม!" เขาพยายามกระแอมเพื่อกลับเสียง แต่
ก็ไม่ได้ผล

"นาย..."

"อะแฮ่ม! ข้าบอกให้เจ้าออกไป"

ตอนนั้นเองฉันจึงเข้าใจว่าความโกรธผสมความหงุดหงิดของเขานั้น
มีต้นตอมาจากความหิว

"หิวเหรอ"

"อะแฮ่ม!"

เขากระแอมพลาบพลบตา ฉันจึงระเบิดเสียงหัวเราะออกมา ยิ่งใบหน้า
ของเขาแดงเท่าไร ฉันก็ยิ่งหัวเราะดังขึ้นเท่านั้น

"ข้าบอกให้เจ้าออกไปอย่างไรเล่า"

"โอเคๆ ตามฉันออกมานะ"

"เจ้าจะทำอะไร"

"ก็หิวไม่ใช่เหรอ ถ้าหิวก็ต้องกินข้าวสิ รู้หรือเปล่าว่าวันนี้นายโชคดี
สุดๆ ไปเลยนะ"

ไม่รู้ทำไม แต่ฉันคิดว่าสิ่งนี้น่าจะทำให้ฉันกับเขาสนิทกันมากขึ้น

เขาเดินตามออกมาหยุดยืนที่ห้องนั่งเล่น ส่วนฉันก็เดินไปที่ห้องครัว
ตักข้าวใส่ชาม อุ่นแกที่เหลือยู่ให้ร้อนพร้อมใส่ต้นหอมลงไป เมื่อได้กลิ่น
อาหารหอมฉุย เขาก็เดินมาที่ครัวแล้วหยุดมองที่โต๊ะอาหาร

"ยืนงออยู่ทำไม ไม่นั่งลงล่ะ"

เขามองฉันด้วยแววตาที่เหมือนไม่รู้ว่าจะต้องนั่งตรงไหน ฉันจึงชี้ไป
ที่เก้าอี้

"เก้าอี้ตัวนี้ได้มาจากอาณาจักรหมิง* นะ นายก็พอรู้จักของแบบนี้

* อาณาจักรที่ถูกปกครองโดยราชวงศ์หมิงในช่วง ค.ศ. 1368-1644 เป็นอาณาจักรที่รุ่งเรืองในด้านวัฒนธรรม
เป็นอย่างมาก

"ไม่ใช่เหรอ"

เขาลังเลอยู่พักหนึ่งก่อนจะนั่งอย่างระมัดระวัง โดยมือสองข้างพยายามจับโต๊ะเพื่อให้ร่างกายสมดุล ฉันทะโกบจะหลุดขาออกมาอีกครั้ง แต่ก็กลั้นเอาไว้ได้ทัน

"ไม่รู้จะถูกปากรีไปละนะ..." ฉันทุดพลางยื่นช้อนกับตะเกียบให้ แต่ยังไม่ทันที่จะพูดจบ

ซู้ด... ง่าๆๆๆ

เขาลงมือกินข้าวอย่างมูมมามราวกับไม่มีอะไรตกถึงท้องมาหลายวัน เป็นชนชั้นบรรดาศักดิ์แท้ๆ ทำไมถึงอดอยากปากแห้งแบบนี้

"ค่อยๆ กินก็ได้ เดี๋ยวก็ติดคอหรือก อดอยากมากเลยเหรอ"

ข้าวในชามหายวับไปกับตา ซุปก็ถูกซดหมดจนแทบจะกลืนถ้วยตามเข้าไป ฉันทิ้งตัวข้าวเพิ่มให้อีกชาม แล้วยื่นแก้วน้ำเปล่าให้ พอเห็นสายตาของเขามองแก้วน้ำด้วยความสงสัย ฉันทรีบหาเหตุผลทันที

"ของพวกนี้มาจากอาณาจักรหมิงเหมือนกันนะ"

แก้วน้ำจานชามพวกนี้พ่อซื้อจากร้านขายสินค้าพันวอน มันก็ Made in China เหมือนกันนั่นแหละ

เขาใช้สองมือยกแก้วน้ำขึ้นมาราวกับประคองถ้วยชา แล้วดื่มน้ำในแก้วจนหมด จากนั้นก็เริ่มกินข้าวต่อ

"วันนี้ยังไม่ได้กินข้าวเลยเหรอ"

เขาส่ายหัวแทนคำตอบ

"หนึ่งวันเหรอ"

เขาส่ายหัวอีกครั้งแล้วเงยหน้าขึ้นมอง ใบหน้าที่ขาวเผ่งและดวงตาที่เป็นประกายกำลังจับจ้องมาที่ฉัน

"สามวัน"

"สามวัน?! จริงเหรอ ไม่ได้กินอะไรสามวันเนี่ยนะ ทำได้ไงเนี่ย"

เป็นถึงขุนน้ำขุนนาง แต่ไม่ได้กินข้าวสามวันเนี่ยนะ ดูเสื้อผ้าแล้วก็ไม่เห็นจะเหมือนคนอดอยากเลยสักนิด ที่เอบก็มีป้ายหยกหักครึ่งห้อยอยู่ด้วย

"ทำไมไม่ขายป้ายหยกนั้น แล้วเอาเงินไปซื้อข้าวกินล่ะ"

เขาก็มองของที่เอบของตัวเองตามคำพูดของฉิน ก่อนจะวางซ้อนแล้วหยิบป้ายหยกที่หักครึ่งขึ้นมาอย่างหวงแหน

"ทุกอย่างข้าขายได้ ยกเว้นสิ่งนี้"

"ทำไมล่ะ ของสำคัญหรือ"

"คนที่มอบสิ่งนี้ให้ข้าสำคัญสำหรับข้ามากกว่าผู้ใด มันแตกครึ่ง อีกส่วนได้หายไป ซึ่งข้าก็ไม่รู้ว่ามันหายไปไหน..."

ฟังดูแล้วไม่น่าใช่สมบัติที่สืบทอดมาจากวงศ์ตระกูล

"กินอีกมัย"

"ข้าไม่กินแล้ว"

พออิมทोंงก็เริ่มกลับมาวางมาดขุนนางต่อสินะ ฉินคิดที่จะล้อเลียนเรื่องที่เขากินอย่างมูมมาม แต่ดวงตาของเขายามมองป้ายหยกหักครึ่งนั้นดูเศร้าสร้อยมากจนฉินไม่กล้า

"อยากกินอะไรตบท้ายมัย"

"กินอะไรตบท้ายรี"

"หมายถึงของกินเล่นหลังอาหารนะ เห็นอย่างนี้ฉินก็มีฝีมือทำอาหารนะ"

"ไม่"

เขามองฉินด้วยสายตาสำรวจราวกับไม่เชื่อในฝีมือทำอาหารของฉิน ฉินเคยถูกส่งไปทำงานที่ห้องเครื่องของพระเจ้าเซงจางตั้งห้าปีนะ ตลอดห้าปีนั้นฉินได้เห็นอาหารที่ขุนนางธรรมดาอย่างนายไม่เคยเห็นมาตลอดชีวิตเลยล่ะ

"ถึงจะดูไม่ได้เรื่อง แต่ฝีมือทำอาหารของฉินนะระดับนางในสังกัดห้องเครื่องเขียวนะ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกน่า"

"นางโนแห่งห้องเครื่องรี ที่นี้มีห้องเครื่องด้วยรี"

"ห้องเครื่องก็ต้องอยู่ในวังสิ ที่นี้จะไปไม่ได้ยังงี้ละ ที่ฉันต้องการจะบอกก็คือฝีมือของฉันนะเทียบได้กับนางโนสังกัดห้องเครื่อง ดังนั้นนายอยากกินอะไรก็ว่ามาเลย เห็นว่าอายุเท่ากันหรอกนะ ฉันเลยจะทำให้เป็นพิเศษ"

"อายุเท่ากัน เจ้ากับข้าอายุเท่ากันอย่างนั้นรี"

"อือ" ฉันท้มกว้างแล้วพยักหน้า

เขาคิดอะไรอยู่สักพัก ก่อนจะเอ่ยกับฉันว่า "ข้าอยากกินไข่ต้ม"

"ไข่ต้มเนี่ยนะ ธรรมดาจัง ฉันทึกว่าจะได้ยินชื่ออาหารอะไรยากๆ หน่อยเสียอีก"

"สิ่งที่ข้าชอบมากที่สุดคือไข่ต้ม เพราะเป็นอาหารชนิดเดียวที่ท่านแม่ของข้าเคยป้อนข้า"

ฉันไม่เชื่อคำพูดของเขาจึงถามซ้ำ "คุณแม่ของนายป้อนไข่ต้มให้กินอย่างเดียวเองหรือ"

สิ่งที่เขาชอบไม่ใช่อาหารระดับสูง แต่เป็นเพียงแคไข่ต้มธรรมดา ซึ่งที่บ้านฉันมีไข่อยู่แผงหนึ่งที่เพิ่งซื้อมาจากตลาดเมื่อวานเย็น แล้วตอนนั้นเอง เขาก็พูดด้วยน้ำเสียงราวกับหมดเรี่ยวแรง

"ท่านแม่ของข้าจากไปตั้งแต่ข้ายังเด็กมาก สิ่งที่ข้าจำได้เกี่ยวกับท่านแม่มีเพียงสิ่งนี้เท่านั้น ท่านแม่ป้อนไข่ต้มให้ข้ากิน"

ตอนนั้นฉันรู้แล้วว่าเขาเป็นชายหนุ่มที่ไม่มีแม่ แต่เขาก็ยังจำเรื่องราวเกี่ยวกับแม่ได้ ส่วนฉันไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับแม่เลยสักนิด นั่นเพราะวันที่ฉันเกิดคือวันที่แม่จากไป

"ก็ได้ แต่บอกไว้ก่อนนะ ฉันคงทำรสชาติเดียวกับคุณแม่ของนายไม่ได้หรอก ฉันทึกคือฉัน"

"ข้ารู้" น้ำเสียงของเขายังอ่อนแรงลง

"แต่ฉันจะทำไขต้มแบบที่นายไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อนในโซซอนให้กินเอง"

"ไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อนในโซซอนรี" เขาทำสีหน้าสงสัย

"ใช่ เตรียมรอกินได้เลย"

ฉันหยิบไขสัฟฟองออกมาจากตู้เย็น ตั้งน้ำ แล้วเตรียมกระดาดขนาบตะเกียบ และหนึ่งยางสองเส้น ระหว่างนั้นในใจก็กังวลว่าเขาอาจจะงุนงงเมื่อเห็นเตาแก๊ส จึงขำเลียงไปมองทางโต๊ะอาหาร เขายังจ้องมองป้ายหยกที่อยู่ในมือ คงจะกำลังนึกถึงแม่ที่จากไปอยู่ก็ได้

ฉันเริ่มสงสารเขาเข้าแล้ว แต่ไม่อาจอยู่ดูแลเขาจนถึงตอนที่พ่อกลับมาได้เพราะฉันต้องไปโรงเรียนกวดวิชา ทว่าการทิ้งเขาไว้คนเดียวก็ไม่ต่างไปจากกระเปิดเวลา

พอไขต้มสุกได้ที่ ฉันปอกเปลือกแล้วใช้ตะเกียบกดลงตรงกลางไข จากนั้นหั่นครึ่งก็จะได้เป็น 'ไขต้มรูปหัวใจ' อันแสนพิเศษจนเขาถึงกับตกตะลึงเอาแต่จ้องมองอยู่นานสองนาน ฉันรอคอยคำวิจารณ์ของเขาผู้มาจากโซซอน แต่ก่อนที่จะได้ฟังคำวิจารณ์ เขากลับใช้ตะเกียบคีบไขต้มใส่ปากทันที

"เป็นไง ไขรูปร่างแบบนี้กินแล้วร่อยกว่าไขมั้ยล่ะ"

เขาคีบไขต้มเพิ่ม แล้วเงยหน้ามองมาทางฉัน

"รสชาติไม่เหมือนของท่านแม่เลย"

ใบหน้าของเขาช่างดูเฉยเมย ฉันเดาว่ามันคือความผิดหวัง

"ก็ฉันบอกแล้วไง รสชาติใครก็รสชาติมัน จะให้ทำเหมือนใครคงไม่ได้หรอก"

เขายิ้มมุมปากก่อนจะเอ่ยขึ้น "รูปร่างเช่นนี้เหมือนชุดสีขาวยาวหิมะของหญิงสาวผู้งดงาม"

ดวงตาของฉันเบิกกว้างกับคำชมในแบบของโซซอน แน่แน่นอนว่า

ยิ้มอ่อนโยนของเขานั้นทำให้ฉันถึงกับหน้าแดง บวกกับใบหน้าอันหล่อเหลา
เกินมนุษย์ยิ่งทำให้ใบหน้าของฉันร้อนผ่าว

"ไม่ต้องพูดจาให้มันซับซ้อนหรอกน่า ดีกว่าดี ถ้างั้นๆ ก็บอกกว้างๆ"

"ไม่ใช่ ข้าว่ารสชาติดี ถ้ามีเกลือกอีกนิดยิ่งดีกว่านี้ แต่...เกลือกเป็นของ
หายาก..."

ฉันหยิบกระปุกเกลือกที่วางอยู่ด้านในของโต๊ะอาหารขึ้นมาอย่างรวดเร็ว
ครั้งนี้เขาทำตาโตมองดูเกลือกเต็มกระปุกด้วยความประหลาดใจ

"ที่นี่มีเกลือกด้วยรี"

"ที่นี่มีเกลือกเพียบเลย ราคาถูกลงด้วยนะ"

"ราคาถูก หมายความว่าใครๆ ก็หาได้อย่างง่ายดายอย่างนั้นรี"

"ใช่แล้ว แต่นายต้องมีเงินซื้อนะ ฉันบอกแล้วไงว่าที่นี่คือโลกแห่ง
ท้องฟ้า บนโลกแห่งท้องฟ้าะไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้"

"ก็ใช่..."

เขาเลื่อนจานมาขอเกลือก แล้วกินไปด้อมอย่างเอร็ดอร่อย หลังกินเสร็จ
เขาก็เดินไปดูภาพถ่ายที่ติดอยู่บนผนังของห้องนั่งเล่น ส่วนฉันก็ส่ง
ข้อความหาญาติ รุ่นน้องที่เรียนห้องเดียวกันที่โรงเรียนกวดวิชาสอบเทียบ
วุฒิการศึกษา

[วันนี้พี่มีธุระ คงไปไม่ได้ ฝากบอกอาจารย์ด้วยนะ]

แล้วคำตอบก็ถูกส่งกลับมาในทันที

[พี่ลืมแล้วหรอคะว่าวันนี้เป็นวันทดลองสอบเทียบวุฒิโดยใช้
ผลรวมของทุกคน ครั้งนี้ใช้ผลคะแนนสอบของทุกคนรวมกันแล้วหาร ถ้าพี่
ไม่มาสอบ คะแนนรวมของห้องเราคงออกมาน้อยแน่นอนเลยคะ]

"โอ้ย..."

ฉันลืมนเสียสนิทเลยว่าวันนี้มีสอบ! ที่บ้านก็ดันมีคนจากโซซอน โผล่มา แถมพ่อก็ไม่ว่างอีก จะมีคนในโลกนี้สักกี่คนที่ต้องตื่นมาเจอเรื่องแบบนี้แต่เช้า

"นี่นาย...นายนั่นแหละ"

ฉันเดินไปหาเขาที่กำลังดูภาพถ่ายสมัยหนุ่มสาวของพ่อกับแม่ที่แขวนอยู่ในห้องนั่งเล่น เขาหันมาตามเสียงเรียกก่อนจะหันกลับไปมองภาพถ่ายต่อ

"ข้าไม่รู้มาก่อนเลยว่าจิตรกรจะวาดรูปออกมาได้เหมือนจริงถึงเพียงนี้"

"อ้อ จิตรกรมีชื่อว่า 'กล้องถ่ายภาพ' นะ แต่พักเรื่องนี้ไว้ก่อน ฉันมีเรื่องจะพูดกับนาย..."

เขาเอาแต่จ้องมองภาพถ่ายราวกับไม่สนใจคำพูดของฉันเลย

"ท่านพ่อท่านแม่ของเจ้ารี"

"หือ?"

"ดวงตากับจมูกของเจ้าเหมือนสตรีผู้นี้ นอกนั้นก็เหมือนกับชายผู้นี้"

"เอ่อ... ใช่ นั่นพ่อแม่ของฉันเอง"

เป็นครั้งแรกที่ฉันให้คนอื่นดูภาพถ่ายพ่อแม่ของฉัน หลังจบชั้นประถมฉันก็ไม่ได้ไปเรียนที่โรงเรียนอีกเลย ดังนั้นจึงไม่เคยมีเพื่อนมาหาที่บ้าน ภาพถ่ายครอบครัวที่อยู่ในห้องนั่งเล่นจึงกลายเป็นของประดับห้องไปโดยปริยาย ดังนั้นพอมีใครสักคนพูดถึง 'ของประดับ' ขึ้นนี้ ความรู้สึกก็ถาโถมเข้ามาในหัวใจของฉัน มันเป็นความรู้สึกที่แปลกเหลือเกิน

"เช่นนั้นรี แต่ภาพวาดภาพอื่นไม่มีท่านแม่ของเจ้าเลย มีเพียงแค่ท่านพ่อของเจ้าเท่านั้น"

"คือว่า...แม่ของฉันเสียชีวิตไปแล้วนะ ในวันที่ฉันเกิด"

ตอนนั้นเองเขาก็หันกลับมามองฉัน

"ที่นั่นคือโลกแห่งท้องฟ้ามิไซรี บนโลกแห่งท้องฟ้ามีคนตายด้วยรีเนี่ย"

มันเป็นคำถามที่ฉันไม่คาดฝัน

"คือ... คือว่า..."

เมื่อไหร่พ่อจะกลับมาเสียทีนะ ฉันอยากจะจับเขาคืนโยนกลับเข้าไปในห้วงของกาลเวลาเสียเหลือเกิน พ่อฉันสับสนจนพูดอะไรไม่ออก เขาก็อึดและพูดขึ้นราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"ข้ากินไว้แล้ว คนที่ยังมีชีวิตอยู่จะมายังโลกแห่งท้องฟ้าได้อย่างไรกัน ข้าเข้าใจตั้งแต่กินอาหารที่เจ้าเตรียมเอาไว้ให้แล้ว อาหารที่เจ้าทำนั้นมันไม่ต่างไปจากอาหารที่ข้ากินในโซซอนเลย ถ้าเป็นอาหารของโลกแห่งท้องฟ้า จะต้องแตกต่างจากอาหารที่เจ้าทำ ตอนนั้นเจ้าพูดออกมาตรงๆ เกิด ที่นี้คือหมู่บ้านที่อยู่ระหว่างโซซอนกับอาณาจักรหมิงไชหรือไม่ว่า หรืออยู่ขึ้นไปทางเหนืออีก ข้าเคยได้ยินมาว่าผู้คนที่นี่อาศัยอยู่ที่แห่งนั้นแต่กายแปลกประหลาดอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน และที่นั่นมีสิ่งของมากมายที่แม้แต่ในอาณาจักรหมิงก็ไม่มี ถ้าที่นี่คือที่แห่งนั้น แล้วข้ามาที่นี่ได้อย่างไรกัน จะว่าถูกจับตัวมาก็คงไม่ใช่"

"คือว่า..."

ฉันกำลังตกที่นั่งลำบาก จะบอกความจริงออกไปก็ทำไม่ได้ แต่ทันใดนั้นเองฉันก็นึกได้ว่าต้องอธิบายออกไปว่ายังงี้

"เออใช่แล้ว ที่นี้คือโลกตรงกลางไง!"

"โลกตรงกลางรี"

"ก็คือ... รอยต่อของสวรรค์ยังงี้ละ!"

"รอยต่อสวรรค์หมายถึงสถานที่ทางหลักศาสนาอย่างนั้นรี"

"ไม่ได้เกี่ยวกับศาสนา ก่อนที่จะมาโผล่ที่นี่ นายทำอะไรอยู่ จำได้มั๊ย"

เขาลอกตาไปมา "กำลังถือดาบอยู่ ตั้งใจจะ... ปกป้องใครสักคน..."

"ถูกต้อง! นั่นแหละๆ ตอนนั้นนายบาดเจ็บมาก เพราะบาดเจ็บมากก็เลยมาโผล่ที่รอยต่อสวรรค์งี้ละ นายยังไม่ตาย แต่ถ้าจะกลับไปยังโซซอน

อีกครั้งก็ต้องรอน้อย ซึ่งระหว่างนี้นายต้องเชื่อฟังคำพูดของฉัน"

คำพูดของฉันอาจจะฟังดูน่าสงสัย หรือไม่เขาก็งุนงงจนคิดตามไม่ทัน จึงนั่งเงียบไป แต่สักพักเขาก็หันมาทางฉันแล้วถามต่อ

"ข้ายังไม่ตาย แต่ก็อยู่ในระหว่างความเป็นความตาย แล้วข้าจะกลับไปอีกครั้งได้รึ"

"อ้อ ได้สิ แต่ต้องรอนานหน่อยนะ เพราะมีปัญหานิดหน่อยนะ"

"ปัญหาหรื"

"ใช่ ฉันต้องออกไปข้างนอก แต่นายจะต้องอยู่รอที่นั่นจนกว่าจะได้กลับไป"

"แล้วอย่างไรต่อหรื" เขาฟังฉันอย่างตั้งใจ

"นายจะคอยอยู่ที่นั่นโดยไม่แตะต้องอะไรเลยได้มั้ยละ แต่หลายชั่วโมง
เอ้ย! นานเลยนะ"

"ให้เข้าไปกับเจ้าไม่ได้หรื" เขาถามพร้อมกับเลิกคิ้วสูงขึ้นเล็กน้อย

"ไปกับฉันเนี่ยนะ"

"เจ้าคือคนที่ข้าเจอเป็นคนแรกที่นี่ เช่นนั้นแล้วเจ้าก็ควรจะต้องอยู่กับข้าตลอดเวลาจนกว่าข้าจะได้กลับไป"

"หรือ"

"ข้าควรไปกับเจ้า"

"เอางั้นหรือ"

พ่อหนุ่มโซซอนคิดจะเดินวางมาดตามท้องถนนของเกาหลีในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด? สำหรับฉันมันก็แค่การออกจากอพาร์ทเมนต์แล้วขึ้นรถเมล์ไปโรงเรียน แต่สำหรับนายมันคือโลกที่เหลือเชื่อเลยนะ! โลกที่ช่างเหมาะกับคำโกหกของฉันที่บอกว่าที่นี่คือรอยต่อสวรรค์

"เร็วเข้า รีบออกไปกันเถิด จะได้รีบกลับมาอย่างไรเล่า"

"คะ...คือว่า..."

"รีบออกเดินทางเถิด" เขาเอ่ยเร่งฉันอีกครั้ง

สุดท้ายฉันก็ออกมาข้างนอกกับเขา แต่มีเงื่อนไขอยู่หนึ่งอย่าง นั่นคือ เวลาอยู่ข้างนอกห้ามเขาเปิดปากพูดเด็ดขาด ซึ่งเขาก็ตอบรับเงื่อนไขอย่างว่าง่ายโดยไม่ถามถึงเหตุผล แน่หนอว่าหากเขาเปิดปากพูดออกมา แม้เพียงสักนิด เรื่องชวนปวดหัวก็必将เกิดขึ้นทันที และฉันนี่แหละที่จะต้องรับผิดชอบด้วยความรู้สึก 'ปวดหัวอย่างรุนแรง'

แต่มีความจริงที่ฉันลืมไปอยู่หนึ่งอย่างคือฉันลืมให้เขาเปลี่ยนชุดก่อนออกมา

"ถ่ายละครย้อนยุคเหวอ"

"ไหนๆ"

"ไม่เห็นมีกล้องเลย"

"แล้วเขาแต่งชุดแบบนั้นมาทำอะไรแถวนี้ หรือถ่ายอะไรดีโซว์"

ทันทีที่ชายหนุ่มในชุดโบราณปรากฏตัวบนท้องถนน สายตาของทุกคนก็จับจ้อง บางคนถึงขั้นหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาตั้งท่าจะถ่ายรูป ทุกครั้งที่มีคนทำแบบนั้น ฉันจะต้องหันไปตะโกนห้ามปราม

"อย่าถ่ายนะคะ! เขาไม่ใช่ดาราหรอกค่ะ ถ้าถ่ายรูปฉันจะฟ้องร้องนะคะ!"

ถ้าเป็นพวกผู้ใหญ่เมื่อได้ฟังคำเตือนก็จะหยุดแล้วยิ้มอย่างละอายใจ แต่พวกเด็กนักเรียนหรือเด็กวัยรุ่นไม่ได้เป็นเช่นนั้น พวกนั้นตั้งใจจะถ่ายรูปเขาต่อไปโดยไม่สนใจจะฟังคำเตือน ฉันจึงต้องเพิ่มระดับเสียงให้ดังขึ้นอีก

"อย่าถ่ายค่ะ! ห้ามถ่าย!"

นี่ฉันไม่ได้เป็นผู้จัดการดาราสักหน่อย และฉันก็ไม่ได้สนุกเพลิดเพลินกับการขับไล่สายตาและการกระทำของคนเหล่านั้นด้วย ส่วนเขานะเหวอ เอาแต่หมุนตัวมองโลกมหัศจรรย์โดยไม่สนใจสายตาของผู้คนที่กำลังมองตัวเองเลยสักนิด จนฉันที่เดินอยู่ข้างหน้าจะต้องคอยหันไปมองเพราะกลัวเขาจะพลัดหลงไป ซึ่งทุกครั้งที่หันไปมอง เขาก็จ้องมองฉันกลับด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความฉงนฉันต้องหันหนีทุกทีไป

หลังจากเดินไปได้สักพัก สุดท้ายฉันก็ทนสายตารู้อยากเห็นที่ไม่มีที่สิ้นสุดไม่ได้ จึงตัดสินใจเรียกแท็กซี่ซึ่งแม้แต่คนขับแท็กซี่เองก็ยังไม่อดสงสัยไม่ได้เลย

"นี่ถ่ายรายการอะไรกันหรอหนู" ลูกคนขับมองผ่านกระจกมองหลังอย่างตกตะลึง

"ไม่ใช่ค่ะ เพื่อนหนูแค่อยากแต่งตัวย้อนยุคนะคะ"

โชคดีที่ลูกคนขับเป็นคนไม่ค่อยยุ่งเรื่องของลูกค้า จึงหันกลับไปตั้งหน้าตั้งตาขับรถโดยไม่ถามอะไรอีก

"เฮ้! อย่าทำแบบนั้นสิ!"

ชายหนุ่มที่อยู่ข้างๆ ฉันดูเหมือนจะช็อกกับ 'รถยนต์' มาก เขากำลังเอาหน้าแบบกระจกพร้อมยกมือขึ้นถูไปมา ฉันมองภาพนั้นแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ

ผ่านไปอีสิบลานที่ แท็กซี่ก็มาถึงหน้าโรงเรียนกวดวิชาที่ฉันเรียนอยู่วันนี้เป็นวันทดลองสอบเทียบ แน่ใจว่าสายตาของนักเรียนหลากหลายอายุต่างมองมาที่เขาตั้งแต่ทางเข้า ฉันจึงได้แต่ส่ายหน้าให้กับสายตารู้อยากเห็นเหล่านั้นแล้วรีบลากเขาขึ้นไปที่ชั้นสอง

"พี่มาแล้ว! ว่าแต่...นั่นใครหรอคะ"

"เอ่อ... ยูจิน คนนี้เพื่อนพี่เอง เขามาจากเขตเมืองเก่าล่ะ"

"คนเขตเมืองเก่าต้องแต่งตัวเต็มยศขนาดนี้เลยหรอคะ"

"เอ่อ..." เขาทำท่าจะแทรกการสนทนาระหว่างฉันกับยูจิน ฉันจึงรีบบอกให้ยูจินเข้าห้องสอบ แล้วลากแขนเขาไปยังห้องว่างที่อยู่สุดระเบียบชั้นสอง

"ฉันบอกแล้วใช่ไหม ว่าห้ามพูดเด็ดขาด"

"แค่พูดไม่กี่คำ ขำว่าไม่น่าจะเป็นเรื่องใหญ่"

"ไม่ได้! ห้ามพูดเด็ดขาด"

หากเขาได้รับรู้เรื่องราวประวัติศาสตร์หลังจากยุคของเขาละก็ฉันจะ 'ปวดหัวอย่างรุนแรง' แค่นี้ก็สยงแล้ว

"ร่อยุ่ตรงนั้นะ ฉันจะรีบทำข้อสอบให้เสร็จแล้วรีบออกมา บางทีนาย อาจจะได้กลับไปโซซอนเร็วขึ้นก็ได้" ฉันกดไหล่เขาให้นั่งลงแล้วเน้นย้ำอีกครั้ง "ฉันบอกว่ายังไงจะจำได้มัย"

เขาปิดปากสนิทพร้อมมองฉันด้วยหางตาอย่างไม่พอใจ แต่ฉันไม่มี เวลาสนใจหรือเล่นสงครามประสาทด้วยหรอก

"ซี! แล้วฉันจะรีบไปรีบมา"

"..."

"โอ๊ย! นั่งบื้ออยู่ได้ ไม่ตอบรับละ"

"ก็เจ้าสั่งห้ามไม่ให้ข้าพูด"

"ให้มันได้อย่างนี้สิ! แล้วก็อย่าไปไหนด้วย อยู่แต่ตรงนี้ เข้าใจมั๊ย"

"ข้าเข้าใจแล้ว ในเมื่อข้าเข้าใจแล้ว เจ้าก็จงไปอย่างสบายใจเถิด"

ฉันถอนหายใจเอือกใหญ่ ก่อนจะรีบวิ่งเข้าห้องสอบ แล้วไม่นานนัก อาจารย์ก็เดินเข้ามา

"ทุกคนทราบกันแล้วนะค่ะว่าการสอบครั้งนี้มีทั้งหมดสามวัน วันนี้สอบ วิชาภาษาเกาหลี ภาษาอังกฤษ และคณิตศาสตร์ พรุ่งนี้สอบวิชาวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และประวัติศาสตร์เกาหลี ส่วนวันสุดท้ายแบ่งสอบตาม วิชาเลือก ค่ะแน่นอนฉบับนั้นจะเอามารวมกันทั้งห้องแล้วคิดค่าเฉลี่ย"

เสียงบ่นอุบอุบของนักเรียนสูงอายุดังขึ้นอย่างไม่ขาดสาย อาจารย์จึง ยิ้มแล้วเอ่ยขึ้นมาอีกรอบ

"ไม่ต้องกังวลไปนะค่ะ นี่ไม่ใช่ข้อสอบจริงๆ แต่เป็นแค่การทดลองสอบ เเฉยๆ ค่ะ ขอให้คิดว่านี่เป็นการประเมินสิ่งที่ตัวเองได้เรียนมาจนถึงตอนนี้ นะค่ะ เอาละค่ะ จะแจกกระดาษข้อสอบแล้วนะค่ะ"

กระดาษคำถามถูกแจกมาหมดรวดเดียวทุกวิชาที่จะต้องสอบในวันนี้

ซึ่งฉันเคยลองทำข้อสอบมาหลายครั้งแล้ว ฉันเริ่มทำข้อสอบวิชา ภาษาเกาหลีก่อนเป็นอันดับแรก ข้อสอบไม่ค่อยยากสำหรับฉันสักเท่าไร แต่สิ่งที่ยากสำหรับฉันในตอนนี่ก็คือชายที่มาจากโซซอน

"คยองมิน เธอคือที่หนึ่งของห้องเรา อาจารย์เชื่อว่าครั้งนี้เธอจะต้อง ทำออกมาได้ดีเหมือนเช่นเคย" อาจารย์พูดให้กำลังใจขณะเดินผ่าน ฉันจึงส่งยิ้มอย่างเขินอายก่อนจะลงมือทำข้อสอบต่อ

ข้อสอบวิชาภาษาเกาหลีนั้นต้องเขียนคำตอบเยอะ จึงต้องใช้เวลามาก ขณะที่กำลังทำข้อสอบข้อที่เจ็ด หัวฉันก็เริ่มปวดจี๊ดๆ ตอนแรกคิดว่าตัวเอง คงกดดันกับการทำข้อสอบ แต่พอคิดไปคิดมาก็นึกขึ้นได้ว่ามันเป็นอาการ ปวดแบบเดียวกับเมื่อเช้าไม่มีผิด

"อย่าบอกนะว่า..."

อย่าบอกนะว่าเขาออกมาเดินเล่น แล้วไปหยิบหนังสือประวัติศาสตร์ อ่าน แต่เขาไม่น่าจะอ่านตัวอักษรของยุคปัจจุบันออก เพราะอักษรเกาหลี ที่พระเจ้าเซจงมหาราชประดิษฐ์ขึ้นมานั้นถูกพัฒนามาอย่างต่อเนื่องจนถึง ปัจจุบัน

ถ้าเช่นนั้นสาเหตุของการปวดหัวนี้คืออะไรกัน

แล้วอาการเจ็บจี๊ดก็เริ่มรุนแรงขึ้น วินาทีนั้นฉันปวดเบ้าตาไปหมด จนแทบจะลืมตาไม่ขึ้น และสุดท้ายฉันก็ทำปากกาตกลงพื้น

แป๊ก!

ฉันทำท่าจะก้มตัวลงเพื่อเก็บปากกา แต่อาจารย์ก็เดินมาหยิบปากกา ยื่นให้ฉันเสียก่อน

"คยองมิน วันนี้ไม่สบายรีเปลาจะ"

อาจารย์ถามด้วยความเป็นห่วง แต่ตอนนี้ฉันอยู่ในสภาพที่แทบจะ ลืมตาไม่ขึ้นแล้ว อาจารย์จึงยกมือขึ้นอังหน้าผากของฉัน ก่อนจะเอ่ยขึ้นมา ด้วยน้ำเสียงตกใจ

"ทำไมตัวร้อนแบบนี้ล่ะ ไม่สบายขนาดนี้ยังมาอีกเหรอ"

"หนูตัวร้อนหรือคะ..."

ครั้งนี้ฉันเอามือแตะหน้าผากของตัวเอง ตัวร้อนถึงขนาดที่ฉันเองยังตกใจ ตอนเริ่มสอปร่างกายยังปกติดีอยู่เลย แต่จู่ๆ ทำไมถึงตัวร้อนได้ขนาดนี้ ต้นเหตุที่ทำให้ฉันเป็นแบบนี้คือเขาคอนันแน่แน่นอน!

"อาจารย์คะ... หนูขอโทษนะคะ หนูขอสอบใหม่วันหลังได้มั๊ยคะ... ตอนนั้นหนูทำข้อสอบไม่ไหวแล้ว..."

"เธอไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องสอบนะ รีบไปโรงพยาบาลก่อนเถอะ"

"ขอบคุณค่ะ..."

หลังจากเก็บกระเป๋าอย่างไร้เรี่ยวแรง ฉันก็ลาล่าอาจารย์แล้วเดินไปยังห้องที่อยู่สุดตระเบียง พอเดินมาถึงก็พบกับผู้ชายคนหนึ่งกำลังยืนอะไรสักอย่างให้เขาแล้วเขาก็รีบมานำพร้อมกับมองด้วยสายตาอยากรู้ อยากเห็น มันต้องเป็นบุหรี่แน่ๆ

บุหรี่เริ่มถูกนำเข้ามาในเกาหลี่หลังจบสงครามอิมจิน แต่กว่าจะกลายเป็นบุหรี่สมัยใหม่แบบนี้ก็ใช้เวลากว่าสามร้อยปีเลยทีเดียว

ตอนนี้ขาของฉันไร้เรี่ยวแรงราวกับจะล้มได้ทุกเมื่อ ฉันพยายามรวบรวมแรงทั้งหมดที่มีเดินเข้าไปในห้อง

"ไ้อ้...ไ้อ้นั้น...ทิ้งไปซะ..."

พอพุดจบ ดวงตาของฉันก็มีดดับไปทันที

ติต ติต ติต...

เสียงอะไรบางอย่างที่ดังแว่วเข้ามาในหูทำให้ฉันค่อยๆ ลืมตา สิ่งที่มองเห็นเป็นอันดับแรกคือเพดานสีขาว พอกวาดตามองไปรอบๆ ฉันจึงตระหนักได้ว่าสถานที่ที่ฉันตื่นขึ้นมาในตอนนี้เป็นคือโรงพยาบาล แต่พอนึกถึงภาพสุดท้ายที่เขากำลังถือบุหรี่อยู่ในมือ ฉันก็ลุกพรวดขึ้นมานั่งทันที

ก่อนที่จะเห็นเขานั่งหลับอยู่

"ฟื้นแล้วหรือคะ" พยาบาลเดินเข้ามาหา

"คะ ที่นั่นไหนคะ"

"โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยนรีค่ะ" โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยนรีเป็น
โรงพยาบาลที่อยู่ใกล้โรงเรียนกวดวิชามากที่สุด

"ฉันโทรหาผู้ปกครองตามเบอร์ที่มีอยู่ในมือถือแล้ว แต่ติดต่อไม่ได้
เลยคะ" ระหว่างนั้นสายตาของพยาบาลก็เหลือบมองไปที่เขาที่กำลัง
นั่งหลับคอพับคออ่อนในชุดย่อนยุคเต็มยศ

"คิกๆ แล้วก็... ฉันลองถามนักเรียนที่ใส่ชุดโบราณคนนั้นแล้ว เขาไม่ยอม
เปิดปากพูดอะไรเลยสักคำ แต่ตอนนี้คุณสามารถออกจากโรงพยาบาล
ได้แล้วนะคะ"

เขาช่างรักษาสัญญาที่มีกับฉันเอาไว้ได้อย่างน่าทึ่งจริงๆ

"คือ... ฉันไม่มีแม่คะ อยู่กับพ่อสองคน และตอนนี้พ่อไปทำงานที่
ต่างประเทศคะ"

"อย่างนั้นหรือคะ แล้วมีญาติคนไหนที่น่าจะติดต่อได้บ้างมั๊ยคะ"

"ฉันมีอาแค่คนเดียวคะ แต่ท่านก็อยู่เมืองนอกอีก"

"แต่ถ้าจะออกจากโรงพยาบาลก็ต้องมีผู้ใหญ่มานะคะ"

"ไม่เป็นไรคะ ฉันจัดการตัวเองได้ แค่จ่ายค่ารักษาพยาบาลก็พอใช้มั๊ยคะ"

"คะ น่าจะได้ แต่ว่า..."

"ฉันขอออกจากโรงพยาบาลเลยนะคะ ต้องทำยังไงบ้างคะ"

"งั้นฉันจะไปเอาเอกสารมาให้กรอก ตอนนี้คุณหมอเจ้าของไข้ออกเวร
ไปแล้ว เอาไว้วันหลังคุณค่อยพาคุณพ่อมาพบคุณหมออีกครั้งนะคะ"

"ฉันเป็นโรคอะไรหรือคะ"

พยาบาลมองฉันอย่างเอ็นดูก่อนตอบว่า "ไม่ได้เป็นโรคอะไรร้ายแรง
คะ แต่ตอนที่คุณมาถึงโรงพยาบาลที่แรกไข้ขึ้นสูงถึงสามสิบเก้าองศา

พอคุณหมอตระจเสร็จ ใช้ของคุณก็ลดลงมาเป็นปกติ ผลการตรวจก็ปกติดีทุกอย่าง แต่ถึงอย่างนั้นคุณและคุณพ่อควรมาพบคุณหมออีกครั้ง อ๊ะแล้วนี่..."

พยาบาลยื่นกระดาษเอสี่มาให้หนึ่งแผ่น ตรงกลางมีภาษาจีนเขียนเอาไว้ด้วยลายมือขยุกขยิก "เขาไม่ยอมพูดอะไรเลย เอาแต่เขียนตัวอักษรจีนลงในกระดาษ การจับปากกาที่ดูจะเหมือนจับไม่เป็น..."

พอพูดจบ พยาบาลก็ขอตัวไปเอาเอกสาร ฉันจึงก้มลงอ่านตัวอักษรบนกระดาษ นี่เป็นครั้งแรกตั้งแต่เกิดมาของเขาสินะที่ได้เขียนตัวอักษรด้วยปากกา

'ข้าจะต้องอยู่เคียงข้างแม่นางผู้นี้'

ฉันละสายตาจากกระดาษไปมองที่เขา อยู่ๆ ก็มาโผล่ในโลกอนาคตที่แปลกประหลาด สติเขาน่าจะหลุดลอยกับสิ่งต่างๆ ที่ได้พบเห็น แต่เขากลับสงบนิ่งและรักษาสัญญาที่ให้ไว้กับฉันได้เป็นอย่างดี เขาไม่ยอมพูดอะไรสักคำ ได้แต่เขียนตัวอักษรเหล่านี้ อยู่ๆ ความรู้สึกบางอย่างก็แล่นขึ้นมาในอก ฉันหวังให้เขาทำตามเงื่อนไขที่ฉันตั้งขึ้น ทว่าลึกๆ แล้วฉันก็ไม่ได้คาดหวังอะไรมากนัก แต่เขากลับทำตามเงื่อนไขนั้นอย่างเคร่งครัด

จริงๆ แล้วก็ไม่ใช่เรื่องพิเศษอะไรหรอก ตอนพ่อไม่อยู่ ฉันต้องทำอะไรทุกอย่างคนเดียวเสมอ และฉันคิดมาตลอดว่าการที่ไม่มีเพื่อนสักคนก็ไม่เห็นเป็นไร แต่พอมีเขามานั่งเฝ้าอยู่ข้างๆ และรักษาสัญญาเล็กๆ น้อยๆ ที่มีให้กันแบบนี้ ฉันจึงอยากมีเพื่อนสนิทขึ้นมาบ้าง แล้วน้ำตาก็ล้นไหลรินอาบแก้ม ฉันรีบเช็ดน้ำตาก่อนที่ใครจะเห็น

"เจ้าพี่นั่นแล้วรี" แล้วตอนนั้นเองเสียงของเขาก็ดังขึ้น

"เจ้าร้องไห้? ยังเจ็บป่วยอยู่อีกรี" ดูท่าเขาคงจะคิดว่าฉันป่วย มือของเขา

เอ๋อมมาสัมผัสหน้าผากของฉัน ทันทีที่มีมือของเขาซึ่งเต็มไปด้วยไอน์สัมผัสกับหน้าผากของฉัน น้ำตาก็ยิ่งไหลพราก

"เจ้าไม่มีไข้แล้วกระมัง ไยจึงร้องไห้เช่นนี้"

"ฉันบอกไม่ให้พูดเวลายุ่งข้างนอกไง" ฉันอายมากที่เขาเห็นน้ำตาของฉัน จึงแกล้งพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาเพื่อกลบเกลื่อน

"ตอนนี้มีแค่เจ้าเท่านั้นที่ได้ยินคำพูดของข้า แล้วเจ้าเองที่ห้ามไม่ให้ข้าพูดเวลายุ่งข้างนอก แต่เจ้าไม่เคยห้ามข้าไม่ให้พูดตอนอยู่ข้างในไม่ใช่รึ แล้วตอนนี้ที่นั่นคือข้างใน"

คำพูดของเขาทำให้ฉันไปต่อไม่ถูก เขาใช้ช่องโหว่ของคำพูดฉันมาย้อนเถียง

"เจ้าพูดจาได้ขนาดนี้ ท่าทางเจ้าคงหายดีแล้ว ว่าแต่ที่นั่นคือที่ใดกัน มีแต่คนเจ็บป่วยอยู่เต็มไปหมด"

"ไม่ต้องไปใส่ใจเรื่องนั้นหรอกน่า ว่าแต่ตอนนี้ก็..."

ถ้าตอบว่าโรงพยาบาล ฉันก็ต้องอธิบายอีกว่าโรงพยาบาลคืออะไร ครั้งนี้ก็เหมือนกัน ฉันต้องกลืนคำพูดลงคอแล้วมองหานาฬิกาเอง เข็มสั้นของนาฬิกาที่เขวนอยู่บนผนังห้องฉุกเฉินกำลังชี้ไปที่เลขสิบเอ็ด

"ห้าทุ่มแล้วเหรอ"

ถ้าเป็นปกติ พ่อจะต้องกลับมาแล้ว และตอนนี้พ่อคงจะเป็นห่วงฉันมากที่ฉันไม่อยู่บ้าน รวมไปถึงชายชาวโซซอนที่พ่อพามาด้วย แม่แล้วฉันรีบหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋าที่วางอยู่ข้างเตียง แล้วพบว่าแบตเตอรี่หมดเกลี้ยงเลย พ่อต้องเป็นห่วงฉันมากแน่ๆ

"เรารีบกลับกันเถอะ"

ทันทีที่ฉันพรวดพรวดลงมาจากเตียง เขาก็เอียงคอสงสัย "เจ้าหมายถึงที่ใด"

"ที่ไหนนะเหรอ ก็บ้านไงล่ะ"

"บ้านรี ไม่ได้หมายความว่ากลับโซซอนหรือกริ"

"ก็ต้องกลับบ้านก่อนถึงจะกลับไปโซซอนได้ วันนี้เราอยู่ที่นี้กันทั้งวันแล้ว รีบไปกันเถอะ"

จากนั้นฉันวิ่งไปที่เคาน์เตอร์ของโรงพยาบาลเอง ก่อนจะจัดการกรอกเอกสารแล้วจ่ายค่ารักษา หยอดสติแค่แป็บเดียว ค่ารักษาตั้งหนึ่งแสนสามหมื่นนอนเชียวหรอเนี่ย เงินเก็บฉุกเฉินที่ฉันอดออมมาตั้งนานพลันหายวับไปกั๊บตา

พอออกมาจากโรงพยาบาล ฉันก็เรียกแท็กซี่ ถนนยามค่ำคืนในโซลระยิบระยับไปด้วยแสงไฟนีออน เขาที่ได้นั่งแท็กซี่เป็นครั้งที่สองเอาแต่มองวิวด้านนอกอย่างตื่นตาตื่นใจ ดูเหมือนเขาจะเต็มไปด้วยความสงสัย แต่ก็ไม่พูดหรือถามอะไรออกมา

ทว่าทันทีที่ถึงหน้าอพาร์ทเมนต์และลงจากรถเขาก็เปิดปากพูด "มีดวงดาวเต็มไปหมดเลย"

"ดาวหรือ"

"ก็ระหว่างทางที่เราเดินทางกลับมามาอย่างไรเล่า มีดวงดาวระยิบระยับเต็มไปหมด บ้านเรือนก็สูงเทียมฟ้า ตั้งแต่เกิดมาข้าไม่เคยเห็นอะไรเช่นนี้เลย และข้าก็ไม่เคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับอาณาจักรเช่นนี้มาก่อน..."

เขาคงคิดว่านี่คืออาณาจักรอะไรสักอย่าง

"เพียงแค่วันเดียว แต่ทุกสิ่งที่ข้าพบเห็นล้วนแต่ทำให้ข้าประหลาดใจ น่าเสียดายที่ข้าไม่เข้าใจอะไรเลย..."

"มีอย่างหนึ่งที่นายได้เรียนรู้และนำกลับไปใช้ได้สิน"

"เจ้าหมายถึงอะไรรี"

"เมื่อนายได้กลับไป นายต้องตั้งใจใช้ชีวิตให้ดีเพื่อโซซอน นายต้องทำให้โซซอนแข็งแกร่งขึ้น นายอาจจะใช้ชีวิตในฐานะขุนนาง หรือในฐานะผู้มีอำนาจอะไรสักอย่างก็ได้เพื่อให้โซซอนกลายเป็นอาณาจักรที่แข็งแกร่งและ

ยอดเยี่ยมที่สุด นี่แหละคือสิ่งที่นายได้เรียนรู้จากที่นี่"

เขายิ้มกว้างกับคำพูดของฉัน

"แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ แต่ฉันดีใจนะที่ได้เจอนาย" ฉันยื่นมือออกไป
เขาจึงมองอย่างงุนงง "แค่จับมือน่า ถ้าจะให้อธิบายก็จะยาวไปอีก"

ฉันรู้ว่าที่โซซอนชายกับหญิงจะจับมือกันไม่ได้โดยเด็ดขาด โดยเฉพาะ
ขุนนาง แต่ที่นี่ไม่ใช่โซซอน ถึงแม้ว่าเขาจะไม่รู้ความหมายของ 'การเชกแฮนด์'
แต่ฉันก็อยากบอกเล่าเขาด้วยวิธีของฉัน หากเข้าบ้านไปแล้วเจอพ่อ บางที
ฉันอาจจะไม่มีโอกาสได้เล่าเขา เพราะเขาอาจจะถูกพ่อส่งกลับโซซอนไปเลย
ทันทีก็ได้

เขาลังเลอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะยื่นมือมาจับมือฉัน เขายิ้มขึ้นลงแล้วปล่อย

"ข้าจะได้พบเจ้าอีกแล้วไชรืไม่"

"ไช"

"หมายความว่าเจ้าไม่ใช่คนโซซอนไชรืไม่ แล้วเจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร..."

"ถ้าให้พูดกันตามจริง ฉันเองก็เป็นคนโซซอนเหมือนกันนั่นแหละ"

"เจ้าถูกจับมาเป็นเชลยอยู่ที่นี่อย่างนั้นรึ"

"เชลยเหรอ ฮ่าๆๆๆ" ฉันระเบิดเสียงหัวเราะกับสิ่งที่เขาคิด "ฉันไม่ใช่
เชลยหรอก แค่ฉันกับพ่ออาศัยอยู่ที่นี้ก็เท่านั้น และฉันจะไม่ไปไหนไกล
จากพ่อเด็ดขาด"

"หากถึงคราวออกเรือนก็ต้องห่างจากพ่อแม่อยู่ดี"

"อืม มันก็ใช่ แต่สำหรับที่นี่ถึงออกเรือนแล้วก็ยังอยู่กับพ่อแม่ได้นะ
ที่โซซอนก็มีแบบนี้ไม่ใช่เหรอ"

"นั่นก็ใช่... ว่าแต่หากมีโอกาสเจ้าจะไปโซซอนบ้างหรือไม่"

"ฉันจะไปโซซอนทำไมกัน ฉันไม่มีคนรู้จักอยู่ที่โซซอนซะหน่อย
พอเถอะ เลิกคุยแล้วเข้าไปข้างในกันดีกว่า นายอยากกลับโซซอนเร็วๆ
ไม่ใช่เหรอ"

พอฉันทำท่าจะก้าวเดิน เขาก็จับข้อมือของฉันเอาไว้

"เจ้ามีข้า"

"หืม"

"คนที่เจ้ารู้จักในโซซอนก็มีข้าคนหนึ่ง ตอนนี้เจ้าไม่ควรจะพูดว่า
เจ้าไม่มีคนรู้จักอยู่ที่โซซอนเลยสักคนเดียว"

"คือ..."

การเดินทางข้ามกาลเวลาเป็นเรื่องราวที่ซับซ้อนเกินกว่าจะอธิบาย
ให้ใครฟัง ฉันแกะมือของเขาออกแล้วยิ้มบางๆ

"ฉันไม่ไปโซซอน ฉันจะอยู่ที่นี้กับพ่อ เพราะครอบครัวของฉันมี
คนเดียวก็คือพ่อ"

ท่ามกลางการรุกรานของญี่ปุ่น

"พ่อคะ!"

ฉันตะโกนเรียกพ่อทันทีที่ปลดล็อกประตูดิจิทัลแล้วเปิดเข้าไป แต่ภายในบ้านยังคงสภาพเดียวกับตอนที่ฉันออกไปข้างนอกเมื่อเช้า บ้านมืดสนิท ไม่ได้เปิดไฟสักดวง เงียบเชียบมาก ไม่มีร่องรอยของการมีคนอยู่เลย แม้แต่น้อย ฉันจึงเปิดไฟห้องนั่งเล่น แล้วตรงไปยังห้องหนังสือ แต่ห้องหนังสือก็มีตสนิทเช่นกัน

พ่อไม่เคยกลับมาซ้ำแบบนี้เลยสักครั้ง พ่อเดินทางข้ามเวลาบ่อยมาก แต่พ่อจะกลับมาก่อนพระอาทิตย์ตกดินโดยไม่ทำให้ฉันต้องเป็นห่วง แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนเดิม นอกจากพ่อจะพาชายคนนั้นมาทิ้งเอาไว้เพียงลำพังโดยที่ตัวเองไม่อยู่ด้วยแล้ว พ่อยังไม่กลับมาตามเวลาที่บอกไว้

ฉันเริ่มรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาทีละนิด กลัวว่าจะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นกับพ่อ ปกติถึงแม้จะเกิดเรื่องอะไร ฉันก็ไม่จำเป็นต้องกังวล เพราะต่อให้พ่อถูกมัดหรือถูกจับขังคุก พ่อซึ่งเป็นนักทอเวลาก็สามารถพาตัวเองกลับมายังอนาคตได้ทุกครั้ง นักทอเวลาไม่ใช่พ่อมดหมอผี จึงไม่จำเป็นต้องมีบทสวดหรือคาถาเพื่อท่องก่อนข้ามเวลา

"เกิดอะไรขึ้นหรือ"

เขาเดินตามมาที่ห้องหนังสือแล้วเอ่ยถาม ฉันตั้งใจจะตอบโต้ไปว่า 'ไม่มีอะไร' แต่ทันใดนั้นฉันก็เลื้อยไปเห็นดาบของเขาที่วางอยู่บนพื้น ทันทีที่เห็นดาบ ความคิดหนึ่งก็ผ่านเข้ามาในหัวฉัน

"เกิดอะไรขึ้นบ้างก่อนที่จะมาที่นี่"

เขาครุ่นคิดสักครู่ก่อนตอบออกมา "ตอนนั้นทหารญี่ปุ่นบุกเข้ามาบ้านเมืองกำลังแย่..."

"ทหารญี่ปุ่นหรือ"

ตอนนั้นเองฉันจึงได้รู้ว่าพ่อเดินทางข้ามเวลาไปยังช่วงที่เกิดสงครามอิมจิน

หลายปีก่อนพ่อเอาแต่หมกมุ่นอยู่กับการศึกษาค้นคว้าเรื่ององค์ชายควังแฮ พ่อจึงเดินทางกลับไปกลับมาตั้งแต่ช่วงปลายรัชสมัยพระเจ้าซอนโจ ช่วงองค์ชายควังแฮขึ้นครองราชย์ ไปจนถึงระยะแรกที่พระเจ้าอินโจขึ้นครองราชย์ เพราะอย่างนั้นฉันจึงรู้เรื่องเกี่ยวกับองค์ชายควังแฮเป็นอย่างดีตามไปด้วย

"ใช่ พวกทหารญี่ปุ่น พวกมันบุกเข้ามา ข้าได้ยินมาว่าท่านพี่ของข้าถูกจับไปที่ฮเว-รยอง เมืองฮัมคยอง ข้าจึงรีบไปยังที่แห่งนั้น เมื่อไปถึงก็พบว่าท่านพี่ของข้ากลับถูกพาไปยังที่อื่น หมู่บ้านที่ข้าพักอยู่นั้นถูกพวกทหารญี่ปุ่นปิดล้อม ข้าจึงซ่อนตัวอยู่ที่นั่นสามวันโดยไม่มีอะไรตกถึงท้อง"

ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมพ่อต้องไปที่ฮเว-รยอง เมืองฮัมคยองด้วย ต่อให้อยากไปดูประวัติศาสตร์โซซอน แต่ที่นั่นไม่ใช่สถานที่พิเศษอะไรเลย ระหว่างที่ฉันกำลังคิดและปะติดปะต่อความทรงจำ คำพูดของเขาก็พรingsงออกมาเรื่อยๆ

"แล้วระหว่างนั้นเอง พวกทหารญี่ปุ่นก็จุดไฟเผาหมู่บ้านที่ข้าแอบซ่อนตัวอยู่ ทั้งหมู่บ้านจึงกลายเป็นทะเลเพลิง"

"ทะ...ทะเลเพลิงเหรอ แล้วไงต่อ จากนั้นเป็นไงต่อ"

"ข้าออกมาจากที่ซ่อนตัว ตั้งใจจะออกไปจากหมู่บ้าน แต่ข้าบังเอิญได้ยินเสียงเด็กผู้หญิง... ไซ้แล้ว เด็กผู้หญิงคนหนึ่งนั่งร้องไห้อยู่ ระหว่างนั้นมีทหารญี่ปุ่นผู้หนึ่งขี่ม้ามาพร้อมกับชักดาบขึ้นสูง ข้าไม่สามารถอยู่เฉยได้ จึงชักดาบเข้าประจันหน้ากับทหารญี่ปุ่นผู้นั้น"

คำพูดอันน่ากลัวที่ได้ฟังจากปากของคนที่อยู่ในสงครามนั้นจริงๆ ทำให้ฉันถึงกับขนลุกและยังเป็นห่วงพ่อมากขึ้น

"แล้วหลังจากนั้นล่ะ"

"ระหว่างที่ข้าประดาบกับทหารญี่ปุ่น ข้ารู้ตัวอีกทีก็มาอยู่ที่นี้"

พ่อเป็นคนที่ส่งเขามายังโลกอนาคตอย่างแน่นอน เพราะถ้าไม่ใช่พ่อ ไม่มีทางที่คนในอดีตจะเดินทางมายังอนาคตได้เอง แต่ทำไมพ่อถึงไม่กลับมาด้วยกันล่ะ ทำไมถึงส่งเขาที่กำลังต่อสู้อยู่กับทหารญี่ปุ่นมาอย่างอนาคตเพียงแค่นั้นเดียว

มีกฎว่านักเดินทางท่องเที่ยวจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในอดีต พ่อเคยบอกว่าเป็นคือกฎของตระกูลที่ถ่ายทอดกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ

'คยองมิน ไม่ว่านักท่องเวลาจะพยายามเปลี่ยนประวัติศาสตร์สักแค่ไหน แต่ก็ไม่สามารถเปลี่ยนได้ ถ้านักท่องเวลาพยายามเปลี่ยนประวัติศาสตร์ นักท่องเวลาจะต้องพบกับความตายเพื่อเป็นการรักษาประวัติศาสตร์ให้อยู่คงเดิม ตระกูลของเราเรียกสิ่งนี้ว่า 'ความตายที่ไร้เสียง' และประวัติศาสตร์ก็จะกลับมาเข้ารูปรูขรอยเหมือนเดิมเพื่อให้อนาคตดำรงอยู่ในทางของมันต่อไป'

ฉันส่ายหน้าเพื่อลบความคิดในแง่ร้ายที่เกิดขึ้นในหัวใจ พ่อส่งเขามาที่นี่ ถ้าเขาคือคนที่จะต้องตาย ไม่ว่าจะตายด้วยถูกไฟเผาหรือตายเพราะต่อสู้กับทหารญี่ปุ่น พ่อคงไม่ช่วยเหลือเขาเอาไว้หรอก เพราะนั่นหมายถึงพ่อต้องแลกมันด้วยความตายของตัวเอง

ยิ่งไปกว่านั้นพ่อไม่มีทางช่วยเขาที่ไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ ต่อกันเลย อย่างแน่นอน พอลองคิดดูแล้ว ฉันก็อยากจะเชื่ออย่างนั้นอยู่เหมือนกัน แต่ที่สำคัญคือตอนนี้พ่อจะตกอยู่ในสภาพแบบไหน ป่านนี้ยังไม่กลับมา แสดงว่าต้องมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับพ่อแน่ๆ

ฉันเดินออกมายังห้องนั่งเล่น แล้วหยิบรูปถ่ายล่าสุดที่ถ่ายกับพ่อ ยื่นให้เขาที่เดินตามมาด้านหลังดู

"ดูนี่หน่อยสิ คนที่อยู่ตรงนี้เขาเป็นพ่อของฉัน ตอนนั้น...นายเห็นพ่อของฉันหรือเปล่า"

"หมายถึงท่านพ่อของเจ้ารี"

"ก็ใช่ะสิ!"

"ข้าไม่แน่ใจ... ข้าจำไม่ค่อยได้นัก"

"คิดให้ดีๆ สิ! ตอนที่นายต่อสู้กับทหารญี่ปุ่น พ่อของฉันอยู่ตรงนั้นแน่ๆ"

เขาเพ่งมองรูปถ่าย "ข้าไม่เห็น"

"เป็นไปได้! เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด!"

ฉันรู้สึกเจ็บใจที่ไม่สามารถอธิบายความจริงทั้งหมดให้เขาฟังในตอนนี้ได้ เขาไม่รู้ว่าที่เขามาปรากฏตัวที่นี่ได้ ทั้งหมดเป็นเพราะพ่อพ่อต้องจับมือหรือแขนของเขาเอาไว้ถึงจะส่งมายังอนาคตได้ แต่เขากลับบอกว่าไม่เห็นพ่อ!

แล้วสุดท้ายฉันก็ร้องไห้โฮออกมา

สงครามอิมจิน หมู่บ้านที่กำลังถูกไฟเผาและถูกทหารญี่ปุ่นปิดล้อม แต่จินตนาการถึงสถานการณ์ที่พ่อไม่สามารถกลับมาได้ก็รู้สึกสยดสยองแล้ว ตอนนั้นเขาที่มองดูฉันกำลังร้องไห้กลับเอ่ยปากออกมาราวกับนึกอะไรขึ้นมาได้

"หรือว่า...ไม่จริง"

"อะไร นึกอะไรได้นั้นหรือ" พอลคิดว่าเขาต้องนึกอะไรบางอย่างได้แน่ๆ
ฉันก็เข็ดน้ำตาแล้วเงยหน้าขึ้นมอง

"ท่านพ่อของเจ้าไม่ใช่คนโซซอนใช่หรือไม่"

"ไม่ใช่... เอ่อใช่ พ่อเป็นคนโซซอน"

"ข้าเห็นชายผมสั้นคนหนึ่ง ตอนแรกข้าคิดว่าเป็นทหารญี่ปุ่น แต่ทหาร
ญี่ปุ่นนั้นไม่มีทางเป็นท่านพ่อของเจ้า"

"พ่อของฉันไม่ใช่ทหารญี่ปุ่น แต่พ่อไว้ผมสั้น นายนึกอะไรออกอีก"

"พอข้าทำให้ทหารญี่ปุ่นนั้นตกจากม้าได้ ข้าก็ประตากับมัน แล้วพอ
ข้าหันไปมองที่เด็กผู้หญิงคนนั้นข้าก็เห็นชายผู้หนึ่งกำลังอุ้มเด็กผู้หญิง
เอาไว้ ชายผู้นั้นผมสั้น ใส่ชุดประหลาด และถูกดาบของทหารญี่ปุ่นแทง"

"ถูก...ถูกแทงหรือ"

เขาไม่ตอบ คงเป็นห่วงว่าฉันจะช็อกถ้าคนคนนั้นเป็นพ่อของฉันจริงๆ
"ข้าอาจจะมองพลาดก็ได้"

ฉันแน่ใจว่าพ่อต้องอยู่ที่นั่นอย่างแน่นอน ใจฉันอยากจะไปที่นั่น
ซะเดี๋ยวนี้ ถึงผู้หญิงในตระกูลจะไม่สามารถเดินทางข้ามเวลากลับมายัง
โลกปัจจุบันได้ตามอำเภอใจ แต่ถ้าได้เจอพ่อ พ่อก็จะพาฉันกลับมาด้วยกัน

"เจ้าเป็นอะไรหรือไม่"

"ไม่เป็นไร ฉันจะไปโซซอน"

"โซซอน? เจ้านะรี"

"ใช่ พ่อของฉันอยู่ที่นั่น ฉันต้องไปตามหาพ่อ แล้วนายก็ต้อง
กลับไปโซซอนด้วยไม่ใช่หรือ เพราะฉะนั้นไปกับฉันนี้แหละ"

เขาพยักหน้าอย่างงุนงง เพราะเมื่อครู่ฉันยังบอกอยู่ปาวๆ ว่าจะไม่ไป
โซซอน

"ข้ารู้แล้ว ข้าจะไปกับเจ้า"

ฉันหยิบชุดฮันบกของแม่ออกมาจากตู้เสื้อผ้าเพื่อใส่มันไปโซซอน

ฉันรู้ว่ายุคที่ฉันจะไปนั้นกำลังเกิดสงครามอิมจิน หากใส่ชุดในยุคปัจจุบันไปคงเป็นอันตรายเพราะจะถูกกล่าวหาว่าเป็นชาวญี่ปุ่นได้

ชุดฮันบกของแม่ที่เพิ่งได้ใส่เป็นครั้งแรกช่างพอดีกับขนาดของตัวฉันอย่างน่ามหัศจรรย์ ฉันถักเปียและผูกผ้าที่ปลายผมก็เป็นอันเสร็จสิ้นการเตรียมตัวไปโซซอน เขามองฉันที่อยู่ในชุดฮันบกด้วยสีหน้าที่ตกใจ

"ทำไม แปลกเหลือ"

"มันน่ารักอียฮงซัง* ไม่ใช่รี"

"นกอียฮงซังเหลือ" คำถามของเขาทำให้ฉันสังเกตชุดฮันบกที่กำลังใส่ พ่อบอกว่าชุดนี้เป็นชุดที่แม่ใสในวันแต่งงาน หรือที่โซซอนไม่ใส่ฮันบกสักวันนะ

"ใช่ มันเป็นชุดสำหรับหญิงที่ออกเรือนไม่ใช่รี"

"จริงด้วยสิ" นกอียฮงซังคือชุดที่ใส่แสดงสถานะเมื่องานแต่งงานสิ้นสุดแล้ว แต่ฉันมีชุดฮันบกให้ใส่เพียงแค่ชุดเดียวนี่นา

"นี่ก็ไม่ใช่ชุดของฉัน แต่เป็นชุดของแม่ฉัน"

"หมายถึงชุดของท่านแม่เจ้ารี"

ฉันพยักหน้า "ก็ใช่ะสิ ตอนนี้ฉันรีบ ยังไงก็ต้องใส่"

เขาพยักหน้าอย่างเข้าใจ "แต่มันก็เหมาะกับเจ้ามาก เจ้าไม่ต่างจากสตรีแห่งโซซอนเลย"

"ก็แน่นอนแล้ว ฉันก็เป็นคนโซซอนนี่นา เลิกพูดมากแล้วรีบไปกันดีกว่า" ฉันลากเขาไปที่ห้องนั่งเล่นที่กว้างที่สุดในบ้าน "วันที่นายจากมาเป็นวันที่เท่าไร เดือนอะไร" ฉันถามเขาอย่างระมัดระวังถึงวันนั้นที่เขามายังที่แห่งนี้

"วันที่สิบเก้า เดือนเก้า" หลังตอบคำถามฉันเขาก็มีสีหน้างุนงงและเอ่ยถามกลับ "ว่าแต่เจ้าถามทำไมรี"

การเดินทางข้ามเวลาของผู้หญิงตระกูลเรามากก็ไม่มีระบบระเบียบ

* ชุดฮันบกที่เป็นเสื้อสีขาว กระโปรงสีแดงอมชมพู

บางทีคิดว่าจะไปยังยุคที่เกิดสงครามอิมจิน แต่กลับไปโผล่ยุคก่อนสงคราม หรือไม่ก็อาจจะไปโผล่หลังจากปีนั้นไปแล้วหลายปี อย่างเมื่อเก้าปีก่อน ฉันแค่คิดเฉยๆ ว่าอยากเจอพระเจ้าเซจงมหาราช แต่กลับสามารถเดินทางข้ามเวลาไปยังสมัยพระเจ้าเซจงมหาราชได้เลย และพ่อก็ต้องทำงานทั้งการทั้งหมดเพื่อออกเดินทางข้ามเวลาแกะรอยตามหาฉันตลอดห้าปี

แต่ถ้ามีคนในอดีตอย่างเขาอยู่ข้างๆ เช่นในตอนนี้ก็จะช่วยให้ไปยังเวลานั้นได้ง่ายขึ้น พ่อคงจะส่งเขามาที่นี่เพื่อให้เขาเป็นกุญแจให้ฉันออกตามหาพ่อแน่ๆ

"เพราะเราจะต้องกลับไป那儿" ฉันเลือกที่จะตอบสั้นๆ แทนคำอธิบายยาวเหยียด แล้วยื่นมือสองข้างให้เขา "เออล่ะ จับมือฉันไว้"

เขาลังเลใจอยู่ชั่วครู่ก่อนจะเอื้อมมือมาจับ

วันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 1592 ฮเว-รยอง เมืองฮัมคยอง ได้โปรดขอให้ไปถึงตามวันและจุดหมายอย่างแม่นยำด้วยเถิด

"นายต้องอธิบายให้ฉันฟัง"

"เจ้าพูดเรื่องอะไร"

"ฉันหมายถึงสถานการณ์ก่อนที่นายจะมาที่นี่ ตอนนั้นหมู่บ้านถูกปิดล้อมไหม้ย"

"ใช่ พวกทหารญี่ปุ่นปิดล้อมที่นั่นและจุดไฟเผา"

ระหว่างที่เขาอธิบาย ฉันก็นึกถึงสถานที่ที่ต้องเดินทางไปพร้อมกับเขา สายลมอุ่นก็เริ่มพัดมาโอบล้อมบริเวณรอบๆ ฉันหลับตาทันทีที่ได้สัมผัสกับสายลมนั้น

ทันใดนั้นเองภาพของฮเว-รยอง เมืองฮัมคยอง ของวันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 1592 ที่เขาบอกก็เริ่มปรากฏสู่สายตาของฉัน

หรือเป็นเพราะมือที่จับกันอยู่ ฉันจึงได้เห็นภาพที่เขาเคยเห็นมาก่อน หมู่บ้านกำลังกลายเป็นทะเลเพลิง ผู้คนกรีดร้องและวิ่งกันอลหม่าน บ้างก็

กำลังค้นหาคนในครอบครัวที่หายไป โดยมีทหารญี่ปุ่นควมม้าไปทุกทิศทุกทางและกำลังเข่นฆ่าผู้คนอย่างโหดเหี้ยม วินาทีที่ฉันเห็นภาพนั้นร่างกายของฉันก็พลันสั่นสะท้าน

ระหว่างนั้นเสียงของเขาก็ดังแว่วเข้ามาในหู "เจ้า...ชื่ออะไร จนถึงตอนนี้ข้ายังไม่เคยถามแม้แต่ชื่อของเจ้า"

วินาทีนั้นฉันจึงตระหนักได้ว่าสายลมที่โอบล้อมพวกเราทั้งคู่นั้นหอบพวงเรมายังสถานที่ที่ฉันกำลังมองเห็นอยู่ในตอนนี้ ฉันจึงเอ่ยปากตอบคำถามของเขา

"คยองมิน คิมคยองมิน"

"คยองมิน..."

ตอนที่ชื่อของฉันถูกเปล่งออกมาจากริมฝีปากของเขา สายลมอบอุ่นที่โอบล้อมพวกเราไว้ก็รุนแรงขึ้นกว่าเดิม

ฉันรู้สึกตัวเองกำลังนอนอยู่ที่ไหนสักแห่ง ทัวทั้งร่างเจ็บปวดราวกับถูกทุบตีอย่างรุนแรง ร่างกายขยับเขยื้อนแทบไม่ได้เลย

พอเวลาผ่านไปเสียงที่ดังแว่วเข้ามาก็ทำให้เริ่มมีสติมากขึ้นเรื่อยๆ ฉันพยายามลืมตาเพื่อมองให้ชัดว่าที่นี่คือที่ไหน และเสียงนั้นคือเสียงอะไร

ภาพตรงหน้าค่อยๆ ชัดเจน ใครบางคนกำลังยืนหันหลังอยู่ ชายคนนั้นสวมหมวกทรงสูงและเสื้อคลุมสีแดงสด แต่ฉันไม่รู้ว่าเขาคือใคร ฉันพยายามตั้งสติ ในหัวคิดแค่ว่าต้องรีบลุกขึ้น แล้วตอนนั้นเองก็ได้ยินเสียงของผู้ชายคนหนึ่งดังแว่วมาจากข้างนอก

"องค์ชายรัชทายาท กระหม่อมพามาหมอบอัญญาแล้วพะย่ะค่ะ"

องค์ชายรัชทายาทเธอ...

"เข้ามาได้"

"พะย่ะค่ะ" ลื่นเสียงกล่าวตอบ เสียงคนเดินเข้ามาก็ดังขึ้น ฉันพยายาม

เฟ่งตามองและสังเกตเสื้อผ้าของพวกเขา ผู้ชายหนึ่งคนกับผู้หญิงหนึ่งคนที่กำลังเดินเข้ามาในสวนชดแบบสามัญชนที่สามารถพบเห็นได้โดยทั่วไปในโซซอน

"ท่านหมอฟักไปไหนเสียเล่า" ชายชุดคลุมยาวสีแดงสดเอ่ยถามชายที่เดินเข้ามา

"ท่านหมอฟักถูกพวกทหารญี่ปุ่นจับตัวไป เหลือแต่หมอหญิงกระหม่อมจึงพามาแทนพะยะค่ะ"

"หมอหญิงรีบตรวจดูอาการของนางเถอะ"

"เพคะ" หมอหญิงรับคำสั่งแล้วโน้มตัวมาทางฉัน ฉันจึงพยายามเพ่งมองเธอด้วยดวงตาที่สละสลิมสละลือ

"ดูเหมือนจะฟื้นแล้วเพคะ"

"ฟื้นแล้วรี" ชายที่สวมหมวกทรงสูงและเสื้อคลุมสีแดงสดหันหน้ากลับมามอง ตอนนั้นเองฉันจึงได้รู้ว่าชายคนนั้นเป็นใคร เขาคือ 'ชายชาวโซซอนคนนั้น' ไม่ผิดแน่ๆ แม้เขาจะใส่ชุดที่แตกต่างจากตอนที่เจอกับฉันที่โซลก็ตาม

"นะ...นาย..."

เขาทำให้ฉันนึกถึงพ่อ พอมองไปรอบๆ ที่นี่เหมือนเป็นห้องขนาดเล็กในบ้านที่มุงหลังคาด้วยฟาง ทั้งยังมีแต่ผู้คนที่นี่ชุดโบราณรวมถึงเขาคนนี้ด้วย ที่นี่คือโซซอนไม่ผิดแน่

"พ่อ..." พ่อตั้งสติได้ ฉันก็ร้องเรียกหาพ่อทันที เขาจึงกอดไหล่ของฉันเอาไว้พร้อมเอ่ยห้าม

"พัก่อนก่อนเถิด อย่าเพิ่งขยับเลย"

"ไม่ได้... ฉันต้องตามหาพ่อ ที่นี่... ที่นี่คือ...โซซอนใช่ไหม"

"ใช่ ที่นี่คือโซซอน"

"โซซอนเหรอ ฉันมาอยู่ที่โซซอนจริงๆ เหรอ... งั้นฉันต้องรีบตามหา

พ่อ... พ่อ..."

หรือการเดินทางข้ามเวลาครั้งที่สองของฉันจะไร้ค่า ไม่สิ ถ้าไร้ค่า
ฉันคงพาเขามาถึงที่นี่ไม่ได้

"องค์ชายรัชทายาท พระองค์ไม่ควรประวิงเวลาอยู่ที่เฮเว-รยองอีกต่อไป
นะพะยะคะ พระองค์ต้องออกเดินทางไปยังเมืองคังวอน ชำราชบริพาร
ของบุนโจ* รอพระองค์อยู่นะพะยะคะ"

ชายอีกคนเอาแต่เรียกเขาว่า 'องค์ชายรัชทายาท' มาตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว
ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะมีองค์ชายรัชทายาทอยู่ในบ้านมุงหลังคาด้วย
ฟางข้าวเก่าๆ แบบนี้

"เจ้าเลิกพูดเรื่องนี้ก่อน ตอนนี้อย่าให้หมอหญิงตรวจนางก่อน"

"เพคะฝ่าบาท" ผู้หญิงคนนั้นจับมือของฉัน คงตั้งใจจะจับชีพจร แต่
ฉันสะบัดมือของผู้หญิงคนนั้นออกและจ้องใบหน้าของผู้ชายโชซอนคนนั้น

"นาย...เป็นใคร"

"ข้าคือใครนะรี"

"พระองค์คือองค์ชายรัชทายาทแห่งโชซอนอย่างไรเล่า" ชายที่อยู่
ด้านหลังเป็นคนตอบคำถามฉันแทน

"นาย...เป็นองค์ชายรัชทายาทเหรอ!"

เขาพยักหน้าเบาๆ "ใช่ ข้าคือองค์ชายรัชทายาทแห่งโชซอน"

โครม!

วินาทีนั้นฉันรู้สึกเหมือนมีกองหินขนาดใหญ่หลายสิบกองหล่นลงมา
ที่หัว ถ้าเขาคือองค์ชายรัชทายาทผู้นำแห่งบุนโจ ก็หมายความว่า

"นายคือองค์ชายควังแฮเหรอ!" ฉันตะโกนพลางผลักเขาที่กำลัง
ประคองฉัน วินาทีนั้นฉันลืมความเจ็บปวดที่ทำให้ร่างกายแทบไม่สามารถ
ขยับเขยื้อนได้ไปจนหมดสิ้น

* ราชสำนักชั่วคราวที่ถูกจัดตั้งขึ้นเป็นพิเศษซึ่งแยกจากราชสำนักใหญ่ของพระเจ้าซอนโจ

จิ๊กซอร์เริ่มไล่ต่อไปทีละตัว คำพูดของเขาที่บอกว่าพี่ชายถูกจับตัวไป ที่ฮเว-รยอง เมืองฮัมคยอง เขาจึงตามไปที่ฮเว-รยอง ซึ่งพ่อของฉัน เคยเล่าให้ฟังว่าช่วงสงครามอิมจิน องค์ชายอิมแฮพี่ชายขององค์ชายควังแฮ ถูกทหารญี่ปุ่นจับตัวไปที่ฮเว-รยอง เมืองฮัมคยอง

"ใช่ ข้าคือองค์ชายรัชทายาทควังแฮ" พ่อหนุ่มโซซอนตอบคำถามฉัน ไม่ใช่สิ ต้องเรียกว่าองค์ชายควังแฮ

ฉันเข้าใจเรื่องที่พ่อเข้าไปเกี่ยวพันกับเขา เพราะพ่อค้นคว้าเรื่องเกี่ยวกับองค์ชายควังแฮมาหลายปีแล้ว แต่ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมพ่อถึงส่งเขา ไปยังปี 2013 พ่อไม่ใช่คนที่จะทำอะไรแบบนี้เด็ดขาด พ่อไม่ใช่คนที่จะ ยื่นมือเข้าไปยุ่งกับประวัติศาสตร์เพื่อช่วยองค์ชายควังแฮที่กำลังต่อสู้กับ ทหารญี่ปุ่น เพราะพ่อเคยย้ำเรื่องนี้กับฉันอย่างเด็ดขาด

แต่พ่อเป็นคนส่งองค์ชายควังแฮไปที่อนาคตแน่ๆ ถ้าไม่ใช่พ่อแล้วใคร จะส่งเขาไปได้ล่ะ

ใช่แล้ว พ่อ!

ฉันรีบลุกเพื่อไปตามหาพ่อ ทันใดนั้นเขาก็รีบลุกตาม

"เจ้าจะไปไหนรี"

"ฉันจะไปตามหาพ่อ!"

"ท่านพ่อของเจ้าน่ะรี"

"ใช่ ฉันมาที่นี่ก็เพราะเรื่องนี้ไม่ใช่เหรอ พ่อของฉันต้องอยู่ที่ไหนสักแห่งที่นี่แน่นอน"

"ข้าจะช่วยตามหาเอง เจ้าพัก่อนที่นี้เสียก่อนเถิด"

"ฉันไม่พัก!" ฉันปักใจเชื่อไปแล้วว่าที่พ่อไม่สามารถกลับมาได้ เป็นเพราะพ่อตกอยู่ในสถานการณ์คับขัน ฉันเป็นห่วงท่านมาก จึงตะโกน ออกไปสุดเสียง ชายหญิงที่ยืนอยู่ถึงกับตกตะลึงสุดขีด

อ๊ะ! จริงสิ เขาเป็นองค์ชายรัชทายาทนี่นา!

องค์ชายรัชทายาททวงชิงแอ ที่โซซอนจะมีใครกล้าแตะโดนใส่หน้า
องค์ชายรัชทายาทอย่างไร้สติแบบนี้ แต่ฉันไม่มีเวลามาคิดถึงอะไรพวกนี้แล้ว
"ฉันจะออกไปตามหาพ่อของตัวเอง เพราะมีแค่ฉันเท่านั้นที่รู้จักพ่อ
ของฉันไม่ใช่หรือ"

สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความกังวลใจ หรือว่าสถานการณ์ข้างนอก
มันเลวร้ายมาก ถ้าอย่างนั้นฉันยังต้องรีบออกไปตามหาพ่อ พ่อต้องอยู่
ที่ไหนสักแห่งในสถานการณ์ที่เลวร้ายนี้

ระหว่างนั้นชายที่ยืนอยู่ด้านหลังก็รีบพูดแทรกขึ้นมา "เร่งรีบหน่อยเถิด
พะย่ะค่ะ"

"ท่านขันทีลี" องค์ชายควังแฮยกมือขึ้นข้างหนึ่งบอก ห้ามไม่ให้พูดต่อ
ฉันจึงได้รู้ว่าชายที่สวมชุดธรรมดาคนนี้คือขันที

"พะย่ะค่ะ"

"ท่านสองคนดูแลแม่นางผู้นี้ด้วย"

"รับทราบพะย่ะค่ะ แต่พระองค์ต้องรีบเสด็จไปคังวอน..."

"เจ้าไม่เห็นรีว่าตอนนี้ยังควบคุมเพลิงไม่ได้ ข้าจะไปที่นี่ก็ต่อเมื่อข้า
แก้ไขสถานการณ์ของที่นี่ได้ และราษฎรของที่นี่ปลอดภัยดีแล้ว"

"ไม่ได้พะย่ะค่ะ! ไม่รู้ว่าทหารญี่ปุ่นที่ขึ้นเหนือไปจะย้อนกลับมา
อีกเมื่อไหร่ โชคดีที่พระองค์ปลอดภัยกลับมา พระองค์รีบเสด็จออกจาก
ฮเว-รยองไปยังเมืองคังวอนเถิดพะย่ะค่ะ"

ทันทีที่ขันทีเร่ง องค์ชายควังแฮก็หันไปมองแล้วพูดด้วยน้ำเสียง
เฉียบขาด "ข้าในฐานะองค์ชายรัชทายาทผู้ได้รับคำสั่งจากเสด็จพ่อให้เป็น
ผู้นำของขุนโจ มีหน้าที่ดูแลปกป้องราษฎร ข้าไม่อาจทิ้งราษฎรของข้า
เพื่อหนีเอาตัวรอดคนเดียวได้ ข้าทำไม่ได้เด็ดขาด"

"องค์ชาย!"

"อย่างไรเสียข้าก็ต้องไปคังวอน แต่ไม่ใช่ตอนนี้"

เขาส่งางามนำเกรงขามจนไม่อยากจะเชื่อว่าเขาอายุเท่ากับฉัน แต่ตอนนั้นไม่ใช่เวลาจะมาประทับใจกับท่าทางของเขา ฉันต้องตามหาพ่อ ฉันใช้โอกาสที่เขาเถียงกับชั้นที่รีบวิ่งออกมา แต่ทันทีที่ออกมาด้านนอก ก็พบกับควันหนาแน่นปกคลุมไปทั่วสารทิศ

"แค่ๆ"

ฉันมองรอบๆ บ้านมุงหลังคาฟางที่ฉันพินขึ้นมานั้นเป็นบ้านหลังเดียวที่ไม่ถูกไฟไหม้ บางทีอาจเป็นเพราะองค์ชายรัชทายาทประทับอยู่ก็ได้

"คยองมิน!" องค์ชายควังแฮก้าวยาวๆ ออกมาพร้อมตะโกนเรียกฉัน "สภาพเช่นนี้เจ้าหาไม่เจอหรอก เจ้าต้องพักเสียก่อน แล้วข้าจะช่วยหาท่านพ่อของเจ้าให้เอง"

เขาพูดจามีเหตุผล ควันปกคลุมไปทั่วบริเวณขนาดนี้ การตามหาพ่อคงเป็นไปด้วยความยากลำบาก เสียงตะโกนของผู้คนดังระงมไปทั่ว ทว่าฉันตัดสินใจแน่วแน่แล้ว

"หน้าที่ของฉันคือการตามหาพ่อ ส่วนหน้าที่ของนายคือการดูแลราษฎรไม่ใช่หรือ" ฉันพูดตรงประเด็นจนทำให้เขาเถียงไม่ออก

หลังจากนั้นสักพักเขาจึงได้พยักหน้าแล้วเอ่ยว่า "ข้าเข้าใจแล้ว แต่เจ้าต้องให้คำมั่นกับข้าก่อน หากหาท่านพ่อของเจ้าเจอแล้ว เจ้าต้องกลับมาที่นี่"

"ได้สิ ฉันสัญญา"

หมู่บ้านแห่งนี้เป็นหนึ่งในใจกลางของสงคราม

พวกผู้หญิงกับเด็กต่างพากันร้องไห้คร่ำครวญ บ้างก็อดศพของคนในครอบครัวและกิริตร้องด้วยความเศร้าโศก ส่วนพวกผู้ชายก็วิ่งุ่นดับไฟ บ้างก็วิ่งไปมาพลางตะโกนเรียกชื่อคนในครอบครัวที่หายไป ตั้งแต่เกิดมาฉันไม่เคยเผชิญกับเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อนเลย

"แค่ๆ"

ยิ่งเดินลึกเข้าไปในหมู่บ้านก็ยิ่งมองทางข้างหน้าไม่เห็น เพราะควันปกคลุมราวกับหมอก บ้านส่วนใหญ่ของที่นี่มุงหลังคาด้วยฟางข้าว เมื่อถูกไฟไหม้จึงทำให้เกิดควันหนาที่บมาก

"พ่อ! พ่อคะ แค่ๆ" ควันบดบังทัศนวิสัยไปจนหมด ฉันส้าลั้กควันทุกครั้งทีตะโกนเรียกพ่อ

"แม่นางขอรับ" ทหารชั้นผู้น้อยที่องค์ชายคังแฮสั่งให้ตามมาเอ่ยเรียกฉัน "แม่นางตามหาท่านพ่อท่ามกลางควันเช่นนี้คงไม่ดีแน่ แม่นางลองไปยังที่ที่วางศพกองเอาไว้ดีกว่าขอรับ"

"ที่วางศพเหรอ"

"พวกเขาวางศพเอาไว้หน้าลานที่ว่าการขอรับ ท่านน่าจะไปหาท่านพ่อจากที่นั่นก่อน..."

"พ่อของฉันยังไม่ตาย! ทำไมต้องให้ฉันไปหาพ่อที่นั่นด้วย!" ฉันตวาดออกไปด้วยความโกรธจนนายทหารถึงกับสะดุ้ง

"ไม่ได้...ไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น ข้าแค่คิดว่าอาจจะอยู่ที่นั่นก็ได้ขอรับ..."

"ฉันบอกแล้วไงว่าพ่อของฉันยังไม่ตาย!"

คำพูดของนายทหารยิ่งเพิ่มความไม่สบายใจให้ฉันเป็นทวีคูณ ฉันจึงรีบวิ่งเข้าไปในกลุ่มควันโดยไม่ฟังเสียงร้องห้าม

"แม่นาง!"

ทหารผู้นั้นร้องเรียก แต่ฉันไม่ฟัง ฉันรู้ว่ามีคนตายมากมายที่นี่ แต่ฉันไม่พอใจที่พวกเขาคิดว่าพ่อจะเป็นหนึ่งในศพที่อยู่ตรงนั้น นอกจากนี้พ่อก็ไม่ใช่คนที่จะตายไปโดยทิ้งฉันเอาไว้ข้างหลังแบบนี้ ยิ่งท่ามกลางสงครามอิมจินในปี 1592 ยิ่งเป็นไปได้!

"พ่อคะ! พ่อ! นี่คยองมินเองคะ! พ่ออยู่ที่ไหนคะ แค่ๆๆๆ..."

ทุกครั้งที่วิ่งไปด้วยตะโกนไปด้วย ควันก็เข้ามาในปากจนหายใจไม่สะดวกและแทบคอไปหมด แต่ฉันไม่มีเวลาจะมาสนใจอาการพวกนี้

"อินนา! อินนา!"

เสียงร้องหาครอบครัวที่หายไปเหมือนกับฉันตั้งขึ้นไม่ไกลออกไปนัก แต่ฉันทำให้ฉันไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน เห็นแค่รางๆ ว่าเป็นผู้ชายคนหนึ่งสวมเสื้อคลุมยาวสีขาวและหมวกทรงสูงสีดำเหมือนผู้มีบรรดาศักดิ์ เขาดักเรียกทหารสองนายที่เดินผ่านไปก่อนจะล่อลวงลักลอบ

"เห็นเด็กผู้หญิงอายุประมาณแปดเก้าขวบบ้างหรือไม่"

"เด็กผู้หญิงอายุประมาณนั้นเข้าพบอยู่สองคนขอรับ"

"เด็กคนนั้นสวมชอโกรี* ที่มีแขนเสื้อสลัสสี มันเป็นชุดที่ค่อนข้างมีราคา ในหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้คงมีไม่กี่คนที่ใส่ชุดแบบนี้ ลองนึกดูดีๆ เกิด"

"ชอโกรีที่มีแขนเสื้อสลัสสี... อ๊ะ! นึกออกแล้ว มีบุรุษผู้หนึ่งพูดภาษาเดียวกับพวกเราแต่หน้าตาเหมือนพวกญี่ปุ่น เขาช่วยเด็กผู้หญิงสวมชอโกรีแบบนั้นเอาไว้ขอรับ แล้วเขาก็พูดว่า...คยองมิน... เหมือนจะเรียกเด็กคนนั้นว่าอย่างนั้นขอรับ"

คยองมินเหรอ!

ทันทีที่ได้ยินคำตอบของทหารนายนั้น ฉันก็รีบวิ่งไปหา

"เมื่อที่คุณพูดว่าอะไรนะคะ! ใครพูดว่า 'คยองมิน' เหรอคะ"

ทหารนายนั้นหันมามองฉันอย่างงงๆ "อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้ออรับ... หรืออาจจะไม่ใช่ก็ได้ขอรับ..."

"ตอนนี้คนนั้นอยู่ที่ไหนคะ/เด็กผู้หญิงคนนั้นตอนนี้อยู่ที่ใด" ฉันกับผู้ชายคนนั้นถามขึ้นพร้อมกัน

"มีที่พักสำหรับคนบาดเจ็บอยู่ตรงด้านหน้าโน้นขอรับ บางทีอาจจะอยู่ตรงนั้นก็ได้ขอรับ"

* เสื้อตัวบนของชุดอัศวิน

"คนบาดเจ็บหรือ/เด็กคนนั้นบาดเจ็บรี" เราสองคนพูดขึ้นพร้อมกันอีกครั้ง

"ข้าว่าไปดูให้แน่ใจ ดีกว่ามาเสียเวลาซักไซ้ไล่ถามนะขอรับ"

ชายสวมหมวกทรงสูงรีบตะโกนเรียก 'อินนา!' แล้ววิ่งไป ฉันจึงวิ่งตาม เพราะรู้สึกสังหรณ์ใจว่าคนที่พูดว่า 'คยองมิน' จะต้องเป็นพ่อแน่ๆ

วิ่งมาได้สักพักก็พบกับลานที่มีคนเจ็บนอนเรียงรายเต็มไปหมด เสียงร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวดดังระงมไปทั่ว แต่มีเพียงหมอหญิงแค่สองคนที่วิ่งวนดูแลคนเจ็บ

"อินนา! อินนา!"

ชายคนนั้นแทรกตัวเข้าไปในกลุ่มคนบาดเจ็บเพื่อค้นหาลูกสาว ส่วนฉันเองก็เริ่มมองหาพ่อจากคนบาดเจ็บเหล่านั้นเช่นกัน

"พ่อคะ! พ่อ!"

"โอ้ย... โอ้ย..."

"โอ้ย ข้าจะตายอยู่แล้ว..."

"ช่วยด้วย ช่วยข้าด้วย... ฮือ..."

มีแต่คนบาดเจ็บเต็มไปหมด มีตั้งแต่คนที่บาดเจ็บเล็กน้อยไปจนถึงคนที่บาดเจ็บสาหัสจนใกล้หมดลม ฉันกลัวเหลือเกินที่จะเจอพ่อในสภาพแบบนั้น

"คยองมิน!"

ตอนนั้นเองฉันก็ได้ยินเสียงเรียกชื่อ พ่อหันไปมองก็พบองค์ชายควังแฮยืนอยู่กับพวกทหาร ตอนนั้นไม่ใช่เวลามาคิดแล้วว่าทำไมเขาถึงได้ยืนอยู่ตรงนั้น ฉันยังคงมองหาพ่อต่อไปโดยไม่ได้อตอบคำเขา

"ท่านพ่อ!" ตอนนั้นเองฉันก็พลันได้ยินเสียงของเด็กผู้หญิงดังแทรกเสียงครวญครางของผู้คน

"อินนา!"

"ท่านพ่อ..." เด็กผู้หญิงคนหนึ่งรีบลุกแล้ววิ่งเข้าสู่อ้อมกอดของผู้ชาย
สวมหมวกทรงสูงที่วิ่งมาพร้อมกับฉัน

"ท่านพ่อ! ฮือๆ"

"อินนา! เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไรกัน เจ้าตามแม่ไปที่อียูแล้วไม่ใช่ริ
แล้วเหตุใดเจ้า... ไม่เป็นไรนะลูก โชคดีแล้ว โชคดีที่สุด โชคดีแล้วที่เจ้า
ปลอดภัย"

"ท่านพ่อ..."

ฉันมองภาพพ่อลูกคู่นั้นแล้วน้ำตาเริ่มด้วยเข้าใจความรู้สึกนั้นดี เพราะ
ฉันก็กำลังตามหาพ่ออยู่เช่นกัน ระหว่างนั้นใครบางคนก็มาแตะที่ไหล่ฉัน

"เจ้ายัง...หาท่านพ่อไม่เจออีกรี"

ฉันถอนหายใจแล้วหันไปมององค์ชายเพื่อจะตอบว่ายังหาไม่เจอ
แต่แล้วก็ต้องชะงัก เพราะสายตาเหลือบไปเห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังนอนอยู่
ชายคนนั้นถูกคลุมด้วยเสื้อที่ทำจากฟาง แม้จะมองไม่เห็นใบหน้าเพราะนอน
หันหลังอยู่ แต่ทรงผมแบบนั้น แค่มองแวบเดียวก็รู้เลยว่าเขามีทรงผม
ที่แตกต่างจากชาวโซซอนโดยสิ้นเชิง ฉันจึงองค์ชายควังแฮเอาไว้ แล้วรีบวิ่ง
ไปคุกเข่าข้างๆ ผู้ชายคนนั้นทันที

"พะ...พ่อคะ"

ฉันเลิกเสื้อที่คลุมตัวออกแล้วร้องเรียกพ่อ แต่ไม่มีเสียงตอบกลับ
ร่างนอนแน่นิ่งราวกับไม่มีลมหายใจ ฉันจึงยื่นมือออกไปพลิกร่างนั้นให้หัน
มาทางฉัน

"..." วินาทีที่เห็นใบหน้านั้นชัดๆ ฉันก็แทบสิ้นสติ ใบหน้าเต็มไปด้วย
เลือดที่แห้งเกรอะกรัง ชายคนนี้คือพ่อของฉัน คิมยงซัน

"คยองมิน" องค์ชายควังแฮรีบวิ่งเข้ามาประคองฉันที่ทำท่าจะเป็นลม
เขาเองก็เคยเห็นใบหน้าของพ่อผ่านภาพถ่าย จึงรู้ทันทีว่านี่คือผู้เป็นพ่อ
ของฉัน

"พ่อ... พ่อ..."

"ชั้นที่ลีไปตามหมอหญิงมาเร็วเข้า!"

"พะยะค่ะ!"

พ่อตั้งสติได้ ฉันก็เอาแต่เขย่าตัวพ่อเพื่อให้พ่อฟื้นขึ้นมา "พ่อ... พ่อต้องไม่เป็นแบบนี้! พ่อคะ! พ่อจะตายที่นี่ไม่ได้เด็ดขาด! พ่อคะ! พ่อ!"

แต่ทำยังไงพ่อก็ไม่ยอมลืมตา ยิ่งเป็นอย่างนั้นฉันก็ยิ่งกลัวมากขึ้น และพยายามเขย่าตัวพ่ออย่างแรงเพื่อให้พ่อฟื้นขึ้นมา

องค์ชายควังแฮพยายามห้ามฉันเอาไว้ "ใจเย็น ตั้งสติหน่อยสิ คยองมิน" เขาใช้นิ้วมืออังที่ปลายจมูกของพ่อ แล้วเอ่ยกับฉัน "ท่านพ่อของเจ้ายังมีลมหายใจอยู่"

"ยังไม่ตายหรือ พ่อ... พ่อคะ พ่อยังไม่ตายจริงๆ ใช่มั้ย"

หมอหญิงวิ่งตรงมาทางพวกเรา องค์ชายควังแฮประคองฉันให้ลุกขึ้นเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ หมอหญิงนั่งลงแล้วเริ่มจับชีพจรพร้อมสังเกตอาการของพ่อ "เสียเลือดมากจากบาดแผลของคมดาบจึงทำให้หมดสติเพคะ"

"แล้วต้องทำอะไร ข้าถามว่าต้องทำอะไร!"

"ท่านหมอฟันไม่อยู่ หม่อมฉันก็ไมรู้เหมือนกันเพคะว่าต้องทำอย่างไรดี..."

"ข้าถามว่าต้องทำอะไร!"

องค์ชายควังแฮตอบคำถามหมอหญิงซ้ำแล้วซ้ำเล่า หมอหญิงก็แค่แต่หมอบแล้วพูดว่า "เออ... ต้องพาไปยังที่ที่ปลอดภัยก่อนเพคะ ต้องห้ามเลือดเสียก่อน แต่หม่อมฉันไม่แน่ใจว่าเขาจะรอดหรือไม่เพคะ"

"ไม่จริง..."

ฉันฟังคำพูดของหมอหญิงแล้วหมดแรงล้มลงในอ้อมกอดขององค์ชายควังแฮ หายใจไม่ทั่วท้อง ในหัวของฉันว่างเปล่าไปหมด ต้องช่วยพ่อให้ได้ แต่ฉันรู้ดีว่าการช่วยชีวิตคนถูกแทงถูกฟันในยุคโชซอนนั้นเป็นไปได้

ได้ยาก ยุคนี้แค่ใช้น้ำผึ้งราดบริเวณแผลเพื่อรักษาแบบฉุกเฉินเท่านั้น พ่อคงจะไม่ได้รับการรักษาอย่างถูกวิธีในยุคนี้อย่างแน่นอน

ดังนั้นมีเพียงแค่วิธีเดียวเท่านั้นคือการกลับไปยังอนาคต ฉันต้องพาพ่อกลับไปยังปี 2013 ที่พวกเราเดินทางมา ฉันมั่นใจว่าการทำอย่างนี้จะช่วยชีวิตพ่อเอาไว้ได้แน่ แต่ก่อนที่จะกลับไปได้นั้นพ่อจะต้องพ้นเสียก่อน แล้วฉันกับพ่อก็จะออกไปจากยุคนี้ได้

"คยองมินฟันสิ!" องค์ชายควังแฮร้องเรียกฉันที่ก้มหน้าลงไป เขาคงคิดว่าฉันซ็อกที่ได้เห็นพ่อบาดเจ็บสินะ ฉันเงยหน้ามองเขา 'องค์ชายรัชทายาทแห่งโซซอน' ที่พึ่งหนึ่งเดียวของฉันในโซซอนก็มีแค่เขาซึ่งเป็นองค์ชายรัชทายาทเท่านั้น

"ฉันต้องช่วยพ่อให้ได้ แต่ว่า...ต้องทำให้พ่อพ้นเสียก่อน ช่วยฉันด้วยนะ ขอร้องล่ะ..."

"ข้ารู้" เขาตอบรับแล้วหันไปออกคำสั่งกับขันทีสี

"รีบย้ายชายผู้นี้ไปที่บ้านพักเสียก่อน แล้วหมอมหึง เจ้าต้องรักษาให้ดีที่สุดจนเขาหายเป็นปกติ"

"พะยะค่ะฝ่าบาท/เพคะฝ่าบาท"

พ่อถูกย้ายไปยังบ้านพักตามคำสั่งขององค์ชายควังแฮ โดยมีหมอมหึงดูแลรักษาบาดแผลของพ่อที่นั่น บาดแผลของพ่อสาหัสกว่าที่ฉันเห็นนัก บาดแผลเริ่มจากไหล่ด้านขวาฉีกขาดเป็นเส้นทแยงมุมไปยังหลัง นี่พ่อคงบาดเจ็บมาลึกลับแล้ว เพราะเลือดหยุดไหลจนแข็งเกรอะกรัง

พอเช็ดเลือดที่เประตามใบหน้าออก ฉันก็ได้เห็นใบหน้าที่เริ่มเขียวคล้ำของพ่อ ไม่ต้องเป็นหมอก็คพอเดาออกว่าพ่ออยู่ในสภาพที่แย่มากแล้ว

"พ่อ... ฮือๆ พ่อฟันสิคะ เราจะได้กลับบ้านกัน หนูไม่อยากอยู่ที่นี้แล้วค่ะ"

ครอบครัวของฉันบนโลกใบนี้มีแค่พ่อกับฉัน มีแค่เพียงเราสองคน

เท่านั้น ถึงตอนนั้นฉันก็ยังไม่เชื่อว่ามันเป็นเรื่องจริง พ่อเป็นนักท่วงเวลา ต่อให้ตกอยู่ในสถานการณ์อันตรายแค่ไหนก็สามารถหลบหนีมาได้

"พ่อของเด็กสาวที่องค์ชายช่วยเหลือไว้อยากพบพระองค์สักครั้งพะยะค่ะ"

เมื่อชั้นที่ลี้พุดจบ องค์ชายคังแฮที่นั่งอยู่ด้านหลังของฉันก็ลุกขึ้นแล้ว เดินออกไปด้านนอก ตอนนี้อยู่ในห้องคับแคบจึงเหลือเฟือเพียงแค่นั่งกับพ่อและ หมอหญิง

"พ่อจะพินัยยะ จะพินายในวินันหรือเปล่าคะ"

หมอหญิงทำหน้าที่นักใจกับคำถามของฉัน เธอพยายามหลีกเลี่ยงที่จะตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ ฉันจึงเอาแต่จับมือของพ่อเอาไว้และเลิกคาดหวังคำตอบ แล้วทันใดนั้นเองน้ำตาของฉันก็หยดลงที่หลังมือของพ่อ ก่อนที่พ่อจะลืมหายใจมารวกับปาฏิหาริย์

"พ่อคะ" ฉันเอ่ยเรียก เปลือกตาของพ่อกะพริบอยู่หลายครั้ง "พ่อคะ พินแล้วหรือคะ พ่อมองเห็นหนูมั๊ยคะ หนูคอยงมินใจ!"

"คอยงมิน..."

"คะ คอยงมินเอง พ่อพินแล้ว" คำตอบของฉันทำให้พ่อลืมหายใจอีกครั้ง

"เด็กคนนั้น... เด็กผู้หญิงคนนั้นปลอดภัยมั๊ย"

"เด็กผู้หญิงคนนั้นได้เจอกับครอบครัวแล้วค่ะ ตอนนี้ไม่เป็นไรแล้ว พ่อทำแบบนี้ทำไมกันคะ"

"ไม่รู้สิ... พ่อก็ไม่รู้เหมือนกัน พ่อได้ยิน... เสียงร้องไห้ของเด็กคนนั้น พ่อก็นึกถึงตอนที่ลูกหายไปเมื่อเก้าปีก่อน พ่อเห็นแล้วนึกถึงลูก"

"ถึงอย่างนั้นก็ได้ค่ะ พ่อเป็นคนบอกเองไม่ใช่หรือคะว่าไม่ควรเข้าไปยุ่งกับประวัติศาสตร์ เพราะองค์ชายคังแฮใช้มั๊ยคะ ทำไมพ่อถึงได้ส่งองค์ชายคังแฮไปยังโลกอนาคตล่ะคะ"

จึงหะที่ฉันเรียกชื่อองค์ชายคังแฮตามอำเภอใจ หมอหญิงก็มองฉัน

ตาแข็งก่อนจะพูดขอตัว "ข้าจะไปเอายาสมุนไพรมาให้พะเจ้าคะ"

เธอทิ้งพวกเราพ่อลูกเอาไว้แล้วออกไปจากห้อง ทันทีที่ฉันแน่ใจว่าเธอออกไปแล้ว ฉันจึงได้หันมาคุยกับพ่ออีกครั้ง

"รีบกลับกันเถอะค่ะ เราไปโรงพยาบาลกันดีกว่า ถ้าไปโรงพยาบาล พ่ออาจจะหายก็ได้นะคะ"

"คยองมิน... อ้อ!" จู่ๆ พ่อก็เริ่มอาเจียนออกมาเป็นเลือดสีแดงฉาน
"พ่อคะ!"

"พ่อ... คงกลับไปไม่ได้แล้ว"

"กลับไปไม่ได้หรอกคะ ตอนนี้พ่อยังไหวอยู่ไม่ใช่เหรอคะ รีบกลับกันเถอะค่ะ กลับกันเถอะนะคะ พ่อ!" ไม่ว่าฉันจะพูดยังไงพ่อก็ไม่สนใจคำพูดของฉันเลย

"พ่อ... มีความจริงที่ยังไม่ได้บอกลูก พ่อรู้อยู่แล้วว่าพ่อต้องตายก่อนลูกอายุสี่สิบ"

"ก่อนหนูอายุสี่สิบเหรอคะ พ่อพูดอะไรอยู่คะ"

"เพียงแค่พ่อไม่รู้มาก่อนว่ามันจะเป็นวันนี้..."

พ่ออาเจียนออกมาเป็นเลือดอีกครั้ง คราวนี้ฉันคิดว่าไม่ควรจะชักช้าไปกว่านี้แล้วจึงจับมือพ่อแล้วพูด "กลับกันเถอะค่ะ ขอร้องล่ะค่ะ"

"คยองมิน... พ่อขอโทษ ตอนนี้พ่อคงส่งลูกกลับไปได้แค่คนเดียวเท่านั้น..."

คำพูดนั้นทำให้ฉันรู้สึกเหมือนกับฟ้าพังทลายลงมา พ่อยกมือขึ้นแตะแก้มของฉัน

"ลูกรัก... พ่อไม่อยากให้ลูกเสียใจกับการตายของพ่อ..."

"พ่อ..."

สายลมเริ่มพัดมา สายลมนี้เหมือนเป็นตัวเชื่อมต่อระหว่างกาลเวลา ตอนนี้พ่อตั้งใจจะส่งฉันกลับไปยังโลกอนาคตอย่างแน่นอน

"หนูไม่กลับ! พ่อคะ เรากลับด้วยกันเถอะนะคะ หนูจะไม่ทิ้งพ่อไว้ที่นี่"

เด็ดขาด!"

"พ่อขอโทษ..."

"พ่อ! ได้โปรด!" ฉันอ่อนน้อมและยืนยันว่าจะไม่ทิ้งพ่อเอาไว้ที่นี่แล้ว
กลับไปคนเดียวเด็ดขาด

"พลั้งเผลอกสุดท้ายของพ่อ... จะส่งลูก..." พ่อหลับตาลงทั้งที่ยังพูด
ไม่จบ ในเวลาเดียวกันมือของพ่อที่แตะแก้มของฉันอยู่ก็ตกลงพื้นอย่าง
ไร้เรี่ยวแรง

"พ่อ!"

ฉันวางมือลงบนตัวพ่อ แต่มือของฉันกลับจับต้องสิ่งใดไม่ได้เลย
ร่างของฉันค่อยๆ โปร่งใส สายลมค่อยๆ ดูดร่างของฉันไป

"ไม่เอา! หนูไม่ทิ้งพ่อเด็ดขาด! พ่อ!"

เสียงตะโกนของฉันทำให้ห้องค์ชายควังแฮริบวิ่งเข้ามา ภาพที่ร่าง
ของฉันค่อยๆ เลือนหายไปข้างๆ ร่างของพ่อทำให้เขาถึงกับตกตะลึง

"คยองมิน!"

เขาตะโกนเรียกพร้อมยื่นมือมาคว้าตัวฉันเอาไว้ แต่ดูเหมือน
ยิ่งพยายามจะไขว่คว้า ร่างของฉันก็ยิ่งเลือนหายจนสุดท้ายเขาก็คว้าได้แต่
อากาศที่ว่างเปล่า มือของฉันไม่สามารถสัมผัสตัวพ่อได้ และมือของเขาก็
ไม่สามารถคว้าร่างของฉันไว้ได้เช่นกัน

"เป็นไปได้อย่างไร เป็นแบบนี้ไปได้อย่างไรกัน!"

เขาตะโกนสุดเสียงมาจากทางร่างของฉันที่จับต้องไม่ได้ ร่างของฉัน
ถูกผลักเข้าไปในใจกลางของลมที่หมุนวนอยู่ด้านหลังตัวเขา แล้วฉันก็ไป
จากโซซอนโดยไม่เหลือร่องรอยอะไรเอาไว้เลย

ข้ามกาลเวลา

คิมยองซัน พ่อของฉันเสียชีวิตในวันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 1592
ที่ฮเว-รยอง เมืองฮัมคยอง

"Hello?"

"..."

"Who's there?"

"Hi เอ่อ...นั่นคนเกาหลีใช่ไหมคะ"

ชื่อที่อยู่ ในสมุดโทรศัพท์เล่มเก่าของพ่อคือ 'คิมยองอา' อาของฉันเอง
อาที่ฉันเคยได้ยินแต่เรื่องที่พ่อเล่าว่าแต่งงานกับคนต่างชาติแล้วย้ายไป
อยู่อเมริกา

"นั่น...ใครคะ" เสียงผู้หญิงตอบกลับด้วยภาษาเกาหลีผ่านมาทาง
ปลายสาย

"เอ่อ...สวัสดิ์ค่ะ หนูชื่อคิมยองมินค่ะ ไม่ทราบว่าจะรู้จักหนูหรือเปล่า
แต่ว่า..."

"ยองมินเหรอ คยองมินใช่ไหม คยองมินลูกสาวพี่ชายของฉัน
ใช่หรือเปล่า"

โชคคิที่ไม่ต้องเฝ้าความกันนาน

"คะ หนูคยองมินคะ สวัสดีค่ะคุณอา"

"จริงสิ หลังจากได้ภาพถ่ายของเธอในวัยเด็กมาหนึ่งใบก็ไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย ให้ตายสิ ตอนนั้นเธออายุเท่าไรแล้วเนี่ย"

"สิบแปดปีแล้วค่ะ"

"อายุเท่าลูกชายของฉันเลย อ้อ แล้วมีเรื่องอะไรหรือเปล่า ทำไมคนที่โทรมาหาฉันถึงเป็นเธอ ไม่ใช่พี่ชายฉันล่ะ"

"คือ... คือว่า..." พ่อเสียชีวิตแล้ว "พ่อ... พ่อ..."

ฉันตั้งใจจะบอกข่าวให้อาร์รับรู้อย่างใจเย็นที่สุด แต่วินาทีที่ตั้งใจจะบอกข่าวการเสียชีวิตของพ่อกลับมีอะไรบางอย่างมาจุกที่ลำคอทำให้เอ่ยออกมาไม่ได้

"คยองมิน เกิดอะไรขึ้น"

"พ่อ... เสียแล้วค่ะ"

ฉันโทรศัพท์หาอาในฤดูหนาว ปี 2013 แต่พ่อของฉันเสียชีวิตในฤดูใบไม้ร่วง ปี 1592

หลังจากนั้นสามวัน อาบินมาจากอเมริกา

"อ๊วย เธอหน้าเหมือนพี่ยองชันมากเลย"

พอถึงบ้าน อาก็เดินสำรวจห้องหนังสือของพ่อก่อนเป็นอันดับแรก

"ตอนที่แม่ของเธอเสีย ฉันก็ยังกังวลว่าพี่ยองชันจะเลี้ยงทารกแรกเกิดได้ยังไง"

หลังจากเดินดูห้องหนังสือเสร็จ อาก็ออกมาที่ห้องนั่งเล่น

"เธอเองก็คงลำบากมากสินะ พ่อของเธอเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ตอนเป็นนักเรียนก็เอาแต่อวดว่าตัวเองมีสิทธิพิเศษเดินทางข้ามเวลาได้ วันทั้งวันก็เอาแต่เดินทางไปยุคโน้นยุคนี้ บางทีก็ไม่กลับบ้าน

ตั้งหลายวัน ฉันเองก็อดใจ บางทีก็โมโหด้วย มันช่างไม่ยุติธรรมเอาซะเลย มีแค่ผู้ชายเท่านั้นที่สามารถเดินทางข้ามเวลาไปยุคไหนเมื่อไหร่ก็ได้ตามต้องการ ส่วนผู้หญิงเดินทางข้ามเวลาได้ก็จริง แต่ไม่สามารถกลับมาได้ตามอำเภอใจ"

อาพุดด้วยน้ำเสียงราบเรียบเหมือนปกติ ตั้งใจจะปลอบใจฉันนั้นหรือ หรืออาจจะเป็นสไตล์อเมริกัน หรือว่าสองพี่น้องอยู่ห่างไกลกันเป็นเวลานาน จนแทบไม่รู้สึกละอายใจที่ต้องจากกัน ความจริงก็คือญาติเพียงคนเดียวของฉัน แต่อากลับดูนี่เฉยมากกับการเสียชีวิตของพ่อ แน่แน่นอนว่าความเศร้าที่ฉันรู้สึกนั้นต้องมากกว่าความเศร้าของอาอยู่แล้ว แต่ทำไมความเศร้าของอา มันช่างน้อยจนแทบไม่มีเลยแบบนี้ละ

"ดื่มกาแฟหน่อยมั้ยคะ"

"มืออเมริกาโน้มั้ย"

"มีแต่กาแฟสำเร็จรูปค่ะ"

"ถ้าฉันฉันขอแค่กาแฟก็พอ ฉันไม่ค่อยชอบกาแฟพวกนั้นเท่าไรนะ"

ปกติแล้วในสถานการณ์แบบนี้ควรดื่มอะไรก็ได้ตามที่เจ้าของบ้านจะเสิร์ฟไม่ใช่เหรอ อาที่ฉันเพิ่งเคยเจอเป็นครั้งแรกในชีวิตนั้นมีคำพูดเท่านั้นที่เป็นภาษาเกาหลี แต่ท่าทางและพฤติกรรมเหมือนคนต่างชาติไม่มีผิด

"จริงสิ แล้วต่อไปนี้จะอยู่ยังไง ยังเรียนไฮสกูลอยู่มั้ย" อายก็น้ำขึ้นดื่มแล้วเอ่ยถาม

"ตอนนี้กำลังเตรียมสอบเทียบวุฒิชัยอยู่ค่ะ"

"ไม่ได้เรียนหนังสือที่โรงเรียนหรอกหรือ"

"ค่ะ" ฉันตอบคำไปสั้นๆ

"แล้วตอนนี้เรียนไปถึงขั้นไหนแล้วละ"

"ได้รับใบประกาศจบมัธยมตอนต้นแล้วค่ะ"

"ถ้าฉันก็ไปเรียนต่อไฮสกูลที่อเมริกาได้เลยสินะ"

"อะไรนะคะ"

"ก่อนมานี้ฉันคุยกับเจอร์รีอาเชยของเธ่ว่าตอนนี้เธอไม่มีใครแล้ว เธอคงต้องย้ายมาอยู่กับพวกเราที่อเมริกา อย่างน้อยก็ให้เรียนจบไฮสกูล หลังจากนั้นเธอจะเรียนต่อมหา'ลัยหรือทำงานก็ให้เป็นเรื่องของเธออนาคตไปฉันเป็นพลเมืองของอเมริกาแล้ว ก็คงไม่ยากที่เธอจะได้วีซ่า เพราะอย่างนั้น ไปอยู่กับฉันที่อเมริกาเถอะนะ"

"หนู..."

"ทำไม หรือว่าเสียตายเป็นต้องห่างกับเพื่อนง"

เพื่อนเธอ ไม่รู้ทำไมพออาพุดคำว่า 'เพื่อน' ใบหน้าของเขาคนนั้น ไม่ใช้สี ใบหน้าขององค์ชายคังแฮก็แวบเข้ามาในสมอง ฉันกับเขาอายุเท่ากัน แต่กลับเป็นเพื่อนกันไม่ได้ เพราะในยุคโซซอนนั้นชายหญิงเป็นเพื่อนกันได้ยาก ตอนที่ฉันไปหาพ่อที่โซซอน แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ เขาก็ยังช่วยเหลือฉันเป็นอย่างดี แบบนี้จะเรียกว่าเพื่อนได้มั้ยนะ

"ไม่ใช่ค่ะ ไม่ใช่เรื่องนั้น"

"งั้นก็ดีเลย ฉันได้ยินมาว่าคุณตาคุณยายของเธอก็เสียชีวิตหมดแล้ว เธอยังพอมีญาติฝั่งแม่คนอื่นอีกบ้างรึเปล่า"

"ญาติฝั่งแม่ไม่มีแล้วค่ะ"

"งั้นเธอ เอ้อ คงไม่มีใครเข้าใจเรื่องพี่ยองซันตายโดยไม่มีศพหรอกนะ โลกนี้มีแค่เธอกับฉันเท่านั้นแหละที่เข้าใจ"

ฟังจากคำพูดและน้ำเสียงแล้ว ดูเหมือนว่าอาจจะเกลียดชังการเกิดมาในตระกูลของ 'นักท่องเวลา' ไม่น้อยเลยทีเดียว

"คุณอาเคยท่องเวลามั้ยคะ"

"เคยสิ เป็นความทรงจำที่เลวร้ายมากเลยละ"

เลวร้ายเธอ มั่นคือคำที่คุ้นเคยสำหรับฉันมาก เพราะไม่นานมานี้ฉันก็เพิ่งสูญเสียพ่อไปจากการท่องเวลา

"ผู้หญิงสามารถไปได้ แต่ไม่สามารถกลับมาได้ เพราะอย่างนั้น ตอนพวกเรายังเด็ก เวลาพ่อของเธอทะเลาะกับฉัน ก็มักเอาฉันไปทิ้งไว้ที่ไหนสักแห่งในยุคโครยอ* และอีกหนึ่งอาทิตย์ก็ค่อยมาพาตัวฉันกลับไป หลังจากนั้นฉันไม่ตามพ่อของเธอไปต่อเวลาอีกเลย การที่ฉันซึ่งยังเป็นเด็ก ถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพังในยุคโครยอมันทำให้ฉันช็อกมาก ฉันคิดว่าการเดินทางข้ามเวลาได้ คือคำสาปแช่งที่โหดร้ายสำหรับผู้หญิงในตระกูลเราเลย"

"ค่ะ..."

"แต่โชคดีที่ลูกชายกับลูกสาวของฉันดูเหมือนจะไม่ได้เป็นนักท่องเวลา อาจจะเพราะเป็นลูกครึ่งก็ได้ เธอเองก็เหมือนกัน น่าจะไปเริ่มต้นใหม่ที่อเมริกา อายุขนาดเธอคงจะตัดขาดโชคชะตาของตระกูลนี้ได้"

"แต่ว่าอาคะ ถ้าหนูแต่งงานแล้วมีลูก ลูกของหนูอาจจะเป็นนักท่องเวลา ก็ได้ไม่ใช่หรือคะ"

"แน่นอน แล้วจนถึงตอนนี้พ่อของเธอบอกอะไรเธอไว้บ้างล่ะ"

ฉันเริ่มไม่ค่อยชอบที่อาวิจารณ์พ่อของฉันจนเกินขอบเขต ฉันพอจะเข้าใจว่าอามีความทรงจำที่เลวร้ายมากเกี่ยวกับการท่องเวลา แต่ก็ไม่ควรอคติถึงขนาดนี้

"พ่อบอกเฉพาะสิ่งที่หนูสงสัยค่ะ"

"งั้นหรือ งั้นก็ลืมไปเสียเถอะนะ แล้วบ้านนี้คือบ้านเช่าใช่ไหม พรุ่งนี้ไปหาเจ้าของบ้านกับฉันเพื่อขอคืนบ้าน ไมสิ ต้องไปแจ้งความก่อนว่าพ่อของเธอเป็นบุคคลหายสาบสูญ แล้วพอถึงเวลาที่กำหนดก็จะกลายเป็นบุคคลที่เสียชีวิตไปเอง กฎหมายเกาหลีกับอเมริกา น่าจะคล้ายๆ กัน เหมือนตอนพ่อของฉันก็ทำแบบนี้เหมือนกัน"

"พ่อของคุณอา หมายถึงคุณปู่หรือคะ คุณปู่เองก็หายตัวไปเหมือนกันหรือคะ"

* อาณาจักรที่ปกครองคาบสมุทรเกาหลีช่วงปี ค.ศ. 918-1392

"ไม่ได้หายตัวไป แต่เสียชีวิตที่ไหนสักแห่งในประวัติศาสตร์ต่างหาก ดังนั้นฉันถึงได้บอกว่าตระกูลของเราเหมือนถูกสาปแช่งยังไงล่ะ น่าขำมั๊ย บอกว่าจะไม่เข้าไปแทรกแซงประวัติศาสตร์ แต่สุดท้ายก็เข้าไปแทรกแซงจนได้ และผลตอบแทนของการกระทำเหล่านั้นก็คือความตายในขณะประวัติศาสตร์ไม่ได้เปลี่ยนไปเลยสักนิดเดียว มนุษย์นะทั้งใจและเชื่อแบบนี้สินะ ฉันน่าจะอยากกลับอเมริกาจะแย่อยู่แล้ว"

แล้วอาภัพุดคำสแลงภาษาอังกฤษที่ฉันไม่รู้ความหมาย แต่ฉันเดาว่า มันไม่น่าจะเป็นความหมายที่ดีสักเท่าไร

"ฉันพักอยู่ที่โรงแรมนารี นี่คือหมายเลขห้องพัก แต่ถ้ามีเรื่องด่วนก็ติดต่อได้ตลอดนะ แล้วพรุ่งนี้เที่ยงฉันจะมาหาอีก เธอไม่ได้ออกไปไหนใช่ไหม"

"ไม่ไปค่ะ หนูอยู่บ้านตลอด"

"โอเค ถ้างั้นเจอกันพรุ่งนี้ ล็อกประตูบ้านให้ดีๆ ละ"

หลังจากออกไปแล้ว บ้านก็กลับมาเงียบสงัดอีกครั้ง น้ำตาของฉันพลันไหลรินอาบแก้มทันที ฉันรีบยกมือขึ้นปัดน้ำตาพาลงคิดว่าตอนนี้ต้องทำอะไรสักอย่าง แต่จะทำอะไรดีล่ะ

พอเดินไปที่ครัวแล้วเปิดหม้อหุงข้าว ฉันก็เพิ่งได้รู้ว่าตั้งแต่ที่เขาค้นฉันมาที่นี่เมื่อสามวันก่อน ฉันก็ไม่ได้กินข้าวที่บ้านอีกเลย ส่วนใหญ่จะซื้ออาหารจากร้านฟาสต์ฟู้ดกินแบบง่ายๆ

ฉันตักข้าวใส่ชามแล้วเทน้ำตามลงไปเพื่อทำข้าวต้มแบบง่ายๆ แต่พอดักข้าวเข้าปาก ภาพของเขาค้นฉันที่กินข้าวอย่างเอร็ดอร่อยเมื่อสามวันก่อนก็แวบเข้ามาในสมอง

เขานั่งถือป้ายหยกหักครึ่งอยู่ตรงนี้ แล้วบอกว่าแม่ของเขาเสียชีวิตไปตั้งแต่เขายังเด็ก ใช่แล้ว พระสนมมกบินแห่งตระกูลคิมคือพระมารดาขององค์ชายควังแฮ พระองค์สิ้นพระชนม์เมื่อองค์ชายมีอายุได้สองพรรษา

ทั้งฉันและเขาต่างก็จำเรื่องราวเกี่ยวกับแม่ไม่ได้เหมือนกัน ฉันพยายามหาจุดเหมือนของฉันกับเขา แล้วเริ่มปลอบใจตัวเองท่ามกลางสถานการณ์แบบนี้

'หลังขึ้นเป็นกษัตริย์ องค์ชายควังแฮก็ถูกโค่นบัลลังก์โดยกบฏอินโจ แล้วถูกเนรเทศไปที่เกาะเชจู* พระองค์ใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นหลายสิบปีจนสิ้นพระชนม์ ณ ที่แห่งนั้น พระองค์ยังคงเชื่อว่าจะได้คืนสู่ตำแหน่งเดิมจนกระทั่งวินาทีที่สิ้นพระชนม์'

เมื่อเทียบกับชีวิตขององค์ชายควังแฮ ชีวิตของฉันยังดีกว่าเยอะ แต่อีกด้านหนึ่ง เขาได้อยู่กับคนที่เรียกว่าครอบครัว ซึ่งนั่นทำให้ฉันคิดว่าชีวิตของเขาดีกว่าชีวิตของฉัน

'เจ้ามีข้า'

คำพูดที่เขาบอกกับฉัน

'คนที่ใจรั่วจึกในโซซอนก็มีข้าคนหนึ่ง ตอนนี้เจ้าไม่ควรจะพูดว่าเจ้าไม่มีคนรู้จักอยู่ที่โซซอนเลยสักคนเดียว'

ถ้าฉันเป็นคนโซซอนที่อาศัยอยู่ในสมัยนั้นจริงๆ... ไม่รู้ทำไมคำพูดของเขาทำให้ฉันรู้สึกสบายใจ แต่ในโลกแห่งความจริงฉันไม่ใช่คนโซซอน ฉันจึงต้องเอาชนะความเศร้า ความเหงา และความเจ็บปวดเพียงลำพังทั้งในตอนนี้อยู่ในอนาคต ขั้วนรีนตร์ จนกว่าฉันจะตายไปจากยุคนี้... จากที่นี่...

ฤดูใบไม้ผลิ ปี 1599 (ปีที่ 32 ของพระเจ้าซอนโจ) ยอนซอน เมืองคยองกี

* ตามประวัติศาสตร์ องค์ชายควังแฮถูกเนรเทศไปที่เกาะคังฮวา ก่อน แล้วจึงถูกย้ายไปเกาะเชจู

"จริงรี ที่เจ้าพูดออกมาเป็นเรื่องจริงรี"

"เจ้าคะ ข้าจะปดคุณหนูไปด้วยเหตุใดละเจ้าคะ ข้าได้ยินกับหูเลยนะ เจ้าคะว่าองค์ชายรัชทายาทออกเดินทางไปพระราชวังชั่วคราวเมืองฮวังแฮ เมื่อวานนี้ อีกไม่นานน่าจะผ่านมาทางยอนซอนเจ้าคะ"

"ไปถึงเมืองฮวังแฮอันไกลโพ้นนั่นเลยหรือ"

"จริงสิ คุณหนูเจ้าคะ พระมเหสียังประทับอยู่ในพระราชวังชั่วคราว ไม่ใช่รีเจ้าคะ ดูท่าทางน่าจะเกิดเรื่องอะไรสักอย่างกับพระมเหสีนะเจ้าคะ"

"เช่นนั้นหรือ แต่ข้าก็เคยได้ยินจากท่านพ่อมาว่าองค์ชายรัชทายาทอาการดีขึ้นมากแล้ว แต่หากต้องออกเดินทางไกลเช่นนั้น..."

หญิงสาววัยสิบหกปีกำลังเงี่ยหูฟังคำพูดของสาวใช้อย่างตั้งอกตั้งใจ นางมีดวงตาที่เปล่งประกาย เห็นได้ชัดว่ายังเป็นสาวแรกรุ่น นางได้ยินมาว่าองค์ชายควังแฮที่กลับมาจากเมืองซอนราจะไปเข้าเฝ้าพระมเหสีที่พระราชวังชั่วคราวเมืองฮวังแฮ ดังนั้นนางจึงตื่นเต้นมาก เพราะจะได้เห็นองค์ชายควังแฮ องค์ชายรัชทายาทแห่งเมืองหลวงผู้นั้น

"ไปเตรียมตัวเร็วเข้า"

"เตรียมอะไรเจ้าคะ"

"ถ้าอยากเห็นองค์ชายรัชทายาท ก็ต้องแอบไปในช่วงที่ท่านพ่อไม่อยู่ ไม่ใช่รี"

"คุณหนู! นายท่านก็ต้องไปต้อนรับองค์ชายรัชทายาทอยู่แล้ว ถ้าคุณหนูแอบหนีไปตอองค์ชายโดยไม่ให้เตตานายท่าน คุณหนูก็ต้องแอบดูอยู่ไกลๆ เลยนะเจ้าคะ อย่าไปเลยเจ้าคะ ข้าว่าคุณหนูลองไปขอร้องนายท่านดีกว่านะเจ้าคะ บางทีคุณหนูอาจจะได้เป็นพระสนมขององค์ชายรัชทายาทก็ได้เจ้าคะ นายท่านเองก็รู้จักคุณหนูดี"

"ข้าไม่มั่นใจ..." ใบหน้าของหญิงสาวแดงก่ำราวกับผลแอปเปิ้ลสุกเมื่อได้ยินคำว่า 'พระสนม'

ชื่อของหญิงสาวผู้นี้คือคิมอินนา ลูกสาวคนที่สองของคิมเจนัม เจ้าเมืองยอนซอน นางคือเด็กน้อยที่เกือบถูกทหารญี่ปุ่นสังหารที่ฮะเว-รยอง เมื่อเจ็ดปีก่อนในระหว่างที่กำลังลี้ภัยไปยังเมืองฮวังแฮ

ตอนนั้นนางยังเด็ก แต่นางก็จำบุรุษที่อุ้มนางเอาไว้ในอ้อมกอดก่อนจะเสียชีวิตด้วยคมดาบของทหารญี่ปุ่น รวมทั้งบุรุษที่ยืนถือดาบอยู่ตรงหน้านางได้ดี ซึ่งนางเพิ่งมารู้ความจริงจากคำบอกเล่าของท่านพ่อที่หลังว่าบุรุษที่ยืนถือดาบช่วยนางนั้นคือองค์ชายรัชทายาทควังแฮ

อินนาคลายถุงผ้าไหมใบเล็กที่พกติดตัวอยู่เสมอ ในถุงผ้านั้นมีป้ายหยกครึ่งหนึ่งขององค์ชายควังแฮ สิ่งนี้เหมือนเป็นตัวแทนขององค์ชาย นางหยิบป้ายหยกขึ้นมาชื่นชมอย่างทะนุถนอม

"รีบไปกันเถิด"

"เจ้าคะคุณหนู" สาวใช้รีบจัดเสื่อนอกให้อินนาสวมใส่ก่อนจะเดินตามออกไปอย่างลึกลับ

"ฟังดูแล้ว แสดงว่าท่านพี่ยังลืมนางผู้นั้นไม่ได้ใช่ไหมหรือไม่ว่า"

องค์ชายควังแฮกำลังขี่ม้าเคียงคู่กับองค์ชายจองวอน พระโอรสองค์ที่สามของพระสนมอินบินแห่งตระกูลคิม ซึ่งเป็นพระสนมที่พระเจ้าซอนโจโปรดปรานมากที่สุด และเขายังเป็นพระโอรสหนึ่งเดียวของพระสนมอินบินที่มีความสัมพันธ์อันดีกับองค์ชายควังแฮอีกด้วย

"เจ้าถามข้าว่ายังลืมนางไม่ได้ใช่ไหมหรือนั่นรี ฟังแล้วเหมือนข้ากำลังโอบกอดนางผู้นั้นเอาไว้ในใจเลยนะ" องค์ชายควังแฮหัวเราะ

"ตามที่ท่านพี่เล่าให้หม่อมฉันฟัง เรื่องมันก็นานมากแล้ว แต่ท่านพี่ก็ยังคงพูดถึงนางอยู่เรื่อยมาราวกับเรื่องนี้เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน รวากับนางยังคงอยู่ตรงนี้เลยขอรับ"

"ไม่รู้สิ... ถ้านางยังคงมีชีวิตอยู่ ตอนนี้อาจจะกลายเป็นภรรยาของ

ใครสักคนไปแล้ว ถ้าเป็นเช่นนั้นข้าก็ต้องทำใจใช่หรือไม่"

องค์ชายควังแฮในวัยยี่สิบห้าพรรษาใช้ชีวิตผ่านช่วงเวลาแห่งสงครามตลอดสิบปีที่ผ่านมา ทำให้เขาสง่างามมากขึ้นและดูสมเป็นชายชาติรียมากขึ้น หากเทียบกันแล้วองค์ชายจองวอนในวัยยี่สิบพรรษาซึ่งเป็นเพื่อนร่วมเดินทางในครั้งนี้มีรูปร่างผอมบางกว่ามาก

"แม้จะกลายเป็นภรรยาของผู้อื่นไปแล้ว แต่ทว่าท่านพี่ก็ยังคงลืมนางไม่ได้ใช่หรือไม่ขอรับ"

"ฮ่าๆๆๆ ข้าก็แค่อยากรู้นางเป็นเช่นไรบ้าง มีชีวิตสุขสบายดีอยู่ที่แห่งใดก็เท่านั้นเอง"

"หม่อมฉันอยากเห็นนางผู้นั้นขอรับ"

คำพูดเหนือความคาดหมายขององค์ชายจองวอนทำให้องค์ชายควังแฮถึงกับหุบ "เจ้าอยากเจอนางอย่างนั้นรี"

"ก็ท่านพี่พูดถึงนางมาตั้งแต่ที่หม่อมฉันยังเป็นเด็ก ว่านางตะโกนใส่ท่านพี่ทั้งที่รู้ว่าเป็นองค์ชายรัชทายาท หม่อมฉันก็เลยอยากรู้นางผู้นั้นหน้าตาจะเป็นเช่นไร เหตุใดถึงได้กล้าหาญชาญชัยถึงเพียงนั้น"

"หากข้าสามารถทำให้เจ้าพบนางได้ ข้าก็อยากทำ..."

องค์ชายจองวอนลอบมองใบหน้าขององค์ชายควังแฮ "มีโลกที่สว่างไสวจนไม่น่าเชื่อว่าเป็นยามค่ำคืนอยู่ด้วยหรือขอรับ"

นี่เป็นเรื่องราวส่วนหนึ่งที่องค์ชายควังแฮเคยเล่าให้องค์ชายจองวอนฟัง แต่ต่อองค์ชายควังแฮเองก็ไม่สามารถตอบคำถามนี้ให้ชัดแจ้งได้

"เวลาผ่านไปนานมาก นานจนข้าก็จำโลกนั้นแทบไม่ได้เสียแล้ว บางทีแสงที่ข้าเห็นในตอนนั้นอาจจะไม่ใช่แสงดาวก็เป็นได้ แต่หลังจากนั้นข้าก็ไม่เคยเห็นแสงไฟที่เปล่งประกายและสว่างไสวเพียงนั้นจากที่ใดอีกเลย"

"บางทีท่านพี่อาจมองผิดไปก็ได้นะขอรับ"

"มองผิดรี ข้าเองก็ไม่มีมันใจเหมือนกัน แต่...อย่างที่เจ้าบอก นางผู้นั้น

อยู่ในใจข้าเนิ่นนานจนข้าทุกข์ทรมาน"

"เพราะอย่างนั้นน้องชายคนนี้ของท่านพี่จึงเติบโตมาพร้อมกับ
เรื่องเล่าของนาง และรู้สึกเหมือนรู้จักนางมาตลอดชีวิต"

องค์ชายควังแฮย็ัมชอบใจกับคำพูดของผู้เป็นน้องชาย

"ท่านพี่ หม่อมฉันมีเรื่องบางอย่างจะขอร้อง"

"อะไรี"

"พอกลับไปยังเมืองหลวง หม่อมฉันอยากให้ท่านพี่ช่วยสอนล่าสัตว์
ขอรับ"

"เจ้าขอร้องในเรื่องที่ข้าให้ไม่ได้" องค์ชายควังแฮย็ัมขมขื่น

พระสนมอินบินผู้เป็นพระมารดาขององค์ชายจองวอนได้รับความรัก
อย่างมากมาจากพระเจ้าซอนโจ นางจึงสร้างเรื่องราวต่างๆ มาใส่ร้าย
องค์ชายควังแฮอยู่เรื่อยมา เวลาอยู่ในเมืองหลวง องค์ชายควังแฮแทบ
ขยับตัวไปไหนไม่ได้ราวกับตายทั้งเป็น แล้วจะให้ออกไปล่าสัตว์อย่างนั้นรี
ถ้าหากองค์ชายรัชทายาทไปล่าสัตว์ทั้งที่บ้านเมืองเพิ่งเสร็จสิ้นสงคราม
พระสนมอินบินคงไม่พลาดโอกาสนี้อย่างแน่นอน

"หม่อมฉันเป็นคนขอร้องให้ท่านพี่ช่วยสอนหม่อมฉันเอง ท่านพี่
ไม่ต้องเป็นห่วงหรือขอรับ หม่อมฉันบอกท่านแม่เอาไว้แล้ว ส่วนเสด็จพ่อ
หม่อมฉันคิดเอาไว้ว่าจะไปกราบทูลด้วยตัวเอง เสด็จพ่อคงประทานอนุญาต
ถ้าเป็นเช่นนั้นพวกข้าราชการก็คงไม่กล้าวิพากษ์วิจารณ์หรือขอรับ"

"ดี ถ้าเช่นนั้นกลับจากเข้าเฝ้าพระมเหสีที่ชูอันแล้วเราค่อยคุยเรื่องนี้
กันอีกที"

"ท่านพี่ ถ้าเช่นนั้น...หม่อมฉันขอคุยอีกเรื่องได้หรือไม่ขอรับ"

"เรื่องอะไรี"

"ก็เรื่องอาณาจักรมหัศจรรย์แห่งนั้นอย่างไรเล่าขอรับ จริงหรือที่แม่น้ำ
ของอาณาจักรนั้นสามารถโต้แย้งกับบุรุษอย่างเราๆ ได้"

"ฮ่าๆๆ น้องข้า นี่คือเหตุผลที่ทำให้เจ้ามากับข้าจนถึงฮวังแฮหรือไร
เจ้ามาเพื่อฟังเรื่องราวเมื่อเจ็ดปีก่อนของข้าสินะ"

"หม่อมฉันไม่ยากโกหกท่านพี่ หม่อมฉันอยากฟังเรื่องนี้จริงๆ ไม่ว่า
จะฟังเรื่องนี้บ่อยแค่ไหน หม่อมฉันก็ไม่เบื่อเลยขอรับ"

"ก็ดีเหมือนกัน การเดินทางครั้งนี้จะได้ไม่น่าเบื่อ"

องค์ชายควังแฮหัวเราะออกมาเสียงดังจนองค์ชายจองวอนเอง
ก็หัวเราะตามไปด้วย ทั้งสองและกลุ่มทหารขี่ม้ามุ่งตรงไปข้างหน้าโดยมี
แสงอาทิตย์อบอุ่นแห่งฤดูใบไม้ผลิส่องสว่าง

[นี่! ตื่นได้แล้ว ถ้าไม่รีบตื่นพอจะไม่อยู่เฉยแล้วนะ!]

ฉันยังไม่ได้เปลี่ยนเสียงนาฬิกาปลุก มันยังเป็นเสียงสนุกสนาน
ของพ่อ ฉันปิดเสียงปลุกแล้วลุกจากเตียงด้วยความอ่อนเพลียเนื่องจาก
ความฝันเมื่อคืนทำให้วุ่นวายใจนอนหลับไม่สนิท

ฉันเห็นองค์ชายควังแฮในฝัน เขาหัวเราะกับใครสักคนและกำลังคุย
เรื่องที่ไต่เจอกับฉัน แม้จะเป็นเพียงแค่ความฝัน แต่สำหรับเขาแล้ว
การได้พบฉันคือความทรงจำอันแสนมหัศจรรย์ ทว่าสำหรับฉันแล้วมันคือ
เรื่องจริงที่สูญเสียพอไป แล้วมันก็ยากเหลือเกินที่ต้องยอมรับว่านั่นคือ
ความจริง เวลามองบ้านที่ไร้ร่างและเงาของพ่อ หัวใจของฉันก็พลันเจ็บปวด
รวดราวไปหมด

ฉันเข้ามาในห้องหนังสือของพ่อ แล้วมองหนังสือที่อัดแน่นอยู่
เต็มไปหมดเหล่านั้น

ถ้าต้องไปอยู่ที่อเมริกา... ฉันจะต้องจัดการกับพวกนี้ยังไงดี

ฉันไม่แน่ใจว่าการโทรหาอานันเป็นเรื่องที่ดีรีเปล่า แต่การมีผู้ใหญ่
สักคนคิดที่จะดูแลฉันมันถือเป็นเรื่องที่ดี แม้ว่าผู้ใหญ่คนนั้นจะเป็นญาติ
ที่แปลกหน้าสำหรับฉันก็ตาม

ฉันหยิบหนังสือที่องค์ชายควังแฮทำหล่นไว้เมื่อหลายวันก่อนขึ้นมา แล้วเสียงในตอนนั้นก็ดังแว่วเข้ามาจนทำให้ใบหน้าฉันเกิดรอยยิ้มบางๆ

'แสดงว่ายังไม่ผ่านช่วงสงครามอิมจินที่ญี่ปุ่นเข้ามารุกรานนะสิ'

นำข่าวตัวเองที่พุดจาไร้สาระออกไปโดยไม่รู้ว่าเขาคือองค์ชายควังแฮ แต่แล้วรอยยิ้มก็กลับกลายเป็นน้ำตา ฉันจึงเก็บหนังสือเล่มนั้นเข้าที่ให้เรียบริอย แล้วกวาดตามองไปรอบห้อง หนังสือของพ่อฉันมีพงศาวดารของราชวงศ์โชซอนอยู่หลายเล่มเหมือนกัน ความจริงฉันไม่ค่อยสนใจประวัติศาสตร์สักเท่าไร แต่ตอนที่ฉันอายุสิบห้า จู่ๆ พ่อก็เล่าเรื่องเกี่ยวกับองค์ชายควังแฮให้ฉันฟัง ซึ่งเรื่องแรกเกี่ยวกับองค์ชายควังแฮที่พ่อเล่าให้ฟังคือเรื่องกบฏอินโจ

'คยองมิน ในสมัยโชซอนมีการยึดราชบัลลังก์และสถาปนากษัตริย์พระองค์ใหม่อยู่สองครั้ง คือกบฏจุงจงและกบฏอินโจ รู้มั้ยว่าข้อแตกต่างของการยึดราชบัลลังก์สองครั้งนี้คืออะไร ตอนกบฏจุงจงนั้นทุกคนไม่สามารถอดทนต่อนิสัยป่าเถื่อนขององค์ชายรัชทายาทยอนฮันได้ พวกขุนนางและข้าราชการบริพารทุกคนจึงพากันขับไล่ และเลือกองค์ชายจินซองแต่ขึ้นมาสถาปนาเป็นพระเจ้าจุงจง แต่สำหรับกบฏอินโจนั้นไม่เหมือนกัน'

'ยังไงคะพ่อ'

'ราษฎรไม่ว่าใครก็ไม่คิดจะขับไล่องค์ชายรัชทายาทควังแฮเลย เพราะพระองค์จิตใจดีมีเมตตา ไม่ได้โหดร้าย แต่เป็นเพราะพระเจ้าอินโจใช้อำนาจของพวกขุนนางฝ่ายตะวันตกที่ไม่พอใจขุนนางฝ่ายเหนือซึ่งเป็นฐานการเมืองขององค์ชายรัชทายาทควังแฮ พระเจ้าอินโจจึงรวบรวมขุนนางฝ่ายตะวันตกที่ไม่พอใจก่อกบฏครั้งนี้ขึ้น องค์ชายรัชทายาทควังแฮจึงพ่ายแพ้ เป็นผลทำให้ถูกเนรเทศไปยังเกาะเชจูจนกระทั่งสิ้นพระชนม์ และสุดท้ายโชซอน... ก็กลายเป็นโลกของขุนนางฝ่ายตะวันตก พระเจ้าอินโจ

'ไม่กล้าหือกับพวกขุนนางฝ่ายตะวันตกที่ช่วยเหลือตัวเอง อำนาจของโซซอน จึงตกอยู่ในมือของขุนนางฝ่ายตะวันตก เป็นสาเหตุให้โซซอนเริ่มเสื่อมอำนาจลง' พ่อกระตือรือร้นเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับองค์ชายควังแฮเท่านั้น

'หนึ่งในข้ออ้างที่พระเจ้าอินโจกับขุนนางฝ่ายตะวันตกใช้ขับไล่องค์ชาย ควังแฮออกจากบัลลังก์ก็คือการใส่ร้ายป้ายสีว่าองค์ชายนั้นปลดพระพันปี อินมกออกจากลายเป็นสามัญชนและสังหารพระนาง แต่องค์ชายจะฆ่า พระพันปีอินมกทำไมกัน เพราะตอนนั้นที่องค์ชายขึ้นครองราชย์ใหม่ๆ บรรยาการทางการเมืองดีมาก พระพันปีอินมกเป็นพระมารดาเลี้ยงของ องค์ชายที่อายุน้อยกว่าองค์ชายถึงเก้าปี ซึ่งองค์ชายก็ไม่น่าเป็นคนใจคอ โหดร้ายแบบนั้น...'

'พ่อได้เดินทางข้ามเวลาไปดูให้เห็นกับตาหรือยังคะ'

'ไปสิ พ่อไปดูมาแล้ว พ่ออยู่ในวังด้วยนะในวันที่พระพันปีอินมก ถูกถอดจากตำแหน่ง วันนั้นองค์ชายควังแฮโมโหมากจนน่าตกใจให้ตายเถะ องค์ชายควังแฮที่สุขุมและเฉลียวฉลาดมาตั้งแต่เด็ก ทำไมถึงได้เปลี่ยนไป มากขนาดนั้น... พ่อว่ามันต้องมีอะไรมากกว่าที่พ่อเห็น'

ตอนนั้นฉันยังเด็กจึงตอบพ่อไปโดยไม่ได้คิดอะไรว่า

'ถ้าพ่อไปถามองค์ชายด้วยตัวเองก็น่าจะได้สินะ'

ตอนนั้นพ่อหัวเราะแล้วตอบฉัน

'ไม่ได้หรอก คยองมิน พ่อเดินทางข้ามเวลาได้ เข้าไปสู่ยุคสมัยนั้นได้ สามารถเห็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ด้วยตาสองตา สามารถพูดคุย กับผู้คนในยุคนั้นได้ แต่พ่อไม่สามารถเข้าไปยุ่งกับเรื่องราวที่มีผลต่อ ประวัติศาสตร์ได้ เพราะนั่นคือหนึ่งในขอบเขตของนักท่องเวลา'

'ขอบเขตของนักท่องเวลา...'

แล้วสาเหตุที่พ่อต้องเผชิญหน้ากับความตายในปี 1592 นั่นคืออะไร กันล่ะ

ตั้งต่อง...

เสียงกริ่งทำให้ฉันหลุดออกจากห้วงแห่งความคิด ที่อินเทอร์เน็ตคอมพิวเตอร์ ปรากฏภาพของอากำลังยืนอยู่หน้าประตู พอฉันกดปลดล็อก อาก็ก็นเดินเข้ามาพร้อมถุงที่เต็มไปด้วยขนมปัง แยมและเนย

"เดาว่าเธอยังไม่ได้กินอาหารเช้า" อวางของที่ซื้อมานับโต๊ะอาหาร "ตอนเช้ากินขนมปังได้มั๊ย"

"ได้ค่ะ"

"โชคดียิ่งๆ ถ้าอย่างนั้นค่อยไปกินข้าวกลางวันกันข้างนอกก็แล้วกัน ระหว่างทางฉันแะแะใจความว่าพ่อของเธอหายตัวไปที่สถานีตำรวจ เอาไว้แล้ว ตำรวจบอกว่าคงต้องมีการสอบสวนกันเสียก่อน สมัยนี้ต่างจากสมัยก่อนมากเลยนะ มีการสอบสวนด้วย แต่ที่อเมริกาก็คงเป็นอย่างนี้เหมือนกัน"

"เอ่อ...คุณอาคะ เรื่องที่คุณอาพูดเมื่อวาน ที่บอกว่าคุณปู่ก็เสียชีวิตตอนท้องเวลา..."

"ใช่ รู้สึกจะยุคโครยอนะ ปลายยุคโครยอ"

"แล้วทำไมถึงบอกว่าตระกูลเราโดนสาปแช่งล่ะคะ"

อาหยุดมือที่กำลังทาแยมลงบนขนมปังแล้วเงยหน้ามองฉัน "ไม่ใช่แค่ปู่ของเธอหรอกนะ ทั้งคุณเทียต แล้วก็คุณปู่ทวดต่างก็เสียชีวิตระหว่างเดินทางข้ามเวลาทั้งนั้น"

"จริงหรอคะ"

"จริงสิ ฉันเคยได้ยินเรื่องคุณเทียตกับคุณปู่ทวดมาจากคุณปู่"

"ถ้าอย่างนั้นทั้งที่ทุกคนรู้เรื่องนี้ดีอยู่แล้ว แต่ทำไมถึงไม่ขัดขวางพ่อล่ะคะ จริงๆ หากขัดขวางไม่ให้ไปก็น่าจะได้สินะ"

"พ่อของเธอเคยบอกอะไรไว้บ้างล่ะ ฟังให้ดีๆ คยองมิน ถ้าเธอเดินทางข้ามเวลากลับไปช่วงก่อนที่พ่อเธอจะตาย เธอว่าเธอจะขัดขวาง

ความตายของเขาได้มั้ย"

"คือว่า..."

"เธอบอกฉันทางโทรศัพท์แล้วไม่ใช่เหรอ ว่าตอนที่เธอไปนะ พ่อของเธอ กำลังจะตาย มันก็แบบนั้นแหละ นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปในวันนั้นๆ ได้ แต่ไม่สามารถหยุดเวลาได้ และยังเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวเองโดยตรง ก็จะมีแต่ส่งผลเสียกับตัวเอง เหมือนกับว่าต้องใช้พลังเยอะอะไรทำนองนั้น ดังนั้นพ่อเธอก็ส่งเธอกลับมาที่นั่นก่อนที่จะตายยังไงละ นี่เป็นหลักฐาน แสดงให้เห็นว่าเราไม่สามารถเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับชะตาชีวิตที่ถูกกำหนดไว้แล้ว ได้ ซึ่งจะเรียกมันว่าขอบเขตของนักท่องเที่ยวก็ได้"

"ถ้าอย่างนั้น หากหนูไม่สามารถขัดขวางการตายของพ่อได้...เท่ากับว่าหนูจะไม่ได้พบพ่ออีกแล้วใช่มั้ยคะ"

"อยากเจอพ่อเหรอ เป็นไปไม่ได้หรอก"

"ทำไมล่ะคะ"

"เพราะเธอเห็นเต็มสองตาแล้วไงว่าพ่อตายไปแล้ว กรณีนี้ถึงเธอจะเป็นนักท่องเที่ยว แต่เธอรู้อยู่แล้วว่าการตายเกิดขึ้น เธอจึงไม่สามารถเผชิญหน้ากับพ่อที่ยังมีชีวิตอยู่ได้ไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม"

"ถ้าอย่างนั้นหนูสามารถเห็นภาพตอนที่พ่อยังมีชีวิตอยู่ได้อีกครั้งมั้ยคะ" น้ำเสียงของฉันทะอื้นขึ้นมานิดหน่อย อาจิงพูดเหมือนตักเตือนฉัน

"มันก็ได้ แต่...ฉันไม่อยากบอกวิธีนั้นกับเธอ"

"แสดงว่ามีวิธีใช่มั้ยคะ บอกหนูหน่อยนะคะ!"

อารินน้ำใสแก้ม ก่อนจะเอ่ยว่า "ที่ฉันรู้มีอยู่สองวิธี หนึ่งคือใช้ 'การบิดเบือนของเวลา' "

"การบิดเบือนของเวลาเหรอคะ"

"ใช่ คือการหวังให้เจอกันโดยบังเอิญนะ บางทีอาจจะรอแค่วินาทีเดียว หรือสิบนาทีก็ได้ แต่เธอต้องไปอยู่ในสถานที่นั้นที่พ่อจะปรากฏตัวเสียก่อน

จากนั้นใช้การบิดเบือนของเวลาเพื่อพบกัน 'โดยบังเอิญ' แม้จะเป็นเพียงแค่เบ๊บบเดียว แต่เธอก็จะสามารถเห็นพ่อได้ แต่ฉันก็ไม่ว่าหรือว่าการบิดเบือนที่ว่านี้นะ นักทอกลเวลาอย่างพวกเราจะทำให้เกิดขึ้นได้อย่างไรถึงแม้เธอจะไปอยู่ในเวลาและสถานที่เดียวกันกับพ่อ แต่หากไม่เกิดการบิดเบือนของเวลา เธอก็จะไม่ได้เจอเขา ยิ่งไปกว่านั้นเธอรู้อยู่หมัดว่าเธอต้องเดินทางไปอดีตเสียก่อนถึงจะทำแบบนี้ได้ และถ้าเธอเดินทางไปอดีตแล้ว เธอก็อาจจะกลับมายังโลกปัจจุบันไม่ได้อีก อาจจะถูกขังอยู่ที่นั่นไปตลอดกาล อย่าลืมนะว่าพ่อของเธอตายไปแล้วนะ ไม่มีใครพาเธอกลับมาที่นี่ได้อีกแล้ว เธอคงไม่คิดจะเดินทางไปอดีตเพียงเพื่อเวลาแค่วินาทีเดียวหรือแค่สิบนาที่หรือคะ"

ยิ่งฟังก็ยิ่งรู้ว่าเป็นวิธีที่เป็นไปไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้น ฉันไม่รู้เลยว่าพ่อไปที่ไหนและเมื่อไหร่บ้าง ในฐานะที่ฉันเป็นผู้หญิง ตัวฉันเองก็มีขอบเขตที่ไม่สามารถเดินทางข้ามเวลาไปยังช่วงเวลาที่ยังกำหนดได้ ดังนั้นถ้าจะใช้ 'การบิดเบือนของเวลา' เพื่อไปเจอพ่อจึงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย

"แล้ววิธีที่สองล่ะคะ"

"วิธีที่สองนะเหรอ เธอก็ต้องกลายเป็นส่วนหนึ่งของ 'ประวัติศาสตร์' ینگิงละ"

"ส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์เหรอคะ"

"ใช่ เธอไม่สามารถเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ได้ แต่เธอสามารถเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ได้ ความจริงฉันเองก็ได้แต่ฟังมา แต่ไม่ว่าหรือจะทำได้จริงหรือเปล่า แต่สิ่งที่แน่นอนก็คือมีแค่ผู้หญิงตระกูลเราเท่านั้นที่ทำได้"

"คุณอาจช่วยอธิบายให้ละเอียดหน่อยได้มั๊ยคะ"

"การเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ก็คือเธอต้องย้อนกลับไปในอดีตแล้วอยู่ที่แห่งนั้นไปนานแสนนาน แล้วเธอก็จะถูกกลืนเข้าไปในประวัติศาสตร์"

เอง"

"แล้วหนูจะได้เจอพ่อไหมยะคะ"

"ใช่ เพราะเธอที่อยู่ในยุคนี้จะหายไป แล้วกลายเป็นเธอที่อยู่ในอดีต แทน พุดง่าย ๆ ก็คือเธอจะเกิดใหม่อีกครั้งด้วยการเป็นคนในอดีตและเธอก็จะสามารถเจอกับพ่อเธอที่เป็นนักทอเวลาได้ในฐานะที่เธอเป็นคนในอดีต"

"หนูไม่ค่อยเข้าใจเลยคะ"

อาถอนหายใจยาวก่อนจะอธิบายต่อ "ถ้างั้นฟังให้ดิ้นะ เธอรู้ไหมยะว่า แม่ของเธอเสียชีวิตเนื่องจากอุบัติเหตุทางการรักษา"

"คะ"

"เธอเคยสงสัยไหมยะว่าทำไมพ่อของเธอถึงไม่พาเธอย้อนเวลากลับไปหาแม่เลยสักครั้ง"

"หนูไม่เคยสงสัยเรื่องนี้เลยคะ" ถึงแม้จะไม่มีแม่อยู่ข้างกายตั้งแต่เกิดมา แต่พ่อก็มอบความรักให้ฉันมากมายจนฉันไม่รู้ลึกถึงที่ว่างเปล่าของแม่เลย

"เออละ ฉันจะอธิบายให้ฟังนะ พี่ชายอาจจะไม่เคยบอกให้เธอรู้ ฉันจะบอกให้เธอรู้เอง ฟังให้ดีจ้ะ ละ คยองมิน ตอนนี้เธออายุสิบแปดไหมยะ ตั้งแต่วันที่เธอเกิดมาจนถึงตอนนี้ก็ผ่านมาสิบแปดปีแล้ว จึงเคยมีเธอในทุกช่วงของเวลาสิบแปดปีนี้ ซึ่งมันก็คือทฤษฎีนี้ พ่อของเธอไม่สามารถเดินทางข้ามเวลากลับไปยังเวลาที่แม่ของเธอยังมีชีวิตอยู่ได้ เพราะในเวลานั้นก็มีพ่อของเธออีกคนมีชีวิตอยู่ ไม่ว่าจะได้คิดถึงแค่ไหน พ่อของเธอก็ข้ามเวลาไปไม่ได้ เพราะมันจะกลายเป็นโศกนาฏกรรม"

น้ำเสียงของอาฟงดูเศร้าสร้อย แต่สิ่งที่ฉันต้องการไม่ใช่การพบแม่ที่เห็นเพียงแค่นี้รูปถ่ายมาตั้งแต่เกิด สำหรับฉันนั้น คนที่สำคัญคือพ่อที่เลี้ยงดูฉันและมอบความรักให้ฉันไม่มีที่สิ้นสุด ฉันสงสัยแล้ววิธีที่จะทำให้ฉันได้เจอพ่ออีกครั้งเท่านั้น

"ถ้าอย่างนั้นที่คุณอาพูดหมายความว่าหนูไม่สามารถกลับไปยังช่วงก่อนพ่อเสียชีวิตในระยะไม่กี่วันได้ใช่ไหมคะ"

"ใช่ ถ้าเธอย้อนกลับไปในช่วงก่อนที่เธอจะเกิดได้ไม่นาน เรื่องราวมันจะเปลี่ยนไปเลยนะ ว่าแต่ช่วงไม่นานมานี้พ่อของเธอไปที่ยุคไหนบ่อยๆ ละ"

"พ่อศึกษาเรื่องเกี่ยวกับบองค์ชายคังแฮอยู่ค่ะ ดังนั้นน่าจะเป็นช่วงปลายรัชสมัยพระเจ้าซอนโจไปจนถึงสมัยองค์ชายคังแฮกับสมัยพระเจ้าอินโจขึ้นครองราชย์ค่ะ"

"ถ้าอย่างนั้นก็ปลายรัชสมัยพระเจ้าซอนโจ"

"ค่ะ"

"เธอจะต้องเดินทางข้ามเวลาคนเดียวไปยังยุคนั้นซึ่งเป็นยุคที่เธอไม่มีตัวตนอยู่ แล้วเธอก็ต้องอาศัยอยู่ที่นั่นจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ อย่างน้อยเธอต้องอยู่ในอดีตประมาณสิบปี ถ้าทำอย่างนั้นก็มีความเป็นไปได้สูงที่เธอจะได้เจอกับพ่อ โอ้ยตาย! นี่ฉันพูดเรื่องอะไรอยู่เนี่ย"

อาจตั้งใจจะลุกขึ้นจากเก้าอี้เพื่อหยุดการสนทนา แต่ฉันรีบชิงถามต่อ "แล้วยังไงต่อคะ ถ้าทำแบบนั้นหนูจะได้เจอกับพ่อจริงๆ ใช่มั้ยคะ"

"ก็อาจจะ... เมื่อเวลาผ่านไป เธอก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ในยุคนั้น ดังนั้นเธออาจจะได้เจอพ่อ บางทีถ้าพ่อรู้ว่าเธออยู่ที่นั่น เขาอาจจะเดินทางข้ามเวลาไปเพื่อเจอเธอก็ได้"

"แสดงว่าหนูจะได้เจอพ่ออยู่ตลอดใช่ไหมคะ"

เป็นเรื่องน่าสนใจมากสำหรับฉันที่ยังไม่เคยหายช็อกกับการเสียชีวิตของพ่อเมื่อหลายวันก่อน

"ไม่มีใครสามารถขัดขวางความตายได้หรอกนะ เพราะอย่างนั้นเธอรู้ไหมว่าการที่เธอบอกเรื่องความตายที่จะเกิดขึ้นกับพ่อเธอล่วงหน้านั้นมันจะหมายความว่ายังไง"

ฉันพยักหน้า เพราะฉันรู้ดี ถ้าฉันบอกความจริงให้อีกฝ่ายรับรู้จนทำให้ประวัติศาสตร์ถูกเปลี่ยนแปลง ไม่ใช่แค่ความเจ็บปวดเท่านั้นที่จะเกิดขึ้นกับฉัน แต่มันอาจหมายถึงความตายด้วย ความเจ็บปวดที่ได้รับเมื่อตอนพบองค์ชายครั้งแรกนั้น ฉันยังจำได้ดีเหมือนเพิ่งเกิดขึ้น ฉันคิดว่าถ้าความเจ็บปวดนั้นมันเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ ฉันอาจตายไปจากโลกนี้ก็ได้

"ถ้าเธอเดินทางไปยังอดีต แล้วปรับตัวอาศัยอยู่ที่นั่นโดยปกติ มันก็อาจจะไม่เกิดปัญหาหรอก แต่ถ้าคำพูดเพียงแค่ว่าคำเดียวของเธอมีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์ล่ะก็ เธออาจจะตายก่อนได้พบกับพ่อก็ได้นะ เธอไม่สามารถพูดเรื่องที่เกิดขึ้นในอนาคตได้แม้แต่คำเดียว ซึ่งฉันไม่เห็นด้วยกับวิธีการนี้หรอกนะ เพราะมันไม่มีอะไรมารับรองได้อย่างแน่นอนว่าเธอจะได้พบกับพ่อจริง"

การคัดค้านของอาไม่ได้อยมาเข้าสู่ของฉันเลย วินาทีนั้นฉันนึกถึงแต่ช่วงเวลาที่พ่อเคยเข้าไปในอดีต ฉันจำวันที่แม่นย่าไม่ได้ รู้แต่ว่าเพราะพ่อศึกษาเรื่ององค์ชายคังแฮมาหลายปี จึงทำให้พ่อไปๆ มาๆ ในยุคปลายรัชสมัยพระเจ้าซอนโจไปจนถึงช่วงที่พระเจ้าอินโจขึ้นครองราชย์เท่านั้นเอง ฉันเสียใจที่ไม่เคยถามพ่อว่าท่านไปที่ไหนและตอนไหนบ้าง แต่เสียใจตอนนี้มันก็สายไปแล้ว ตอนนี้ฉันต้องคิดหาวิธีที่จะทำให้พบพ่อได้อีกครั้งเท่านั้นก็พอ

อ๊ะ! นึกออกอยู่เรื่องหนึ่ง

พ่อเคยบอกไว้ว่าพ่ออยู่ในพระราชวังด้วยตอนที่พระนางอินมกถูกคุมขังที่พระราชวังคยองอุน ถ้าอย่างนั้น หากนับจากวันนั้น ฉันต้องย้อนกลับไปก่อนหน้านั้นอย่างน้อยสิบปี ฉันก็จะสามารถเจอกับพ่อได้แน่นอนว่าบางทีฉันอาจไม่สามารถเจอกับพ่อในวันที่พระนางอินมกถูกปลดออกจากตำแหน่ง แต่ถ้าฉันอาศัยอยู่ในวังตลอดเวลา โอกาสที่ฉันจะได้เจอกับพ่ออีกครั้งก็จะมีสูงมากขึ้น

ตั้งสิบปี... แค่วงก็นานแล้ว ระหว่างเวลาอันยาวนานนั้นฉันต้อง
อยู่แต่ในวังอย่างเดียว แล้วฉันจะทำได้หรือ

ตอนที่เดินทางไปยังรัชสมัยพระเจ้าเซจงมหาราช ฉันสามารถอยู่ใน
วังได้เพราะความช่วยเหลือของพระเจ้าเซจงมหาราชที่เจอฉันเข้า
โดยบังเอิญ แต่ตอนนี้ต่างจากตอนนั้น ตอนนี้ฉันอายุสิบแปดปีแล้ว ฉันเป็น
นางในฝึกหัดไม่ได้แล้ว ต้องเป็นนางในอย่างเต็มตัว ฉันนี่ก็ไม่ออกเลยว่า
จะมีวิธีใดที่ทำให้ฉันในอายุเท่านี้อาศัยอยู่ในวังได้

'เจ้ามีข้า คนที่เจ้ารู้จักในโซซอนก็มีข้าคนหนึ่ง ตอนนั้นเจ้าไม่สมควร
จะพูดว่าเจ้าไม่มีคนรู้จักอยู่ที่โซซอนเลยสักคนเดียว'

ฉันมีองค์ชายควังแฮอยู่!

ถ้าฉันขอร้องเขาจะได้มั้ยนะ ยิ่งไปกว่านั้นตอนที่พระนางอินมกถูก
คุมขังอยู่ที่วังคยองอุน ตอนนั้นพระราชชายาของโซซอนก็คือองค์ชายควังแฮ
นี่นา

องค์ชายควังแฮกับฉันรู้จักกัน ถ้าหากขอร้องเขาให้ฉันสามารถ
พักอาศัยอยู่ในวังได้ บางทีฉันอาจจะได้เจอกับพ่อก็ได้ บางทีอาจจะได้บอกพ่อ
เป็นนัยๆ เกี่ยวกับ 'ความตาย' ที่เกิดขึ้นกับพ่อ

แล้วพ่ออาจจะไม่ตายก็ได้...

แต่ดูเหมือนอาจจะรู้ความในใจของฉัน อาจึงพูดขวางเอาไว้

"หยุดความคิดนั้นไปเลยนะ เธอยังเด็ก คงจะยังไม่เข้าใจสิ่งที่ฉันพูด
ไปทั้งหมด ฉันจะขออธิบายให้ฟังอีกครั้งว่าการที่เธอกลายเป็นส่วนหนึ่ง
ของประวัติศาสตร์นั้นหมายความว่าถึงเธอจะได้เจอกับพ่อ แต่เธอจะ
ไม่สามารถหลุดไปจากยุคสมัยนั้นได้ เข้าใจมั๊ยว่าฉันหมายถึงอะไร
หมายถึงเธอจะต้องอยู่และตายที่นั่น"

ฉันรู้และเข้าใจเรื่องนี้ดี แต่ถ้าใช้ชีวิตอยู่คนเดียวลำพังโดยไม่มีพ่อ
ไปตลอดชีวิต ฉันขอไปอยู่ที่โซซอนเสียดีกว่า ใช่แล้ว นี่เป็นความคิด

ของฉันในตอนนี ถ้าได้เจอกับพ่อที่นั้นก็เหมือนกับได้อยู่โดยได้เจอกับพ่อไปตลอด

ถ้าฉันไปในยุคโซซอน... ถ้าไปที่นั่นล่ะ...

เพียงแค่คิดเท่านั้น ในตัวฉันก็เริ่มมีปฏิกิริยารุนแรงอะไรบางอย่างเกิดขึ้น ปฏิภานนั้นทำให้ฉันสับสน มันไม่ได้เป็นสายลมอ่อนๆ แต่เป็นลมพัดอย่างรุนแรงแล้วค่อยๆ ดูดกลืนร่างกายของฉัน

อาจสังเกตเห็นความผิดปกติอะไรบางอย่าง จึงร้องตะโกน "คยองมิน! เธอ!"

"คุณอา..."

"ไม่ได้นะ! อย่าคิดทำอะไรตื้นๆ แบบนี้! มันไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้หรอก! คนในตระกูลเราทุกคนคิดว่าอาจจะเปลี่ยนแปลงได้ แต่ก็ต้องล้มเหลวและตายกันทุกคน! รีบหยุดมันเร็วเข้า! หยุดเดี๋ยวนี้!"

"ตะ...แต่ว่า..."

ตอนนี้หยุดไม่ได้แล้ว อะไรสักอย่างที่รุนแรงอยู่ในใจของฉันกำลังเคลื่อนที่ หัวใจที่ปรารถนาจะเจอพ่ออีกครั้งกำลังพาฉันไปที่ไหนสักแห่ง แต่มันแปลกอยู่หนึ่งอย่าง ฉันยังไม่ได้ตัดสินใจเลยว่าฉันจะไปยังช่วงไหนของโซซอน และไปถึงที่นั่นวันไหน

"คิมคยองมิน!"

อาตะโกนเรียกชื่อฉันที่กำลังถูกกระแสลมแรงดูดกลืนเข้าไป แต่รอบตัวฉันมันหมุนเร็วมาก เร็วจนกระซอกสติของฉันไปด้วย

ซังกงพระพี่เลี้ยง

จิกๆ... จิกๆๆ...

ฝ่ามือที่ทั้งเย็นและเล็กกำลังแตะแก้มของฉันอยู่

จิกๆ...

"อิๆ"

ระหว่างนั้นก็ได้ยินเสียงหัวเราะของเด็กน้อย เหมือนเด็กน้อยคนนี้กำลังปลุกฉันที่นอนหลับลึกอยู่

"อิๆๆๆ"

พอฉันค่อยๆ ลืมตาทั้งสองข้างขึ้น เด็กผู้ชายอายุสักสี่ห้าขวบที่สวมเสื้อผ้าไหมตัวยาวทับลงบนเสื้อหลายชั้น และสวมหมวกขนสัตว์ก็ทำตาโตแล้ววิ่งออกไปข้างนอกอย่างตกใจ

ที่ด้านนอกหิมะกำลังตกอยู่...

ฉันมั่นใจว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ในยุคโซซอนแล้ว เสียงตะโกนของอา ยังคงดังก้องอยู่ในหู ฉันดึงผ้าห่มออกเพื่อที่จะลุกออกไปดูข้างนอก แต่แล้วฉันก็ต้องตกใจ เพราะร่างของฉันกำลังสวมชุดฮันบกสีขาว ฉันจำได้ว่าตัวเองไม่ได้เปลี่ยนชุดฮันบกก่อนมาที่นี่นี่นา

แล้วที่นั่นคือที่ไหน ไม่ใช่บ้านคนธรรมดาแน่นอน เพราะเป็นบ้านหลังคามุงกระเบื้อง แล้วเด็กน้อยคนเมื่อครู่คือใครกัน

ตอนนั้นเองใครสักคนก็เดินเข้ามานั่งบนเตียงตรงปลายเท้าของฉัน ดูจากการแต่งกายแล้วเหมือนช่างกุนางใน

"ตื่นแล้วรี"

"เอ่อ...ค่ะ"

"ถ้าเช่นนั้นเก็บเครื่องนอน แล้วเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่ม"

"เครื่องนุ่งห่มหรือคะ"

ช่างกุนางตั้งใจจะพูดอะไรสักอย่าง แต่ก็ไม่ยอมเอ่ยปาก นางลังเลอยู่สักพักก่อนจะพูดคำอื่นออกมาที่ไม่ใช่คำพูดที่นางอยากพูดในตอนแรก

"ที่นี่ไม่มีใครรู้จักเจ้าเลย ดังนั้นเจ้าต้องเปลี่ยนมาใส่เครื่องนุ่งห่มของนางในก่อนที่คนอื่นๆ จะมาพบเจอเจ้า"

"ที่นี่คือวังหรือคะ"

"ที่นี่คือพระราชวังชั่วคราว"

ถ้าบอกว่าเป็นพระราชวังชั่วคราวก็เท่ากับว่านี่คือวังชั่วคราวที่พระราชใช้เสด็จแปรพระราชฐานสินะ ถ้าพระราชประทับอยู่ที่นี้ แม้จะเป็นเพียงบ้านธรรมดาๆ ก็ยังถูกเรียกว่าวังอยู่ดี สิ่งก่อสร้างนี้มีโครงสร้างใกล้เคียงกับบ้านหลังคามุงกระเบื้องของขุนนางมากกว่าจะเป็นพระราชวังภายในวัง

ช่างกุนางหยิบเสื้อสีเขียวหยกกับกระโปรงสีฟ้าอมม่วงยื่นให้ฉัน แล้วยังมีเสื้อคลุมตัวนอกอีกหนึ่งตัวด้วย นี่เป็นชุดของช่างกุนางในสมัยไซซอนอย่างแท้จริง แต่ก่อนที่ฉันจะเปลี่ยนชุด ฉันอยากถามอะไรอีกสักอย่างแน่นอนว่าตอนนี้ฉันอยู่ในไซซอน แต่ฉันมาพินในวังนี้ได้ได้อย่างไรกัน

"คือ... ฉันมาอยู่ที่นี่ได้...ยังไงคะ"

"รีบเปลี่ยนชุดก่อนเถิด ผู้ที่จะแจ้งเรื่องราวต่างๆ กับเจ้ากำลังมา"

ซังกงพูดพลางพับผ้าห่มที่ฉันใช้ห่มเมื่อครู่ พอฉันเปลี่ยนชุดเสร็จ ซังกงก็พับผ้าห่มเสร็จเรียบร้อยพอดี

"สิ่งที่ข้าจะบอกไป เจ้าต้องจำให้ขึ้นใจและจงปฏิบัติตาม" สีหน้าและน้ำเสียงของนางแฝงไปด้วยความหมายล้าลึก

"แม้ที่นี่จะเป็นแค่พระราชวังชั่วคราว แต่พระราชฯ พระมเหสี องค์ชายรัชทายาทและพระชายา รวมถึงพระบรมวงศานุวงศ์ล้วนประทับอยู่ที่แห่งนี้ เจ้าห้ามไปไหนมาไหนตามอำเภอใจโดยเด็ดขาด เจ้าจะออกจากห้องนี้ได้ก็ต่อเมื่อได้รับอนุญาตเท่านั้น และถึงแม้จะอยู่ในห้องนี้ก็ห้ามส่งเสียงดัง หากคนอื่นล่วงรู้ว่ามีสตรีอื่นอยู่ในนี้ เรื่องราวอาจลุกลามบานปลายไปได้ เข้าใจที่ข้าพูดหรือไม่"

"แต่...ฉันไม่รู้นี่คะว่าฉันมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร..."

"อะแฮ่ม"

ตอนนั้นเองเสียงกระแอมของชายหนุ่มก็ดังมาจากด้านนอกของประตู ซังกงจึงรีบลุกขึ้น "เชิญพะคะ"

ซังกงส่งสายตามาทางฉันราวกับจะบอกให้ฉันลุกขึ้น ฉันจึงลุกขึ้นตามนาง ทันใดนั้นประตูก็ถูกเปิดออก ชายหนุ่มที่อายุประมาณยี่สิบเดินเข้ามาข้างใน เขาสวมหมวกขนสัตว์ที่ทำจากขนมาร์เทิน* ซึ่งหมวกขนมาร์เทินถือเป็นของมีราคาตั้งแต่ขุนนางธรรมดาๆ ในยุคโซซอนก็ไม่สามารถหามาได้ ที่นั่นคือพระราชวังชั่วคราว ดังนั้นชายผู้นี้จะเป็นเชื้อพระวงศ์

แล้วซังกงก็คลายความสงสัยของฉัน

"องค์ชายจองวอนพะคะ"

เขาคือเชื้อพระวงศ์พระองค์หนึ่งที่มีพระนามว่า 'องค์ชายจองวอน' ทันทีที่องค์ชายจองวอนรับคำทักทายจากซังกง เขาก็มองมาทางฉัน

* Marten หรือหมาไม้ เป็นสัตว์ขนาดเล็กเลี้ยงลูกด้วยนม กินเนื้อเป็นอาหาร อยู่ในวงศ์เพิงพอน (Mustelidae) มีลำตัวเพรียวยาว ใบหน้าคล้ายกับสุนัข ใบหูกลมเล็ก หางยาวเป็นพวง อู้ง่าหนา กรงเล็บแหลมคม ขนหนานุ่ม มีสีขนที่หลากหลายตั้งแต่สีเหลือง สีน้ำตาลเข้มจนถึงดำ

ก่อนจะส่งสายตาไปทางซังกง

"เจ้าออกไปได้แล้ว เรื่องนี้ข้าจะจัดการเอง"

"เพคะองค์ชาย"

ซังกงถวายเป็นคารพอย่างนอบน้อมแล้วเดินออกไปจากห้อง ตอนนั้นจึงเหลือแค่องค์ชายจงวอนกับฉัน สีหน้าของเขาดูเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรกับฉันดี หลังจากปล่อยให้ความเจ็บปวดคลุ้มอยู่สักพัก เขาก็เดินผ่านฉันไปนั่งที่เบาะที่ถูกจัดเตรียมเอาไว้

"นั่งสิ"

ฉันนั่งลงตรงที่ไม่ไกลจากเขาด้วยท่าหนึ่งสบายๆ แต่พอรู้สึกได้ถึงสายตาตำหนิของเขา ฉันจึงเปลี่ยนเป็นท่าหนึ่งแบบหญิงยุคโซซอนแทน สี่ปีแล้วที่ไม่ได้นั่งทำนาอี๊ดอัดที่ต้องประสานมือเอาไว้อย่างนอบน้อมเช่นนี้

"เจ้าคงสงสัยว่าสตรีอย่างเจ้าเข้ามาอยู่ในวังนี้ได้อย่างไร"

"ใครพาหม่อมฉันมาที่นี่หรือ...เพคะ"

เขามองหน้าฉันที่ถามแทรกขึ้นมา แต่แล้วเขาก็ยิ้มบางๆ ฉันเคยเห็นรอยยิ้มแบบนี้มาจากองค์ชายควังแฮ แล้วตอนนั้นเองสายตาของเขาก็เบนกลับมาที่ใบหน้าของฉันอีกครั้ง

"อาณาจักรนั้น อาณาจักรที่เจ้าอยู่ ดูเหมือนทุกคนจะเท่าเทียมกันหมด ไม่แบ่งชายหญิงและชนชั้นวรรณะสินะ"

"..." ฉันอึ้งงันกับคำพูดของเขา

'อาณาจักรนั้น' อย่างนั้นหรือ 'อาณาจักรที่เจ้าอยู่' อย่างนั้นหรือ คนคนนี้รู้ว่าฉันมาจากที่อื่นสินะ แล้วรู้ได้อย่างไรกัน

เขามองใบหน้าที่ตกใจของฉัน แล้วพูดขึ้นด้วยสีหน้าจริงจัง "ข้าก็แค่สันนิษฐานเอาเท่านั้น... มันเป็นเรื่องจริงรี"

"พระองค์มีหลักฐานอะไรถึงได้พูดเช่นนี้เพคะ"

คำว่า 'องค์ชายจงวอน' ก็ยังบอกถึงสถานะอยู่แล้ว ฉันจึงถามด้วย

คำพูดสุภาพที่สุดเท่าที่ฉันจะทำได้ ซึ่งไม่เหมาะกับนิสัยของฉันเลย

"เมื่อเที่ยงของวันนี้ข้าออกไปล่าสัตว์ จู่ๆ สายลมแรงก็พัดมา และพอสายลมนั้นหายไป ข้าก็พบหญิงนางหนึ่งนอนหมดสติอยู่ พอข้าเห็นเช่นนั้น ข้าก็มันใจมาก เพราะข้าเคยฟังเรื่องราวเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นจากคนคนหนึ่งเมื่อนานมาแล้วว่าคนจากอาณาจักรนั้นจะมาพร้อมสายลม หลังจากนั้นสายลมก็จะหายไป ดังนั้นข้าจึงสันนิษฐานว่า..."

"คนคนนั้น? ใครหรือเพคะ"

ถ้าไม่ใช่พ่อ คนที่เล่าเรื่องนี้ให้ฟังก็น่าจะเป็นคนเดียวเท่านั้น

"เรื่องของท่านนั้น ข้าคงไม่สามารถพูดตามอำเภอใจได้..."

"องค์ชายควังแฮใช่ไหมเพคะ"

คำว่า 'องค์ชายควังแฮ' ที่ออกมาจากปากของฉันทำให้เขาทำหน้าตกใจเล็กน้อย แสดงว่าชื่อองค์ชายควังแฮแน่นอน

"ตอนนี้เขาอยู่ที่นั่นด้วยใช่ไหมเพคะ หม่อมฉันต้องพบเขาเพคะตอนนี้เลย"

องค์ชายจองวอนจึงมองฉันที่เตรียมพร้อมจะออกจากห้องนี้เสมอ เพียงแค่เขาบอกสถานที่ที่องค์ชายควังแฮอยู่ แต่เขาไม่ยอมพูดอะไรออกมาเลย ท่าทางของเขาดูสุขุมเยือกเย็นมากจนฉันต้องลดความตื่นเต้นลงไป

"ถ้าคนที่เจ้าต้องการพบไม่ได้อยู่ที่นี้ตอนนี้ ถ้าเจ้าไม่สามารถพบได้ เจ้าจะหายไปกับสายลมอีกครั้งหรือไม่"

ฉันไม่เข้าใจคำพูดขององค์ชายจองวอนเลย คนที่เล่าเรื่องฉันให้เขาฟังและทำให้เขารู้เรื่องฉันไม่ใช่องค์ชายควังแฮหรือ ถ้าไม่ใช่ หรือว่าฉันมาในยุคหลังจากที่องค์ชายควังแฮเสียชีวิตไปแล้ว

ไม่สิ ต้องไม่เกิดเรื่องอย่างนั้นขึ้นเด็ดขาด ฉันจะต้องเจอพ่อให้ได้

"หม่อมฉันไม่ทราบหรือทนะเพคะว่าพระองค์เห็นอะไรตอนที่

หม่อมฉันสลดอยู่ แต่จะไม่เกิดเรื่องอย่างนั้นขึ้นอีกแน่นอนพะคะ ดังนั้นขอร้องเถอะนะพะคะ ถ้าคนที่เล่าเรื่องนั้นให้พระองค์ฟังคือองค์ชายควังแฮ ขอหม่อมฉันพบกับเขาตอนนี้เลยได้ไหมพะคะ"

"แล้วเจ้าจะไปเจอท่านนั้นเพื่อสิ่งใด"

"หมายถึงว่าทำไมต้องเจอใช่ไหมพะคะ เรื่องนั้นฉันต้องเจอกับเขาแล้วบอกเขาด้วยตนเอง"

ฉันต้องรบกวนเขา ทำยังไงก็ได้ให้ฉันอยู่ในวังได้ เพราะอย่างน้อยเขาก็น่าจะช่วยเหลือฉันได้ ยิ่งไปกว่านั้นในช่วงที่พระนางอินมกถูกถอดยศซึ่งเป็นช่วงที่พ่อปรากฏตัว ตอนนั้นเขาเป็นพระราชาแห่งโซซอน เพราะอย่างนั้นฉันจึงต้องการความช่วยเหลือจากเขา

"ถ้าข้าบอกว่าเป็นไปไม่ได้เล่า"

"อะไรนะพะคะ"

"เรื่องนั้นเป็นไปไม่ได้"

"ทำไมล่ะพะคะ พระองค์คือองค์ชายจอมวอน ซึ่งก็หมายความว่าเห็นเชื่อพระวงศ์ ดังนั้นการพาหม่อมฉันไปพบองค์ชายควังแฮก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องที่เลื้อมากว่าแรงเกินไป ถ้าอย่างนั้นหม่อมฉันฝากไปทูตองค์ชายควังแฮได้ไหมพะคะว่าหม่อมฉันอยู่ที่นี้ หม่อมฉันมั่นใจว่าทันทีที่พระองค์ทราบ จะต้องเรียกหม่อมฉันเข้าไปพบแน่นอนพะคะ"

"เหตุใดเจ้าจึงมั่นใจถึงเพียงนั้น"

"เพราะว่า..."

เพราะองค์ชายควังแฮเคยบอกว่าพวกเราเป็นเพื่อนกัน ไม่ใช่ลิอาจะมีแค่ฉันคนเดียวก็ได้ที่คิดอย่างนั้น แต่ตอนนี้คนที่สามารถช่วยเหลือฉันในโซซอนนี้ได้มีเพียงแค่องค์ชายควังแฮเท่านั้น

"เพราะว่า... ถ้าหม่อมฉันได้เจอกับเขาองค์ชายก็จะรู้เองพะคะ"

ฉันก็ไม่แน่ใจหรอกว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อได้เจอองค์ชายควังแฮ แต่ว่า

ก็ต้องยื่นกรานออกไปแบบนี้ องค์ชายจงวอนจึงถอนหายใจยาวกับความ
ต้อติ่งของฉันทัน

"ความจริงแล้วมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่เป็นไปไม่ได้หรอกนะ"

"หมายความว่าอย่างไรเพคะ"

"ก่อนอื่นที่แห่งนี้คือพระราชวังชั่วคราว สงครามเพิ่งสงบได้ไม่นาน
พระราชวังต้องประทับอยู่ในพระราชวังอันคับแคบแห่งนี้ รวมถึงเชื้อพระวงศ์
อีกมากมาย ตัวเจ้ายังไม่สามารถยืนยันสถานะของตนเองได้เลย แล้วเจ้า
จะไปเข้าเฝ้าได้อย่างไรกัน..."

"เดี๋ยวนะเพคะ สงครามเพิ่งสงบได้ไม่นานหรือเพคะ"

ตอนที่องค์ชายควังแฮไปในยุคอนาคต ที่โซซอนคือปี 1592 พ่อก็
เสียชีวิตที่ฮะ-ยองในปีนั้นเช่นกัน ตอนนั้นสงครามอิมจินกำลังร้อนระอุ แต่
ตอนนี้องค์ชายจงวอนกำลังบอกว่าสงครามนั้นจบไปแล้ว ตอนนี้นั้นปีไหน
แล้วล่ะ

"พวกทหารญี่ปุ่นเพิ่งถอนกำลังออกไปได้ไม่กี่ปี"

ในปี 1592 ที่เกิดสงครามอิมจิน องค์ชายควังแฮที่ดำรงตำแหน่ง
องค์ชายรัชทายาทในตอนนั้นมีอายุสิบแปดปีเท่านั้น แต่ถ้าอิงตามที่องค์ชาย
จงวอนบอกว่าทหารญี่ปุ่นเพิ่งถอนกำลังไปได้ไม่กี่ปี ตอนนี้นักน่าจะราวๆ
ปี 1599 เท่ากับว่าฉันทันจากกับองค์ชายควังแฮมาตั้งเจ็ดปี มันไม่ใช่แค่หนึ่ง
หรือสองปี แต่เวลาผ่านไปตั้งเจ็ดปี!

แต่ยังโชคดีที่ตอนนี้องค์ชายควังแฮยังเป็นแค่องค์ชายรัชทายาท
เขาจะได้เป็นพระราชินีในอีกเก้าปี วันที่ฉันทันสามารถพบกับพ่อได้ก็คือ
หลังจากที่องค์ชายควังแฮขึ้นครองราชย์แล้ว นั่นก็คือหลังจากนี้อีกสิบปี
เวลายังอีกยาวไกล แต่ปัญหาคือระหว่างนั้นฉันทันต้องอยู่ในวัง

แต่...นี่ผ่านมาเจ็ดปีแล้ว องค์ชายควังแฮจะยังจำฉันทันได้อยู่หรือเปล่า

Jamsai

พานพบฟ้าบาท
ในห้วงกาล

광혜의
연인

1

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624393.html>